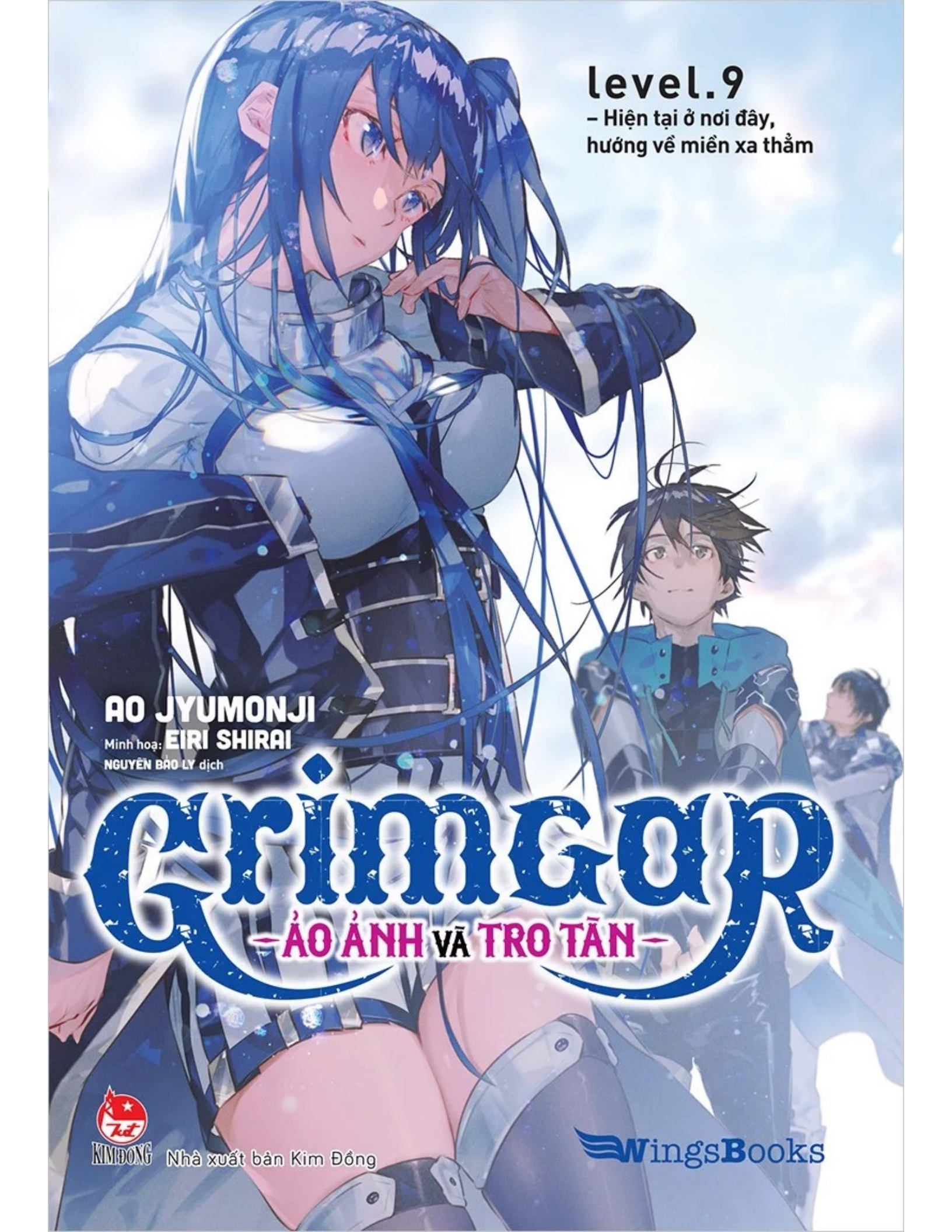

level.9

– Hiện tại ở nơi đây,
hướng về miền xa thẳm

AO JYUMONJI

Minh họa: EIRI SHIRAI

NGUYỄN BẢO LỸ dịch

Grim Garp

– ẢO ẢNH VÀ TRÒ TĂN –

KIM ĐỒNG

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

level.9

– Hiện tại ở nơi đây,
hướng về miền xa thẳm

AO JYUMONJI

Minh họa: EIRI SHIRAI

NGUYỄN BẢO LỸ dịch

GrimGor

– ẢO ẢNH VÀ TRO TẤN –

KIM DONG

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

level 9. Hiện tại ở nơi đây, hướng về miền xa thẳm

Nguyễn Bảo Ly *dịch*

Phát hành: WingsBooks
Nhà xuất bản Kim Đồng 2021

1. Giải phóng những trói buộc bản thân

Cậu nắm tay phải lại.

Mở ra.

Rồi nắm vào thêm lần nữa.

Haruhiro lại quay về với ý nghĩ... *Mình đã làm thế, bằng chính bàn tay này.*

Đã làm đồng đội tổn thương. À không phải.

Hắn không còn là đồng đội nữa.

“... Ranta.”

Khi thì thầm cái tên ấy, Haruhiro thấy đắng ngắt từ sâu trong lồng ngực. Chắc hẳn chỗ đó không được trang bị chức năng cảm nhận hương vị. Thế mà, không nhằm đi đâu được, cậu thấy đắng vô cùng. Xương sườn của cậu co lại, nghiền vào nhau, như thể bị bóp nghẹt, khiến cậu cảm nhận được một cơn đau âm ỉ... *Ranta. Của nợ Ranta. Ranta khốn kiếp. Ranta chết giẫm.*

Haruhiro đã vòng ra sau lưng và cắm phập thanh stiletto vào vai phải hắn. Cảm giác lúc đó đã không còn. Tức là việc ấy *bình thường đến thế*. Haruhiro đâm thanh stiletto vào cậu ta *giống hệt mọi khi... như một chuyện đương nhiên vậy*. Ít nhất là trong một nhát dao đó, cậu hoàn toàn không chần chừ. Nếu do dự, có lẽ cậu lại là người sẽ lãnh đủ.

Tên đó nghiêm túc. Cậu thấy vậy. Từ phía Haruhiro, cậu chỉ có thể nghĩ như vậy mà thôi.

Cậu ta rất mạnh. Thanh RPer của tên đó sắc và nặng đến không ngờ. Cậu đã xem nhẹ cậu ta ư? Cũng có thể. Cậu chưa đỡ kiếm của tên đó bao giờ cả. Chỉ mới quan sát ở cự li gần. Haruhiro vẫn biết hắn nhanh nhẹn. Tên đó đã trở nên nhanh

hơn. Không như hồi xưa nữa. So với cái hồi cả đội phải chạt vật đánh với một con goblin thì cậu ta cứ như đã thành người khác vậy. Tuy đó thực ra không phải là chuyện của riêng mình tên đó. Mọi người đều đã trưởng thành lên. Bản thân Haruhiro cũng vậy. Nhưng kết cục vẫn là cậu đã khinh thường hẳn có phải không?

Chuyện tên đó đã mạnh lên tới mức nào, liệu có phải chính Haruhiro cũng không nắm được? Nếu hiểu rõ, có lẽ... cậu đã có cách xử trí khác. Và sẽ chẳng cần phải làm *việc đó* chẳng?

Haruhiro đã định giết cậu ta.

Suýt chút nữa cậu đã thọc thanh stiletto vào lỗ mắt của chiếc mũ giáp đó rồi.

“Haru!”

Nghe tiếng gọi, Haruhiro bừng tỉnh. Đánh mắt sang bên trái, cậu thấy Merry đang chau mày nhìn mình chăm chăm... *Lúc đó cũng vậy. Chính thế. Khi ấy, nghe thấy Merry gọi tên: “Haru...!”*, mình đã ngừng lại vừa kịp lúc. “Không được...!” Không nghĩ ngợi nữa, Merry rõ ràng đã ngăn Haruhiro lại. Là cô đã giúp cậu dừng tay.

“Ừ,” Haruhiro cúi mặt, “... sao thế? Có chuyện gì à?”

Merry định nói gì đó... nhưng rồi cuộc, cô chỉ buông một tiếng thở dài. Bên ngoài đang mưa.

Haruhiro và Merry đang ở trong hang. Chính là cái hang thông với ngọn núi ở Darunggar, nơi con rồng lửa sinh sống. Cho tới ban này, họ vẫn ở vị trí mập mé ngoài cửa hang, nhưng trời chợt đổ mưa và không có vẻ gì là sẽ mau tạnh, nên cả hai đành phải lánh vào bên trong. Mặc dù vậy, cả hai cũng chỉ cách cửa hang khoảng năm mét. Hai người ngồi cạnh nhau trên nền đất cứng và lạnh lẽo, tựa lưng vào vách đá... Hai người.

Đúng.

Chỉ có hai người.

Họ không thể đi tới Ngôi làng bí mật, và chẳng còn chỗ nào mà tất cả mọi người cùng biết ngoại trừ nơi đây, nên nhờ có *chuyện gì đó* xảy ra thì cả đội sẽ tập trung ở cái hang này. Cậu đã

bàn bạc với Shihoru, Yume, Kuzaku và quyết định như thế. Haruhiro và Merry đã tới được đây. Cũng nhờ có chiến binh từng là thợ săn Kurou của đội “Typhoon (Cuồng phong) Rocks” giúp cả hai thoát khỏi tình huống nguy hiểm rồi chỉ phương hướng cho họ, nên mặc dù vẫn đi lạc chút đỉnh, bằng cách nào đó họ đã tới được tận đây. Giờ thì... cả hai đang đợi các đồng đội.

Chậm quá, Haruhiro nghĩ. Từ đó tới giờ đã bao lâu rồi nhỉ? Cậu không biết chính xác, nhưng có cảm giác mặt trời đang bắt đầu lặn. Hay là trời tối chỉ tại thời tiết đã xấu đi?

Sốt ruột cũng chẳng ích gì. Vì bọn cậu không thể di chuyển khỏi đây. Dù có muốn đi tìm thì khả năng gặp được hội Shihoru ở đâu đó là không cao. Không phải không cao, mà là rất thấp. À thôi, nên cho rằng nó gần bằng không thì hơn.

Có thể nhóm Shihoru dù có muốn đến đây cũng không đến được. Chẳng nhẽ họ đã bị lạc đường? Hay là họ rơi vào tình cảnh không thể tới chỗ này được? Có chuyện gì đó đã xảy ra ư?

Mà trước tiên, trận chiến ra sao rồi nhỉ? Arara và nhóm của Rock. Katsuharu. Cả tụi Shihoru nữa. Đối thủ là lũ Forgan do gã orc có tên Jumbo cầm đầu. Khi Haruhiro đi cứu Merry cũng chính là lúc Rock và tên kiếm sĩ undead Arnold đang đấu tay đôi. Không rõ cuối cùng thì bên nào đã giành thắng lợi?

Nếu Rock thua thì chắc chắn mọi chuyện sẽ rất tồi tệ. Đội Rocks sẽ bị đập nát như tương. Đương nhiên, tụi Shihoru cũng thế.

Kể cả Rock có thắng, lũ Forgan vẫn áp đảo về số lượng... Điều đó có nghĩa là...

Trường hợp nào thì cũng cam go...?

Shihoru. Cô ấy đã vòng tay phải ra sau lưng, thu lại thành hình nắm đấm để khích lệ Haruhiro hãy cố gắng lên khi cậu chuẩn bị đi cứu Merry. Thực ra gần đây, Haruhiro có cảm giác mình không thể sánh với Shihoru được. Shihoru thực sự quan sát rất kỹ các đồng đội, bao gồm cả Haruhiro... có lẽ không phải kiểu quan sát cho vui hay để giết thời gian, mà cô nhìn mọi người nhằm hiểu hơn về họ, và vì thế, cậu đã bị cô nhìn thấu.

Chắc chắn, việc Haruhiro có cảm xúc đặc biệt với Merry cũng không qua nổi mắt Shihoru. Vì Haruhiro đã phủ nhận rằng không phải, nên Shihoru cũng tạm thời chấp nhận. Nhưng chuyện đó chẳng qua chỉ là *làm bộ*, chắc chắn Shihoru đã thấy rõ tất cả những tâm tình của Haruhiro.

Ban đầu cậu thấy khó tiếp xúc với cô, và cứ mỗi khi chỉ có hai người là cậu lại chẳng biết phải nói gì cả. Mặc dù cô là một đồng đội quan trọng, song cũng chỉ là đồng đội mà thôi. Vậy nhưng, chẳng biết từ lúc nào, cô đã trở thành một sự tồn tại còn quan trọng hơn thế.

Vừa là đồng đội, vừa là bạn, lại vừa là một người hiểu cậu.

Mình sẽ không thể gặp lại Shihoru nữa ư...?

Không. Mình không muốn nghĩ nữa.

Không được đâu.

Nếu Shihoru không còn bên cạnh, cậu sẽ chẳng thể nào sinh tồn được. Hay chí ít là cậu không thể tưởng tượng ra cảnh mình sẽ tiếp tục mà không có Shihoru. Shihoru là một người vô cùng cần thiết. Không phải với tổ đội. Cô cần thiết, không thể thiếu được, đối với Haruhiro.

Đương nhiên Yume cũng vậy. Ôi, Yume. Cậu đã nắm tay Yume mấy lần. Thậm chí cả hai còn từng ôm nhau nữa. Yume là con gái, Haruhiro là con trai, nói thẳng ra là không thể không cảm thấy gì. Nhưng từ tận đáy lòng, cậu có thể nghĩ, “Thế rồi sao?” Cậu quý Yume. Rất quý. Cho dù Yume có không phải là con gái, cậu vẫn sẽ quý cô. Có lẽ gần giống với mối quan hệ anh chị em trong nhà, na ná chị hoặc em gái chẳng hạn. Dù chẳng hề chảy chung dòng máu thì cậu vẫn cảm thấy mình có một mối liên hệ sâu kín nào đó với Yume. Cả hai có một sự ràng buộc dù bị cắt cũng không thể đứt, kiểu như dẫu cả hai có già đi thì vẫn giữ được mối quan hệ thân thiết như bây giờ.

*Tuy là mình chẳng biết được chuyện sau này... Có thể không tồn tại thứ gọi là **sau này** nữa? Lẽ nào mình đã đánh mất điều ấy rồi sao?*

Nếu như Yume... không bình an, thì sẽ thành như vậy.

Kuzaku.

Nếu xảy ra chuyện gì với Shihoru và Yume thì Kuzaku hẳn cũng chung số phận. Kuzaku sẽ xả thân bảo vệ Shihoru và Yume, nên hẳn là, mà không, nhất định cậu ấy sẽ hi sinh trước nhất... mặc dù mình muốn nghĩ rằng không thể có chuyện như vậy được.

Nếu Yume như một người chị hoặc em gái, thì Kuzaku lại rất giống một cậu em trai, bất chấp việc cậu ấy cao dữ dội. Cậu ấy thành thực, nghiêm túc, tin tưởng và coi trọng Haruhiro tới mức làm cậu cảm thấy ngượng ngùng.

Có phải mình đã sai lầm không? ... Haruhiro không thể không băn khoăn như vậy.

Hơn nữa, đây còn chẳng phải một sự nhầm lẫn nho nhỏ. Lẽ nào cậu đã phạm phải một lỗi lầm to lớn ngoài sức tưởng tượng mất rồi?

Ranta và Merry bị lũ Forgan bắt làm tù binh. Tuy nhiên, sau đó, dù phải trải qua đủ thứ chuyện rắc rối, Haruhiro cùng Yume vẫn nhập hội được với Shihoru và Kuzaku. Họ biết rằng Ranta đã phản bội rồi đi theo lũ Forgan. Còn tình hình Merry thế nào thì chưa rõ. Từ cách nói năng của Ranta, họ suy đoán được rằng cô còn sống. Bởi vậy, Haruhiro quyết định sẽ cứu Merry.

Như thế là đúng sao?

Bốn người, bao gồm cả cậu, đều đã được an toàn. Ranta thì trở mặt, không biết là để giữ lấy cái mạng của bản thân hay vì lí do gì.

Liệu có phải lúc đó cậu nên từ bỏ việc cứu Merry?

Đúng là cậu đã cứu được Merry, nhưng đó chỉ là nhìn vào kết quả. Ranta đã nhìn thấu cậu, và sự khác biệt thực sự mỏng manh như tờ giấy. Dù có thất bại cũng chẳng lạ gì.

Nếu nghĩ cho sự an toàn của Shihoru, Yume và Kuzaku thì cậu nên vứt bỏ Merry. Nếu làm vậy, cậu sẽ không mất thêm đồng đội. Đây có lẽ cũng chỉ là nhìn vào kết quả mà đánh giá thôi. À không, nếu quên Merry đi và không can dự vào trận đánh của hội Rock, chắc chắn bốn đứa có thể rút lui một cách dễ dàng. Với bốn người, có lẽ cả bọn đã về được Alterna bằng cách

này hay cách khác. Chứ đến cái lúc chỉ có Haruhiro và Merry là còn sống sót thì biết làm sao đây? Chẳng phải là không thể làm gì được nữa à?

“Haru.”

Lại một lần nữa nghe thấy tiếng gọi, Haruhiro nhìn sang. Cậu thấy Merry đang ôm gối và cúi gục đầu.

“... Chuyện về Ranta... ấy mà.”

“À... Ừm.”

“Tớ nghĩ là Haru không cần phải cảm thấy phiền não vì đã... đánh bại Ranta đâu.”

“Thì đúng là hấn phản bội tội mình mà... Là như thế nhỉ...”

“Thật lòng mà nói, hiện giờ tớ vẫn không rõ Ranta thực sự đã nghĩ ngợi gì, cũng như nguyên nhân tại sao cậu ta lại làm thế.”

“Tớ cũng đâu có biết.” Haruhiro cười nhẹ. Cậu không khỏi cảm thấy bản thân thật khó ưa khi cười vào thời điểm như thế này. “... Tớ cũng có cảm giác là mình chẳng muốn biết luôn. Chỉ đơn thuần là để sống sót chẳng? Tên này cũng bốc đồng. Hoặc gọi là tùy cơ ứng biến. Hấn có cái tính đấy. Kiểu như trong tình huống đó thì chỉ còn cách làm thế thôi. Theo cách lí giải của hấn? Mặc dù tớ thì chẳng thể nào hiểu nổi.”

“... Chỉ có điều,” Merry vui mặt vào hai đầu gối, “... nếu Ranta không làm thế, có lẽ... tớ đã gặp phải chuyện khiến tớ không thể, và cũng không muốn, nói thành lời.”

“Ý Merry là... cậu ta làm thế để cứu cậu? Là trá hàng ư?”

“Có thể đúng, mà cũng có thể không... Quả thật là tớ không cách nào biết được.”

“...Thế à?”

“Thực ra cậu ta cũng bảo tớ gia nhập Forgan. Nếu tớ làm vậy, chúng sẽ chào đón tớ như một đồng đội. Nhưng tớ từ chối.”

“Ơ? Thế thì... chẳng phải gay to sao? Đây là tình huống quyết định sống chết cơ mà.”

“Đúng thật... Tớ cũng nghĩ thế.”

“Sao cậu lại từ chối...? Mà hỏi thế nghe cũng hơi kì nhỉ?”

“Tớ không thể phản bội các cậu... Không thể làm thế với mọi người. Dù chỉ là hình thức, dù chỉ là phương kế tạm thời, tớ cũng không làm được.”

Nặng quá.

Hoá ra nó nặng nề tới vậy.

Đối với Merry, sự tồn tại của đồng đội, của nhóm Haruhiro, quan trọng và có sức nặng tới mức cô nhất mực bảo vệ cho dù phải đánh đổi bằng sinh mạng và sự tôn nghiêm của bản thân.

Nếu Haruhiro là Merry thì cậu sẽ làm gì? Liệu cậu có dám khẳng định mình sẽ không phản bội giống như Merry không?

Nói trắng ra là không thể. Dù không muốn phản bội, nhưng khi cực chẳng đã, cậu vẫn sẽ giả vờ phản bội. Chuyện hắn là sẽ thành như vậy thôi.

Merry... Merry.

Chính Haruhiro cũng hiểu. Mặc dù Merry ít khi nói ra, nhưng cô quan tâm tới các đồng đội một cách sâu sắc và mạnh mẽ. Cậu biết chuyện ấy quá rõ rồi. Chính vì thế, việc để mất Moguzou đối với Merry là một nỗi đau hết sức nặng nề. Có lẽ nó vẫn còn dai dẳng đến tận bây giờ, và Merry đã kiên quyết thể rằng sẽ không để đồng đội nào phải chết nữa.

... Khỉ thật.

Đúng là không thể được. Mình không thể làm được cái việc bỏ rơi Merry.

Cũng có những lúc cậu suy nghĩ và hành động theo lí trí. Có lẽ trong cuộc sống này luôn tồn tại rất nhiều chuyện mà nếu không làm vậy thì sẽ không xong.

Tuy nhiên, bởi con người không phải giống loài hành động chỉ bằng lí tính đơn thuần, nên khi đưa ra quyết định với vai trò thủ lĩnh, ta cũng không nên hoàn toàn dựa vào lí trí. Kết cục, sẽ chẳng ai chịu đi theo một thủ lĩnh chỉ biết thể hiện sự lí trí không có điểm dừng.

Giả dụ lúc đó Haruhiro quyết định vứt bỏ Merry thì sẽ ra sao nhỉ? Nếu đó là kết quả mà Haruhiro đã cân nhắc kĩ lưỡng thì Shihoru có lẽ sẽ đồng tình. Yume chắc hẳn sẽ nghĩ đến Merry rồi

khóc. Dù đã bị Merry từ chối nhưng Kuzaku vẫn còn tình cảm với cô. Hẳn là cậu ấy sẽ không thể chấp nhận một cách dễ dàng.

Chắc chắn, ngay từ đầu, cả Shihoru, Yume lẫn Kuzaku đều không mấy may nghĩ tới việc Haruhiro sẽ bỏ rơi Merry.

Và thực tế đúng là như vậy.

Haruhiro luôn muốn trở thành một thủ lĩnh tối thiểu là ở mức khá khảm, vì đồng đội, vì những người bạn không gì thay thế được của mình. Cậu muốn mình có thể trưởng thành hơn về mọi mặt. Nếu là vì mục đích đó thì cậu chẳng hề thấy tiếc công.

Nhưng, dù có thế nào đi nữa, Haruhiro vẫn chỉ là Haruhiro. Cậu không thể trở thành một con người khác hẳn bản thân mình, và các bạn cậu chắc chắn cũng chẳng mong muốn điều đó.

Vì cậu là thủ lĩnh, nên về mặt kết quả, cậu phải chịu trách nhiệm. Lại còn phải tự kiểm điểm bản thân. Có điều, tự kiểm điểm và hối hận là hai việc khác nhau. Nếu ăn năn hối hận mà có thể thay đổi hiện thực thì cậu sẵn lòng hối hận bao nhiêu cũng được, nhưng tiếc là chuyện không như thế.

Bây giờ, Haruhiro chỉ đang làm một việc vô nghĩa.

Vậy thì nên cư xử thế nào mới được đây?

Một khi không biết, thì phải bắt đầu từ việc đó. Chính là suy nghĩ.

Nghĩ đến tình hình. Lúc nào cũng vậy. Phải nắm bắt tình hình để lấy đó làm tư liệu phán đoán. Thu thập thông tin nhiều hết mức có thể. Tóm lại, trước tiên cần phải “biết” đã.

“... Nhưng Merry... Làm thế nào mà Merry thoát được chuyện đó dù đã từ chối vậy? Có lẽ cậu cũng chẳng muốn bị hỏi một câu như thế, nhưng mà...”

“Không đâu... Tớ cũng nghĩ mình phải kể lại chuyện này...” Merry cuối cùng cũng ngẩng mặt lên. Nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng nhìn vào mắt Haruhiro. “... Là Ranta đã nêu ý kiến. Cậu ta bảo muốn biến tớ thành người con gái của mình từ trước rồi. Vì thế, cậu ta mong đừng có ai động vào tớ. Rồi cậu ta nói rằng nếu

tớ nhất định không bằng lòng làm người của cậu ta thì khi đó bọn chúng thích làm gì tớ cũng được.”

“Ồm, Ranta nói thế... với cái người tên Jumbo hả? À, không phải người mà là orc chứ.”

“Ừ. Jumbo chấp thuận rất dễ dàng.”

“... Vụ này... biết nói sao nhỉ? Forgan khác thường thật đấy. Là do Jumbo là một gã orc khác thường à? Không biết nên gọi là khác thường hay kì quái nữa...”

“Tớ cũng ngạc nhiên lắm. Bởi tớ đã nghĩ rằng... thế là xong rồi.”

“Merry gan dạ quá đấy.”

“Không có chuyện đó đâu. Tớ sợ lắm.” Merry mãi mới ngẩng mặt lên, nhưng giờ đã lại cúi đầu. Không chỉ vậy. Cô dồn khá nhiều sức vào hai cánh tay đang ôm gối. Đôi vai, tấm lưng... và cả giọng nói đều run rẩy. “... Thật ra, tớ đã hoảng sợ vô cùng.”

Phải chăng cậu nên làm gì đó? Giả dụ như đưa tay ra và ôm lấy vai cô? Hay là vỗ lưng chẳng hạn? Những lúc như thế này, có lẽ cậu nên làm gì đó.

Nhưng mình đâu thể làm gì...?

Nếu đối phương là Yume thì có khi mình sẽ làm đấy. Shihoru thì không chắc lắm, nhưng tùy tình huống, hoặc giả sử là cô ấy bật khóc, thì có lẽ mình sẽ cố tìm cách an ủi. Tại sao với Merry, mình lại không làm được?

Quả nhiên là vì mình có tạp niệm trong đầu ư?

Dù bây giờ chẳng phải lúc nên có những chuyện như thế... Haruhiro thực lòng nghĩ vậy. Không có tạp niệm, ý đồ thâm kín, hay cái con khỉ gì hết. Mình là đồ ngốc đấy à?

“... Nói cách khác là... Ranta đã cứu cậu.”

“Dám lắm,” Merry lắc đầu khe khẽ, “... mà vì đó là Ranta, nên tớ cũng không thể nói được gì. Nhưng chuyện muốn biến tớ thành người con gái của cậu ta là nói dối. Riêng điều đó là tớ chắc chắn không nhầm.”

“Cũng, phải...”

Nếu vậy, sự phản bội của Ranta chính là kế trá hàng. Takasagi. Người đàn ông luống tuổi một mắt, một tay, miệng ngậm tẩu thuốc. Hắn là kẻ giám sát Ranta chăng? Vì thế mà Ranta buộc phải đánh nghiêm túc với Haruhiro. Nếu lơ tay, cậu ta có nguy cơ bị Takasagi phát hiện.

Mọi chuyện vậy là ăn khớp với nhau.

Bản thân Haruhiro cũng mong mỗi như vậy. Cậu buông một tiếng thở dài.

“... Tạm thời gác vụ của Ranta lại. Quan trọng hơn là tụi Shihoru. Tớ chẳng biết ta nên ngồi đợi mãi ở đây hay rời đi nữa. Thêm cả vấn đề là ở đây có an toàn hay không. Phải rồi... gì nhỉ? Không phải là không có khả năng lũ Forgan tìm đến tận đây. Mình nên tính đến việc có khả năng đó.”

“...Xin lỗi.”

“Hả? Chuyện gì cơ?”

“Tớ thật... vô tích sự... Giá mà tớ có thể đưa ra một ý kiến đề xuất nào đó hay ho. Tớ buộc phải nhận thức sâu sắc rằng mình là một lính tình nguyện vô cùng non nớt.”

“Ừm, chuyện đó... sao cậu không bỏ cái suy nghĩ ấy đi?”

Merry quay mặt sang ngang và thoáng nhìn Haruhiro. “...Bỏ đi?”

“Ừ. Có lẽ nghe tớ nói thì chẳng có sức thuyết phục lắm, nhưng...” Haruhiro cụp mắt xuống và gãi đầu, “... Cái việc tự hành hạ bản thân ấy. Nó thậm chí còn là lĩnh vực sở trường của tớ. Nhưng tớ nghĩ bọn mình đang đối mặt với một cục diện vô cùng khó khăn. Chính vì thế... Tớ mới bảo cậu phải bỏ cái suy nghĩ ấy đi. Theo nhiều nghĩa, tớ không hề mạnh. Nhưng có lẽ nên nói rằng tớ không muốn lấy sự yếu ớt ra để bao biện. Hay đúng hơn là không thể. Bởi vì, dù có nghĩ mình yếu, mình vô dụng, thì hoàn cảnh cũng chẳng nương tay với mình đâu... Thật lòng tớ cũng cảm thấy mình không đứng ở vị trí có thể nói ra những lời này, nhưng hay là thôi không nhìn xuống nữa nhỉ? Cả hai đứa mình.”

“... Phải đấy.” Merry ngẩng đầu, mắt hướng lên trên. Thế rồi, chỉ thoáng qua thôi, cô nở một nụ cười khá là kìm nén. “Dù chẳng hề đơn giản nhưng tớ quyết định sẽ từ bỏ việc trách cứ bản thân... Nếu Haru cũng thế.”

“Có lẽ đúng là không đơn giản thật...” *Mình nhiễm cái thói này nặng quá rồi*, Haruhiro vừa nghĩ vừa đứng lên. “Tớ sẽ ra gần lối vào để xem xét bên ngoài. Merry nghỉ ngơi đi.”

“Không được.” Merry cũng đứng dậy. “Phải là cả hai đứa cùng đi chứ?”

“... Ừ phải rồi.”

Haruhiro tự nhắc mình, “Giờ không phải lúc để mở cờ trong bụng đâu,” vừa cùng Merry tiến về phía lối vào.

Cơn mưa vẫn không có dấu hiệu gì là sắp tạnh.

2. Tôi muốn bảo vệ cậu

Mới thật là Kuzaku cũng chẳng rõ chuyện gì đang xảy ra nữa. Chỉ biết mọi thứ rất sục sôi, vô cùng dữ dội và ác liệt ngoài sức tưởng tượng. Chỉ tới khi Rock và tên undead Arnold mở đầu một trận đấu long trời lở đất, Kuzaku mới nhận ra.

Rằng Haruhiro không còn ở đó... Hay nói đúng hơn là...

Tay đao tặc với đôi mắt đáng sợ của “Typhoon Rocks” tên là Sakanami đang đứng ở vị trí mà cho tới ban này chắc chắn vẫn thuộc về Haruhiro.

Hơn nữa, dáng đứng đó rất giống Haruhiro. Vai chùng, cổ hơi đưa ra đằng trước, đầu gối cong, cảm giác nhìn chung là giống hệt. Trong kí ức của cậu không có hình ảnh Sakanami đứng với dáng như vậy, nên có lẽ là anh ta đang bắt chước. Sakanami đang *sao chép hoàn toàn* dựa theo Haruhiro. Có lẽ vì thế mà Kuzaku không nhận ra rằng Haruhiro đã biến mất.

Kuzaku cảm thấy làm loạn lên thì sẽ không hay... nên cậu khẽ hỏi Shihoru một cách bình thản: “... Haruhiro đâu?”

Mắt vẫn không rời trận ẩu đả giữa Rock và Arnold, Shihoru chỉ đáp đúng một câu: “Cứu Merry.” ... *Ra vậy*, Kuzaku đã hiểu tình hình.

Vậy là Haruhiro đã đi cứu Merry. Một mình.

Đi một mình liệu có ổn không? Mà không, chỉ có một mình ngược lại sẽ dễ bề hành động. Có Kuzaku đi theo chỉ tổ vướng tay vướng chân. Nếu là Haruhiro thì sẽ làm được thôi. Cậu muốn nghĩ thế. Người đó có tinh thần trách nhiệm thực sự đáng kinh ngạc. Là người một khi đã làm thì sẽ rất quyết tâm. Mặc dù chẳng biết có lúc nào cậu ấy không làm không nữa.

Kuzaku có một tật xấu là hay bất thành linh trở nên mất tập trung, à không, nên nói là cậu để cho tâm trí mình thả lỏng. Cậu

không tự ý thức được điều đó cho tới khi gia nhập tổ đội của Haruhiro được một thời gian. Nhờ quan sát Haruhiro mà cậu mới để ý thấy sự non nớt của mình.

Mặc dù có đôi mắt ngái ngủ, Haruhiro lúc nào cũng cảnh giác cao độ. Thậm chí là càng tập trung tinh thần thì cậu ấy càng có vẻ mặt trông ngái ngủ hơn. Haruhiro không hề mất tập trung trong những tình huống quan trọng. Cậu ấy luôn mang đôi mắt ngái ngủ, giữ vững tinh thần, vận dụng đầu óc và liên tục hành động vì đồng đội.

Kuzaku cũng muốn và đang cố gắng để giữ mình luôn được như vậy, nhưng thỉnh thoảng cậu lại lơ lửng vào những thời điểm không báo trước. Có lúc cậu vẫn thấy mình chưa hoàn toàn đủ tập trung, ngay cả khi đang ở giữa một trận chiến khốc liệt.

Kuzaku đã nghĩ đó phải chăng là do tâm lý ỷ lại. Kết cục là cậu vẫn phó mặc cho người khác. Đâu đó trong trái tim cậu luôn dựa dẫm vào ai đấy. Kuzaku đã cố gắng ý thức về việc bản thân phải là người thực hiện, phải tìm cách xoay sở, nhưng mãi vẫn chẳng thành công.

Kuzaku thấy mình thật thảm hại. Có cả cảm giác hối tiếc nữa. Có thân hình thế này thì đã sao chứ? Cơ thể dù có to lớn đến đâu mà không gánh vác nổi việc gì thì cũng thật vô nghĩa.

... Moguzou chắc khác mình lắm nhỉ?

Mình chỉ được chứng kiến cảnh cậu ấy chiến đấu đúng lần đó thôi. Ở Pháo đài quan sát Dead Head. Người ấy thật to lớn. Về chiều cao, có lẽ Kuzaku nhỉnh hơn. Nhưng cậu ấy thì rắn chắc và cứng cỏi. Có vẻ là một người hoàn toàn xứng đáng làm chỗ dựa cho kẻ khác. Đòn Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ] hạ gục lũ orc của người đó đã in sâu trong mắt Kuzaku. Chiêu đó thì nói sao nhỉ, quá dữ dội. Ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn), chú Akira cũng từng tung chiêu Punishment [Đòn trừng phạt] mà chú đã luyện tới mức nhuần nhuyễn cho mọi người thị phạm. Đó gần như là kết tinh của kỹ thuật đỉnh cao. Kuzaku còn không tưởng tượng được mình phải làm gì để đạt được tới trình độ đó, chỉ biết há hốc miệng mà nhìn. Nhưng Rage Blow của Moguzou thì khác.

Tuy không hẳn là cậu nghĩ rằng cỡ đó bản thân thừa sức, nhưng cậu muốn nếu có thể thì mình cũng sẽ sử dụng được kiếm điều luyện như vậy.

Vị trí hông của Kuzaku ở quá cao. Lại không ổn định. Cậu biết vậy nên đang cố sửa. Thế rồi, khi thỉnh thoảng kiểm tra, cậu lại thấy quả nhiên hông mình cao thật. Cơ thể cậu cũng không thuộc dạng mềm dẻo, tay chân lại dài nên cử động không được linh hoạt. So với Haruhiro hay... kể phần bội Ranta ngu ngốc, hoặc nữ thợ săn như Yume, cậu quá chậm chạp. Chắc chắn có nhiều điểm cậu có thể cải thiện. Cậu muốn lần lượt xoá bỏ từng điểm chưa tốt của mình. Vóc dáng to lớn vẫn là thế mạnh, nên việc phát huy nó hơn mức độ hiện tại cũng quan trọng vô cùng.

Shihoru đã từng nhắc nhở Kuzaku đừng tạo áp lực cho bản thân, nhưng không tạo áp lực thì biết làm sao bây giờ. Dù gì thì Kuzaku cũng là Tank [Chịu đòn] nữa.

Haruhiro đã từng nói: “Kuzaku, cậu là Tank trong tổ đội của chúng ta, và bọn tớ cũng chỉ có mình cậu.” Kuzaku vẫn còn nhớ từng câu từng chữ. Cậu tuyệt đối sẽ không quên những lời này. Cứ mỗi lần nhớ lại, trái tim cậu lại thổn thức.

Cậu nghĩ là mình phải làm, mình sẽ càng đáng được.

Mình nhất định sẽ trở thành một Tank [Chịu đòn] thật xịn cho mà xem.

Thất tình kể ra lại có cái hay. Không cần suy nghĩ về những chuyện thừa thãi nữa mà có thể tập trung hướng tới một mục tiêu duy nhất.

... Tuy rằng mình vẫn hơi lo lắng... về bạn Merry...

Chuyện đó ấỵ mà? Thực lòng mà nói thì mình lo lắng phát điên lên được. Chẳng hạn như không biết cô ấỵ đã gặp phải chuyện gì rồi? Kiểu gì thì những mối quan ngại kiểu ấỵ rốt cuộc vẫn nảy sinh. Kể cả có tự nhủ rằng nghĩ ngợi cũng vô dụng thì vẫn không ăn thua gì cả. Nếu là việc mình có thể thay thế cho cô ấỵ thì mình muốn làm thay. Cô ấỵ là con gái. Với con gái thì mọi chuyện hẳn sẽ rất khó khăn rồi.

Bởi vậy, mình lại càng không thể tha thứ cho thằng Ranta ngu xuẩn chết tiệt khi gió đó.

“... Ủa?” Kuzaku chớp mắt, nhìn kĩ lại lần nữa. “... Ủa? Đợi chút. Kì cục vậy. Ủa ủa...?”

Phía trước có một quả đồi nhỏ, bên trên là một tên goblin cười trên lưng con sói khổng lồ và một tên orc vóc dáng khá nhỏ hình như tên là Jumbo. Dưới chân đồi, bọn orc và undead dàn quân la liệt, nhưng... không thấy bóng dáng hắn đâu.

“Không thấy Ranta nhỉ...?”

“Cậu ta đi đâu rồi thì phải. Mới vừa nãy thôi.” Yume khẽ nói. “... Còn nữa, cái người kia cũng biến mất cùng với Ranta rồi. Hình như còn dẫn theo mấy tên nữa.”

“Trời. Tớ hoàn toàn không nhận ra luôn...” Kuzaku thở dài. “Tên khốn Ranta bỏ đi đâu thế nhỉ...?”

“Lộ rồi,” Shihoru cắn môi, “... có lẽ thế. Haruhiro...”

“Thế thì... gay to phải không?”

Yume rên lên trong họng: “Ư ư...”

“Gay thật, nhưng mà...” Shihoru khẽ lắc đầu. “... Dù bọn mình có hành động cũng chẳng giải quyết được gì... Giờ mới di chuyển thì có lẽ cũng không thể đuổi kịp Haruhiro. Còn có khả năng bị lạc nữa... Hiện tại chỉ còn cách tin tưởng vào Haruhiro thôi.”

“Thật à...” Kuzaku không thốt nên lời.

Tin tưởng vào Haruhiro. Đối với Kuzaku, đó là chuyện đơn giản. Là Haruhiro thì chắc chắn sẽ tiến hành được mọi việc một cách suôn sẻ, hay thực ra phải nói rằng nếu Haruhiro làm mà vẫn hỏng thì đành phải chấp nhận thôi?

Nhưng tin tưởng và giao phó cho Haruhiro cũng đồng nghĩa với việc bắt Haruhiro gánh vác tất cả. Lại một lần nữa, như thường lệ, vẫn là Haruhiro.

Kuzaku thấy muốn phá lên cười. Là cười chính bản thân cậu.

... Mình thật yếu ớt.

“Không vấn đề gì đâu.” Đột nhiên, Moyugi của “Typhoon (Cuồng phong) Rocks”, người tự xưng là hắc ám kỵ sĩ mạnh nhất

đang hoạt động, dùng ngón giữa tay phải ấn vào gọng kính trên sống mũi. “Đã có biện pháp đối phó rồi.”

“Biện pháp...” Kuzaku cử động cổ họng, định nuốt nước bọt, nhưng trong miệng cậu chẳng có tí nước bọt nào mà nuốt, “... nghĩa là sao?”

Moyugi không trả lời. Không cần biết anh ta thông minh hay là một chiến lược gia như thế nào, thái độ và lời ăn tiếng nói của anh ta bao giờ cũng gây khó chịu, như thể luôn luôn tỏ vẻ ta đây và chế nhạo người khác, một gã đàn ông hết sức khó ưa.

Tu sĩ Tsuga để tóc húi cua thì đang mỉm cười. *Cái người này trông giống thứ đó ghê. Thứ đó ấy mà, thứ đó. Đây, là địa tạng. Phải rồi. Ông địa tạng. Nhưng thật ra “ông địa tạng” là cái gì nhỉ? Tuy không rõ lắm nhưng mình có thể hình dung ra hình dạng của thứ ấy. Là một bức tượng trọc lốc làm bằng đá. Tsuga nhìn y chang ông địa tạng.*

Kể từ khi bị quăng vèo tới từ phía sau và nện cả người xuống đất, anh chàng đeo kính râm Kajita vẫn nằm thẳng cẳng không động tĩnh gì, giờ bỗng nhiên bật dậy rồi kêu: “Hô!”... “Hô!” là gì thế...?

Sakanami vẫn đang giả vờ làm Haruhiro. *Thôi được rồi đấy nhỉ? Đằng nào chẳng bị đối phương phát hiện rồi.*

Rock đang cao hứng cười ha hả, bám vào Arnold và bị đẩy ra, rồi bị túm ngược lại, đấm xong bị đấm, đá xong bị đá, húc đầu rồi lại bị húc đầu... Bộ mấy người phân chia *nhiệm vụ* đấy hả...?

Tên nào tên nấy đều kì quặc.

À thì, cũng chẳng riêng gì “Typhoon (Cuồng phong) Rocks”, hội chú Akira, hội Souma, rồi cả nhóm Tokkies, tất cả đều lạ lùng. “Mình không theo được bọn họ” là cảm xúc thực lòng của Kuzaku. Tổ đội của Haruhiro khác biệt ở chỗ đó. Khác biệt rất lớn. Không biết nên nói thế nào, nhưng đại khái là họ nghiêm chỉnh. Ôn hoà. Nếu là ở đây thì cậu hẳn sẽ hoà nhập được. Chắc sẽ không có chuyện tất cả mọi thứ đều suôn sẻ, nhưng ít nhất cậu sẽ có thể yêu quý và tôn trọng các đồng đội... kể cả khi có một ngoại lệ to bự là Ranta, thì ngoại lệ là thứ tồn tại ở bất cứ

nơi nào, nên chừng đó vẫn chấp nhận được. Bắt buộc phải chấp nhận. Việc bị Merry từ chối là một cú sốc lớn, nhưng về chuyện đó, cả hai đều không phải trẻ con, Merry lại rất trưởng thành, nên cho dù đó là chuyện có phần gượng gạo khi để “thả trôi theo dòng nước” như thế, họ vẫn vờ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn tôn trọng lẫn nhau với vai trò đồng đội để tiến lên phía trước. Cả bọn từng có lúc tưởng như hoàn toàn bất lực, vậy nhưng vẫn thoát được khỏi Darunggar và thậm chí còn có thể quay trở về Grimgar. Alterna xem chừng vẫn xa xôi, nhưng nhất định sẽ có cách... Đã từng có thời kì Kuzaku nghĩ vậy.

Vậy mà, thế này là thế nào?

Tại sao mọi thứ cứ khó khăn chồng chất như vậy chứ? “Đời là bể khổ” là đây ư? Dù thế, chẳng phải cả bọn đang bị ném cho quá nhiều thử thách rồi à?

Không thấy thuyết phục chút nào cả.

Vì đây là hiện thực nên buộc phải chấp nhận thôi. Điều đó thì đến Kuzaku cũng hiểu. Chỉ là cậu muốn thốt ra những lời than thở. Khi nhận thức được thì đã thấy mình ở Grimgar, lựa chọn duy nhất là trở thành lính tình nguyện tập sự, rồi các đồng đội chết đi... trừ bản thân Kuzaku ra, tất cả mọi người đều mất mạng, mặc dù vậy, cậu vẫn muốn hướng về phía trước và đã cố gắng rất nhiều. Sự kiên trì của cậu được đền đáp khi tổ đội Haruhiro cho phép cậu gia nhập, và Kuzaku nung nấu ý định cống hiến theo cách của riêng mình.

Sau tất cả những cố gắng đó, thứ mình nhận lại là đây sao?

Hơi bị tàn nhẫn đấy?

Mình sẽ nghĩ rằng, “bù đắp thêm cho tôi một chút cũng được mà.”

Hay là mình được chiều chuộng quen rồi? Trái tim mình như đang mất dần nhiệt huyết.

Không được. Haruhiro đang một mình tìm cách xoay xở ngoài kia, trong khi Kuzaku chỉ đứng nhìn. Thế mà còn để mất đi nhiệt huyết thì còn ra cái gì nữa?

Lấy lại tinh thần nào. Vững vàng lên.

Nhưng chân mình chẳng còn sức lực, mình chỉ muốn ngồi sụp xuống.

Shihoru và Yume thì sao? Rõ ràng trông hai người chẳng khoẻ khoắn gì, nhưng cũng không giống như là đã tuyệt vọng. Làm thế nào để chịu đựng được trong những lúc như thế này đây? Mình muốn họ chỉ cho mình. Mình muốn hỏi Shihoru và Yume... Sai rồi, không phải thế... mình đang mong mỏi họ chống đỡ cho mình.

“... Khốn kiếp.” Kuzaku bật ra một tiếng than trầm và thu cầm lại. Không phải như thế.

Không phải để họ chống đỡ cho cậu, mà cậu phải là người chống đỡ cho họ mới phải. Kuzaku muốn trở thành một người như vậy kia mà. Nói về mặt lí tưởng thì cậu muốn trở thành một cái chân nữa của Haruhiro... à không, cái đó nghe cứ sai sai kiểu gì ấy. Sai thật. Dễ bị hiểu theo nghĩa quái đản. Đại loại thì Shihoru có lẽ sẽ hỗ trợ Haruhiro về mặt đầu óc và tinh thần. Kuzaku thì không được nhanh nhẹn, cũng chẳng điềm đạm hay bình tĩnh, nên sẽ hỗ trợ về thể xác, đúng, với tư cách là Tank [Chịu đòn], cậu sẽ hoá thành tấm khiên, bức tường, trụ cột, nói chung là hình tượng như thế, theo kiểu vật lí? Đã có hình tượng rồi nên sau đó chỉ cần biến nó thành hiện thực nữa là xong.

Tuy rằng đó là chuyện sau khi... Haruhiro lành lặn trở về...

Đương nhiên là cả Merry nữa.

Tên khốn Ranta đã phản bội. Số lượng đồng đội... đã giảm đi một người, theo cái cách không ai ngờ tới. Nếu mất thêm người nào nữa thì thiệt hại sẽ to lớn biết bao.

Kuzaku cảm thấy muốn khóc. Bởi vì, mặc dù muốn làm gì đó, cậu vẫn chẳng thể làm được bất cứ chuyện gì. Cậu chỉ biết đứng đực ra ở đây. Kuzaku nghiêng rằng. “... Mau kết thúc chuyện này đi.”

Rock cười lên người Arnold, trút một trận mưa quyền nhắm vào mặt hắn. “Dah, dah, dah, dah!” Mỗi cú đều rất nặng. Arnold là một daboard có bốn tay. Tuy nhiên, một cánh tay bên trái của hắn đã bị Rock cắt phăng, cánh tay trái còn lại và một cánh tay phải cũng bị thương nặng. Dẫu vậy, hắn tỏ thái độ như thể

chuyện đó không đáng để bận tâm và vẫn dùng hai cánh tay phải cùng một cánh tay trái để củng cố phòng thủ... Thế nhưng, lớp phòng thủ đó vẫn bị những đòn tấn công mãnh liệt của Rock phá vỡ. Vậy thì trận đấu chẳng phải sắp được định đoạt rồi sao?

“Dah! Dah! Dah! Dah! Dah! Dah! Dah! Dah...!”

Nắm đấm của Rock giáng thẳng vào mặt Arnold. Đám Forgan bắt đầu xôn xao. Bị đấm như vậy thì ai mà chịu nổi. Nghe đâu nếu bị đập nát đầu thì undead cũng sẽ tiêu. Chắc là sẽ được. Cứ như thế. Arnold đã không còn phòng ngự được nữa. Rock sẽ thắng. Không thể nhầm được. Kuzaku vô tình hét lên, “Kết liễu đi...!” Và ngay sau đó...

“KYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY.”

Arnold phát ra một tiếng kêu rùng rợn, nhảy vọt lên *cùng với Rock*.

Ừa, hẳn làm thế nào vậy? Arnold đang nằm ngửa, bị Rock cười lên bụng. Làm sao hẳn có thể bật thẳng lên trong tình trạng ấy? Nghĩ theo kiểu bình thường thì chắc chắn là không thể. Nhưng undead thì không bình thường. Đó là lí do sao? Arnold để Rock cười trên bụng mình và đã nhảy lên tới độ cao ước lượng bằng mắt là vào tầm ba mét.

Rock giật mình định tránh ra... nhưng Arnold đã giữ chặt lấy Rock bằng ba cánh tay, tỏ ý không cho anh làm thế. Mà không, không chỉ giữ chặt, Arnold còn đổi tư thế giữa không trung.

Tráo đổi vị trí trên và dưới.

Arnold lên trên, Rock xuống dưới.

Hơn nữa, Arnold dùng cả ba tay và hai chân để hướng đầu Rock xuống dưới cùng.

Thế thì tệ quá...? Anh ấy sẽ tiếp đất bằng đầu mất?

“Nư aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!”

“SYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY.”

“Rock...!” Nãy giờ, Arara chỉ im lặng quan sát trận chiến, trông có vẻ thất thần, nhưng lúc này, cô thét gọi tên anh.

Dự đoán xui xẻo của Kuzaku trúng phóc. Rock đâm sầm xuống đất *trục tiếp* bằng đầu... *Sau cú đó anh ta có sao không nhỉ...? Mình không biết nữa.* Arnold ngay lập tức tách ra khỏi Rock, rồi đá. Đá. Đá. Đá. Đá. Đá. Đá. Đá. Đá, đá, đá liên tục. Rock tạm thời không hề có động thái tự bảo vệ mình. Anh ta để cho kẻ địch đá mình thoải thích.

Lũ Forgan bắt đầu hào hứng hẳn lên.

Các đồng đội của Rock không nhúc nhích. Cả Moyugi, Tsuga, Kajita, kể cả con mirumi lông vằn hổ Getsuu mà Rock nuôi nữa.

Shihoru quay mặt đi, xem chừng không thể nhìn tiếp được. Yume vẫn không rời mắt, nhưng má cô phồng lên, dồn một lượng không khí khác hẳn bình thường.

Sau khi rên lên một tiếng “ôi...”, Kuzaku thầm nghĩ giờ đây phải lúc “ôi” mới chẳng “a” chứ, nhưng cậu không thể thốt ra được gì ngoài “ôi...”

Có vẻ thua rồi? Hay đúng hơn là thua thật rồi? Gần như chắc chắn? Nếu Rock thua thì chuyện này sẽ có kết quả ra sao...? Chịu... Ai mà biết. Tâm trí cậu dần dần nhuộm màu trắng xoá. Có lẽ đây chính là sự yếu ớt. Một người mạnh mẽ chắc hẳn dù có thế nào cũng sẽ không nghĩ đến mấy chuyện như là kết cục cuối cùng sẽ ra sao đây, thất bại rồi, hay vậy là hỏng bét. Nếu không làm được như vậy, việc lật ngược tình thế sẽ là bất khả thi. Và rồi, chắc chắn, những người đồng đội của anh ta cũng tin vào điều đó.

Arnold lại định sút vào người Rock. Nhưng toàn thân Rock đã bám dính lên cái chân phải ấy của Arnold. Cơ thể anh ta di chuyển như một con rắn. Mặc dù trước đó anh ta ở trong trạng thái đủ khiến cho người khác tưởng anh ta đã chết rồi. Vậy là không phải thế sao? Đây là giả vờ à? Rock vẫn tìm cơ hội phản kích trong khi bị Arnold đá thừa sống thiếu chết ư? Nếu thế thì sức chịu đựng của anh ta đáng nể thật đấy. Anh ta gan lì tới cỡ nào vậy? Kiên nhẫn quá sức. Thật kì dị, đúng không?

Rock vạt Arnold ngã xuống. Arnold định dùng chân phải đá văng Rock ra nhưng không hiệu quả. Rock đang găm lên và tấn công vào khớp xương kẻ địch đấy ư? Đầu gối hay cổ chân gì đó.

Anh ta định bẻ gãy chúng. Arnold không chịu để yên, hấn rống lên “KAAAAAAAAAAAAA,” rồi vịn mình và dùng ba cánh tay bày đủ trò để thoát ra. Nhưng Rock nhất định không buông chân phải của Arnold. Anh ta không rời khỏi hấn.

Cả hai ngã lặn.

Lặn lông lốc.

“KU...!”

Arnold đột nhiên không kháng cự nữa.

Ngay trước đó, Kuzaku nghe thấy một tiếng “rắc”. Là chân ư? Chân phải.

Có vẻ là cuối cùng Rock đã bẻ gãy được chân phải Arnold. Nhất định là thế.

Rock tự buông mình khỏi chân phải của Arnold, lộn vài vòng về sau để nối rộng khoảng cách, rồi hạ thấp trọng tâm thủ thế.

Arnold cũng lồm cồm bò dậy, nhưng chân phải của hấn giờ lên. Chính xác rồi. Cái chân phải của Arnold không còn sử dụng được nữa. Hấn là kiểu dù hỏng một chân vẫn chiến đấu được à? Kuzaku thì chịu. Trước tiên là không thể chuyển động được cho ra hồn. Không cách nào chịu đựng lâu được. Gần như sẽ chẳng làm nổi bất cứ việc gì.

Rock cũng không lành lặn. Mắt anh sưng vù lên, thậm chí còn chảy máu. Bị đá tơi bời như thế thì gãy một hai cái xương cũng chẳng lấy gì làm lạ, nhưng tạm thời chân tay anh ta trông vẫn ổn. Dù không gãy xương thì chắc chắn một điều là toàn thân anh đầy vết bầm dập.

Thế mà chuyển động của anh ta lại chẳng hề cho thấy điều đó.

Rock áp sát Arnold rất nhanh và tung một đường quyền. Là một cú jab^[1] tay trái. Anh ta liên tục đâm bùm bụp vào mặt Arnold. Có lẽ Arnold cũng định né nhưng không kịp. Sau ba đòn jab liên hoàn là tới một cú straight^[2] bằng tay phải, rồi hook^[3] tay trái, rồi thêm một cú straight phải, rồi đến một chiêu body shot^[4] bằng uppercut^[5] trái, một cú straight phải vào cằm, liền

luôn một đòn uppercut phải cũng vào cằm, một cú hook trái vào bên mặt, rồi lại straight phải, không bỏ phí một giây.

“Thế kia là *chơi* tới bến rồi còn gì...”

Tự bản thân thốt ra nhưng Kuzaku cũng chẳng có chút khái niệm nào về thứ mình đang nói, song có một điều chắc chắn là những đòn tấn công của Rock không phải vu vơ loạn xạ. Đó là một loại hình võ nghệ hay võ thuật gì đó. Rock rất thành thạo kỹ thuật chiến đấu bằng tay không. Không phải loại nghiệp dư.

“Boxing [Quyền anh]...”

Đúng. Chính nó. Boxing... Mình biết. Trong đầu Kuzaku thoáng hiện lên một hình ảnh dù chỉ trong khoảnh khắc. Hai người đàn ông mặc quần đùi, tay đeo găng dày đang quần thảo nhau. *Nó đấy. Là môn boxing. Mình đã xem những trận boxing ở đâu... khi nào nhỉ...?*

Kuzaku không biết. Cậu không thể nhớ ra. Khung cảnh chắc chắn vừa mới hiện lên rõ ràng trong đầu giờ đã hoàn toàn tan biến. Boxing. Cái từ đó vẫn còn ở lại. Quyền anh. Rock là một boxer. Một đấu sĩ. Kuzaku cảm thấy bị thôi thúc. Boxing. Quyền anh. Boxer. Những từ đó... những khái niệm đó, cậu sẽ quên mất chúng nếu không khắc ghi thật cẩn thận ngay lúc này. Cậu có cảm giác mình đã quên nhiều điều theo cách đó. Cậu đã để chúng mất đi.

Rock tấn công. Tấn công một chiều. Anh ta liên tục trút lên Arnold những cú đấm được nhắm kỹ lưỡng.

Đây không gọi là một trận đấu. Động tác chân của anh ta khác biệt. Quá sức khác biệt.

Nhìn kỹ thì thấy Arnold vẫn di chuyển bất chấp. Hoặc là đang cố gắng di chuyển. Nhưng Rock nhất định sẽ đón đầu. Mỗi khi Arnold định tìm cách thoát thân là Rock chắc chắn sẽ xộc tới hướng đó. Và tung nắm đấm. Kể cả lúc Arnold lảo đảo chuẩn bị ngã, Rock cũng sẽ đấm trúng người hắn ta để ngăn việc đó lại. Arnold thậm chí còn không thể ngã ra.

Bằng cách nào đó, Kuzaku hiểu được. *Vì Rock là một boxer.* Đấm nhau ở thế đứng là thế mạnh vốn có của Rock. Cách chiến

đầu trong tư thế nằm sàn, hay còn gọi là *ground*, hoặc giã đòn với *mount position*^[6] không phải ngón nghề sở trường của Rock. Nằm đấm. Rock tính quyết định trận đấu bằng nằm đấm. Vì anh ta rất tự tin.

“Rockyyyyyyyyyy...!” Sakanami đột nhiên uốn éo người và hét to, làm Kuzaku giật cả mình. “Fourrrrrr...! Rocky Two! Three! Four!”

Cái quái quỷ gì vậy chứ? Đầu óc anh ta bị chập cheng à? Trông anh ta không có vẻ gì là bình thường cả. Tuy nhiên, dường như tiếng hét kì quặc hoặc hành động kì quặc của Sakanami đóng vai trò như một môi bơm, khiến tốc độ của Rock tăng lên thấy rõ.

“Wow...” Kuzaku chỉ biết rên lên thán phục. Dù mở căng mắt hay chớp mắt thì cậu cũng không nhìn rõ được. Nhanh. Quá nhanh. Mắt thường không thể theo kịp những cú đấm của Rock.

Tình hình là Arnold không thể làm gì, từ block, parry, slip, cho đến weave, duck, sway^[7]. Những cú đấm của Rock đều trúng vào Arnold. Tất cả đều rất gọn gàng. Arnold như biến thành một hình nộm undead chỉ biết lãnh lấy những cú đấm của Rock. Mà không, thay vì hình nộm, có lẽ nên gọi là bao cát, hay bao undead thì đúng hơn.

Lũ Forgan im thin thít. Có lẽ chúng cũng linh cảm được thất bại của Arnold. Hơn cả linh cảm, đó gần như là thừa nhận, chắc chắn không sai.

Thắng bại đã phân. Chỉ là Rock không có ý định kết thúc trận chiến. Nếu Rock ngừng tấn công, Arnold sẽ gục xuống ngay. Nhưng sao Rock còn chưa làm vậy?

Tóm lại là Rock vẫn tiếp tục trút xuống những đòn đánh liên hoàn. Arnold vẫn chưa chệnh choạng. Đó là những gì Rock nhận thấy sao? Chính xác là như vậy. Rock tung ra cú straight tay phải thứ mấy chục. Kuzaku nghĩ nó không phải cú đấm quyết định mang tên telephone punch^[8] với động tác chuẩn bị kéo dài. Đây vẫn là một đòn straight bình thường, quá nhanh, nhìn từ phía Kuzaku chỉ có thể nói là hoàn hảo. Nhưng nó đã bị Arnold chặn

đứng bằng miệng. Arnold há to miệng đến nỗi cậu không biết là miệng hắn vốn rộng chừng đó hay là vì miệng hắn đã rách toạc ra hoặc bị trật hàm. Hắn ngoạm gọn nắm đấm tay phải của Rock. Nhìn có vẻ như vậy.

Đương nhiên, Rock cố rút tay lại ngay, nhưng Arnold cắn chặt không buông. Răng hàm trên và hàm dưới của hắn nghiền chặt lấy cổ tay phải của Rock.

“Ư...!”

Rock động nắm đấm tay trái vào thân và thái dương Arnold. Những cú đấm đó rất sắc bén và đầy uy lực, nhưng rõ ràng chẳng giống Rock chút nào. Rock đang dao động. Trái lại, hình như Arnold vẫn rất thản nhiên.

Arnold không buồn bận tâm đến những đường quyền mãnh liệt của Rock. Hắn dùng tay phải và tay trái nắm lấy đầu Rock. Kuzaku bất giác hét “A!” Ngón cái. Những ngón tay cái của Arnold đang *chọc vào mắt* Rock. Hắn định phá huỷ hai mắt cùng một lúc bằng ngón cái của cả hai tay. Nếu nhãn cầu chỉ bị tổn thương một chút thì còn đỡ, chứ nếu nghiêm trọng hơn thì... Cuộc đời boxer của Rock sẽ... À khoan, giờ không phải lúc nghĩ vậy...

“Dừng ở đó thôi...!”

Khoảnh khắc giọng nói với âm lượng lớn ấy vang lên, cảm giác như màn sương mù bao phủ Thousand Valley (Thung lũng Ngàn) đã tan biến trong khoảnh khắc. Trên thực tế thì chuyện đó không thể nào xảy ra được. Nhưng đấy là một giọng nói không chỉ to về âm lượng, mà còn hết sức trong trẻo và rành rọt, tưởng như có tác dụng thổi bay cả sương mù.

“... Jumbo!” Ai đó lên tiếng. Có lẽ là kẻ nào đó bên lũ Forgan. Những giọng nói gọi ra cái tên đó lập tức lan đi như sóng. “Jumbo.” “Jumbo.” “Jumbo.” “Jumbo.” “Jumbo.” “Jumbo.” “Jumbo.” “Jumbo.” “Jumbo.” “Jumbo...”

Jumbo.

Gã orc đó đứng ở trên đồi, cho tới lúc này vẫn chỉ lặng lẽ quan sát trận quyết đấu giữa Rock và Arnold.

Là hần ư? Hần đã nói ư? Nói là dừng ở đó... Nghĩa là hần đã ngăn họ lại à?

Dù sao đi nữa, gã đó là orc kiểu gì vậy nhỉ?

Với Kuzaku, khi nhắc đến orc, dù gì thì ấn tượng về những tên orc mà cậu chiến đấu lần đầu tiên ở Pháo đài quan sát Dead Head vẫn rất mạnh. Tiếp theo là lũ orc sống tại Waluandin ở Darunggar. Dù là bọn nào thì cũng có dáng vóc vượt trội hơn so với con người, trí tuệ có lẽ ngang bằng, cảm giác hơi thô bạo, hoặc là kiểu luôn la hét giương oai. Kuzaku đã nhận thức rằng orc là một chủng tộc như thế. Nhưng tên orc kia thì hoàn toàn chẳng khớp với hình tượng ấy. Lềch cả tỉ độ nữa là đằng khác.

Trước hết, chiếc áo vạt chéo hần đang mặc là sao kia? Trên nền xanh thẫm là hoạ tiết hoa màu bạc. Kuzaku chưa từng thấy y phục nào đẹp đến như vậy cả ở Grimgar lẫn Darunggar. Lũ orc làm ra nó sao? Nếu thế thì đó quả là một thành phẩm quá ư tinh xảo.

Mái tóc đen gọn sóng không phải trông không giống như bị để mặc cho mọc dài tùy thích, nhưng tuyệt đối không hề gây cảm giác bẩn thỉu. Có vẻ ít nhất hần cũng chải đầu bằng lược.

Hon nữa còn phải nói đến những đường nét trên khuôn mặt hần. Mũi thấp và bạnh ra như bị dí bẹp. Cái này thì chuẩn orc. Từ khoe môi lộ ra chiếc răng tựa răng nanh. Đây cũng là đặc trưng của orc. Rõ ràng hần là orc, nhưng lại không giống orc.

Lần đầu nhìn thấy khuôn mặt orc, Kuzaku thật lòng đã nghĩ là chúng xấu hoắc. Dù có bị banh miệng ra cậu cũng chẳng nói chúng bảnh được. *Mấy cô orc nữ trông cũng phát khiếp còn gì? Xét theo nghĩa đó thì cũng không khác lũ goblin mấy... Đúng rồi. Những con goblin to lớn và khó xơi.* Tóm lại, đối với Kuzaku, hình ảnh về orc là như thế.

*Jumbo thì khác. Phải chăng hần là một chủng tộc khác, chỉ ít nhiều giống orc thôi? Kiểu mà ta sẽ gọi là super orc? Đôi mắt màu cam chẳng hạn, trông đã thấy không hề tầm thường. **Thượng đẳng** hơn. Đúng, **thượng đẳng**. Cảm giác hần như một sinh vật bậc cao ấy.*

Còn nữa, ngay đến lũ orc thuộc Forgan mặc dù không cùng đẳng cấp nhưng vẫn có phong thái tựa tựa Jumbo. Có thể là vì chúng đang bắt chước Jumbo về cách ăn mặc cũng như hành xử. Hoặc là, giống với loài người có câu “mỗi người một vẻ”, tụi orc cũng rất đa dạng, trong số chúng sẽ có cả những tên orc kiểu kia.

Jumbo, kẻ có lẽ là tiêu biểu cho những tên orc như thế, đã xuống khỏi đồi. Không nhảy. Cũng không chạy. Hắn đi bộ xuống, thông thả tới mức đáng ngạc nhiên.

“Trận chiến của các người...” Jumbo lên tiếng, rồi đặt tay lên vai Arnold và Rock, “sẽ do ta phân định.”

“... Hả?” “... I...?”

Hình như Rock và Arnold đều định quay mặt về phía Jumbo. Nhưng Rock đang bị Arnold chọc hai ngón tay cái vào mắt. Còn với Arnold, nắm đấm tay phải của Rock đang nằm trong miệng hắn nên hắn chẳng thể cử động cổ được theo ý muốn. Dù không bàn đến điều đó thì cả hai cũng đã thương tích đầy mình. Đó là một cảnh tượng hơi hơi, hoặc phải nói là tương đối thê thảm, nhưng Jumbo lại có vẻ điềm nhiên, ung dung tự tại theo một cách không hề đúng chỗ.

“Nếu cứ tiếp tục thế này, các người sẽ ‘lưỡng bại câu thương’. Arnold, hồi bạn của ta, đương nhiên ta không muốn người gặp cảnh đó, nhưng còn gã lính tình nguyện là con người kia... người tên là Rock nhỉ, cả người nữa, nếu ta để người chết ở đây, bây giờ, thì quá là đáng tiếc. Bởi vậy, ta phán trận đấu này là hoà.”

“... Ấy không, cho dù người có tùy tiện quyết định như thế thì chuyện này...”

“Ồ.. Phư...”

“Phải không, Arnold, như thế này không làm người thoả mãn đâu nhỉ?”

“Ừ...”

“À, người không nói được à? Ta rút tay ra nhé. Được chứ?”

“Nu ư...”

“Ta rút ra đây. Còn nữa, mắt ta đau quá, người cũng bỏ ngón tay ra đi.”

Có vẻ Arnold đã buông lỏng cơ hàm. Rock rút tay phải ra khỏi miệng Arnold. “... Ta bảo là đau mắt mà! Mau thả tay ra, Arnold!”

“Mư...” Arnold buông hai tay khỏi đầu Rock với vẻ bất bình.

“Chết tiệt!” Rock nhảy lùi lại, dụi đôi mắt đang nhắm nghiền. “... Không nhìn thấy gì cả. Nhỡ ta mù thật thì không vui chút nào đâu. Ta mà không được nhìn mặt Arara lần nữa thì người tính làm thế nào hả?”

Tsuga lăm bằm, “Chuyện đó thì hơi khó nói đấy...” Cứ như chuyện của người khác vậy. Ừ thì có lẽ đúng là không phải chuyện của anh ta, nhưng các người là đồng đội kia mà?

“Hoà ấy hả?” Moyugi bước lên phía trước. “Tên tuổi thì sao cũng được, nhưng hãy làm rõ hơn một chút đi. Cho phép tôi gọi ông là Jumbo nhé. Cụ thể thì ông muốn thu xếp việc này như thế nào?”

Lũ Forgan xôn xao với vẻ khó chịu. Kuzaku hiểu cảm giác của chúng. Cái thái độ đó của Moyugi. Hết sức ngạo mạn. Ngay tới Kuzaku cơ bản là đồng minh mà cũng thấy phản cảm, nếu đặt mình vào vị trí của lũ Forgan thì hẳn phải tức giận rồi... Thế này thì chắc Jumbo sẽ nổi khùng lên nhỉ...?

“Cụ thể thì...”

Xem ra không phải vậy.

Jumbo quay mặt về phía Moyugi tựa như một chiếc lá chao trong gió.

“Bây giờ, nếu các người rút lui, ta sẽ không ra tay. Về sau, các người muốn một lần nữa giải quyết hậu họa cũng được, mà quên đi cũng được. Chuyện sau này là tùy ý các người.”

“Hiểu rồi.” Moyugi gật đầu với vẻ hống hách. “Vậy nếu bọn tôi không đồng ý thì sao?”

“... Không, đợi đã, Moyugi.” Rock nhón nhác ngó quanh. Trông có vẻ là mắt anh ta vẫn chưa nhìn được, nhưng anh ta dường như đang tìm ai đó. “... Arnold! Người chấp nhận như thế sao!? Đây là trận đấu giữa ta và người đấy! Ta không biết hẳn là

tướng hay là gì của người, nhưng người để hắn nhảy vào rồi nghe rầm rập như thế à!?”

“Ku u...” Arnold nhìn Jumbo.

“Hắn không hiểu nhỉ?” Tsuga nói nhỏ và cười khoái trá.
“Ngôn ngữ ấy.”

Kuzaku thấy cơ mặt mình cứng ngắc... *Cái ông địa tạng này, trông có vẻ là người hiểu chuyện, nhưng thực ra lại khá xấu tính cũng nên...!?*

“This game is duraw.” Jumbo nói với Arnold. “Bakout, eachother.”^[9]

Chắc là hắn truyền đạt bằng thứ ngôn ngữ mà undead Arnold có thể hiểu được.

Arnold ngồi phịch xuống tại chỗ và cúi đầu. “... Ai... garii.”

Agree. Đồng ý... Kuzaku đoán là Arnold đáp lại như vậy.

“... Cái quái gì đây!” Rock giậm chân xuống đất vẻ bất mãn, nhưng... chẳng phải đây là một diễn biến không tệ, hay nói đúng hơn là một cơ hội có mơ cũng không được hay sao?

Kuzaku nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Shihoru và Yume. Không cần nói cũng hiểu. Ý kiến của cả hai cũng giống với Kuzaku. Vì Arnold đã giết chết cái người tên là Tatsuru, cũng là vị hôn phu hay gì đó của Arara, nên nhóm Rock mới lên kế hoạch tấn công để báo thù. Mặc dù nói thế này hơi phũ phàng, nhưng hội Kuzaku vốn chẳng hứng thú gì với chuyện đó cả. Họ quyết định hỗ trợ nhóm Rock vì tình nghĩa chỉ một, cùng lắm là hai phần, tám chín phần còn lại là vì đồng đội. Là để cứu Merry.

Haruhiro sao rồi? Merry có được bình an không? Giờ vẫn chưa rõ, nhưng tại Kuzaku đương nhiên phải tự lo cho an nguy của chính mình.

Nếu nhóm Rock quyết định gác việc báo thù lại và rút lui, tạm thời hay như thế nào cũng được, thì tại Kuzaku cũng có thể rời khỏi nơi này một cách an toàn.

Sau đó thì trước mắt, cả bọn sẽ tới điểm tập trung, và đợi tại Haruhiro ở đó. Nếu Haruhiro dẫn Merry tới cùng thì có gọi là kết

cực đỉnh cao cũng không phải nói quá. Còn nếu Haruhiro không xuất hiện... dù không muốn nghĩ tới trường hợp này, nhưng thôi, đến lúc đó hẵng hay.

“Thế còn...” Moyugi đẩy gọng kính trên sống mũi bằng ngón giữa tay trái. Tay phải anh ta đang đặt lên chuôi kiếm, “... nếu bọn tôi không rút lui thì ông tính sao?”

“Ta...” Jumbo nói với một tông giọng nhẹ nhàng như thể chỉ muốn thông báo rằng mình sẽ ngủ trưa một chút, “... sẽ tận diệt các người bằng đôi tay này.”

“... Hả?”

Xem ra ngay cả Moyugi cũng không dự đoán được tình huống ấy. Đương nhiên, Kuzaku cũng vậy... *Là sao?*

Hắn vừa nói gì?

Ủa? Gì, gì cơ? Đôi tay này? Tức là tay của Jumbo hả? Các người? Nghĩa là nhóm Rock, rất có thể là tính cả Arara với Katsuharu, và chắc là cả tụi Kuzaku nữa?

Tận diệt?

Không phải tiêu diệt sao?

Mà không, tận diệt hay tiêu diệt thì cũng như nhau cả. Tóm lại là...

Hắn sẽ giết tất cả mọi người?

Kuzaku cố sức sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu. *Biến đi, không ta giết.* Đường như đó là điều Jumbo đang nói.

“Ngọn gió thổi vào bóng đêm thì thầm với tôi...” Sakanami điên cuồng cắn móng tay ngón cái trong lúc toàn thân run lên bần bật, không những thế, anh ta làm vậy với cả hai tay. “Lịch sử bóng tối mời gọi phía bên kia vực thẳm... Khúc dạo đầu của sự huỷ diệt đặt ra câu hỏi về ý nghĩa tồn tại ấy, và thứ đang tấu nó lên là lí do của sự cô đơn cùng thời gian giả dối...”

Người này bị cái quái gì vậy?

“Nói nghe phách lối nhỉ?” Ông địa tạng, à không phải, anh Tsuga nom có vẻ bức mình.

“... Người...” Arara hiện đang là ví dụ rất trực quan cho cụm từ “nghiến răng nghiền lợi”, “người phải sỉ nhục bọn ta tới mức nào mới vừa lòng...!?”

“Điên tiết thật.”

... Kajita.

Anh chàng to con đeo kính râm Kajita vác thanh kiếm trông như một cây nấm khổng lồ bị cắt lát mỏng lên và xông ra phía trước.

Ê, ê này, sao tùy tiện vậy? Bàn bạc tí đã chứ! Đây là hành vi quá khích đúng không? Là sự bột phát đấy. Tiêu. Tiêu mất. Chắc là tiêu mất. Kajita hoàn toàn nghiêm túc thì phải. Trông thế thì nghiêm túc lắm rồi. Cực kì cực kì nghiêm túc. Kajita không hề liếc ngang liếc dọc mà lao tới, nhắm thẳng về phía Jumbo với khí thế ngút trời.

“U ê ê ê ê ê ê haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!”

Tại sao nhóm Rock không ngăn anh ta lại? Hay là họ không ngăn nổi? Ờm nhưng mà mình cũng chẳng biết rõ về Kajita, dù gì anh ta cũng là một thành viên của “Typhoon Rocks”, trông bề ngoài đã thấy đáng gờm, kiêu lời song cứ hễ mở miệng là sẽ nói toàn những điều kì quặc. Dù chưa bằng Sakanami. Tóm lại, anh ta xem ra không phải loại người ngoan ngoãn nghe lời. Vậy tức là, dùng sức ngăn anh ta lại còn khó khăn gấp bội, hay nói đúng hơn là gần như bất khả thi. Chứ ít thì Kuzaku không muốn dây vào. Cậu có vẻ sẽ dễ dàng bị hất bay. Phải chăng anh ta là kiểu người một khi đã hăng lên như vậy thì tới đồng đội cũng không thể can thiệp? Có lẽ là thế chăng...?

Dù thế nào thì đây cũng là tình huống đàm phán thất bại thảm hại.

Tệ nhất trần đời.

Kajita.

Đừng giỡn mặt chứ.

Anh làm cái trò gì thế này, Kajita.

“Kajita, an...h...!?”

Kuzaku nhìn thấy. Kajita hùng hổ chém thanh kiếm nắm khổng lồ xuống từ một vị trí mà bình thường chắc chắn không chạm được tới đối phương. Thế nhưng, với Kajita, đó lại là một khoảng cách tạo nên đòn sát thương. Kajita không phải một gã hữu dũng vô mưu. Anh ta biết khéo léo phân chia: tầm xa thì dùng kiếm, tầm trung và gần thì dùng đòn đá. Và tầm xa của Kajita thì thực sự rất xa.

Với thanh kiếm nắm khổng lồ cùng tầm đuổi của cánh tay dài, kết hợp thêm cơ thể cao to đường bệ, có khi Kajita phải chém gục được mục tiêu cách mình tầm ba mét.

Khi Jumbo đã ở trong phạm vi sát thương, Kajita lập tức bỏ thanh kiếm nắm khổng lồ.

Jumbo cứ như đã thấy trước đòn này, hấn chẳng lùi lại, cũng không né sang trái sang phải, mà... biến mất. Kuzaku chỉ thấy được rằng trong nháy mắt, Jumbo đột nhiên biến mất.

Ngay tại khoảnh khắc kế tiếp sau khi cậu nghĩ, “Không thấy, hấn biến đâu rồi?”, cậu phát hiện Jumbo đã ở *bên trên*.

Hấn nhảy lên ư? Dường như Jumbo đã nhảy vọt lên để tránh thanh kiếm nắm khổng lồ của Kajita. Nhưng cái chuyển động đó là thế quái nào chứ?

Mặc dù rất mâu thuẫn, nhưng Jumbo đang đứng trên không. Dường như là hấn chỉ dừng trên không trong phút chốc. Nhưng kể cả thế, đó là một thế đứng dễ chịu khó mà nghĩ rằng nó thuộc về một người vừa mới nhảy lên. Jumbo đang thư giãn. Trong mắt Kuzaku là vậy.

Có điều, hấn cùng lắm mới chỉ tránh được đòn tấn công đầu tiên. Kajita vẫn còn những cú đá để làm vũ khí.

Tận dụng đà chém của thanh kiếm nắm khổng lồ, Kajita tung ra một cú đá vòng phía sau bằng chân trái. Jumbo đang ở trên không, kiểu gì cũng phải đáp xuống. Kajita nhắm ngay lúc đó.

Đòn này có muốn tránh cũng chẳng được.

Jumbo cũng không tránh.

Lấy cái chân trái đang vung tới của Kajita làm bệ đỡ, Jumbo lại nhảy thêm một cú... hay nói đúng hơn là di chuyển cứ như đi bộ trên không trung.

Jumbo hạ xuống sau lưng Kajita. Lập tức, Kajita hét lên, tung liền một cú đá hậu nửa bằng chân phải, cho thấy anh ta cũng không hề tầm thường. Hơn nữa, không phải một chiêu. Từ cú đá vòng phía sau bằng chân trái tới cú đá trước bằng chân phải. Sau đó anh ta gập gối phải và tung liền ba cước tầm cao, tầm trung, tầm thấp. Sau hai cước liên tiếp bằng chân trái, anh ta giả vờ tung cú đá chân phải, nhưng thực tế là hai cước bằng chân trái nữa. Kajita vừa thi triển một loạt liên hoàn cước mà có nói là cực kì hoa lệ cũng không ngoa. Anh ta hoàn toàn buông bỏ thanh kiếm nắm khổng lồ. Cơ thể to lớn vậy mà lại có thể di chuyển dễ dàng như thế. Dù nhìn Kajita hoàn toàn chẳng có vẻ khéo léo chút nào.

Tuy vậy, những đòn ấy chẳng hề chạm được vào Jumbo.

Jumbo tránh được tất cả những cú đá của Kajita và cuối cùng chuyển sang phản công. Không còn nghi ngờ gì nữa. Kuzaku cũng nhìn thấy rõ điều mà Jumbo đã làm với Kajita.

Jumbo dùng tay phải thọc, hay đúng hơn là đẩy vào ngực Kajita.

Chỉ có vậy.

Chỉ có vậy cũng đủ làm Kajita lộn nhào, chân hướng lên trên còn phần gáy và cổ giáng mạnh xuống đất.

“... Không thắng được rồi.” Kuzaku nghe thấy Moyugi lẩm bẩm. Chắc chắn câu đó không ám chỉ rằng ngay cả hắc ám kị sĩ mạnh nhất đang hoạt động là Moyugi cũng không thể thắng nổi Jumbo. Kể cả khi tất cả thành viên nhóm Rock, bao gồm Moyugi, cùng vây vào đánh cũng không phải là đối thủ của một mình Jumbo.

Moyugi đã phán đoán như vậy thì chắc là chuẩn rồi. Không biết là trùng hợp hay thế nào, nhưng lúc đó Kuzaku cũng vừa nghĩ y hệt, nên cậu không có gì phản đối.

“Các người hiện giờ...” Jumbo nói, vẫn với giọng điệu ung dung không hề thay đổi, “chẳng thể đánh ngã được ta đâu... Tuy nhiên, các người vẫn còn tương lai. Tiềm năng của các người lớn hơn ta nhiều. Dưới bầu trời rộng lớn này, kẻ mạnh hơn ta ít lắm, nhưng các người sẽ còn gặp nhiều đối thủ. Nếu đánh bại được chúng, các người sẽ ngày càng mạnh lên.”

Hắn bình thản nói ra những lời to tát.

Jumbo vừa khẳng định rằng, mặc dù hắn chưa phải thiên hạ đệ nhất nhưng cũng tựa tựa thế, gần như không thua bất cứ ai.

Chẳng phải đây là một kẻ tự mãn kinh khủng hay sao? Cùng lúc với suy nghĩ đó, Kuzaku cũng cảm thấy choáng ngợp, nếu Jumbo chưa phải là mạnh nhất thì phải tưởng tượng về sinh vật ở đẳng cấp cao hơn hắn như thế nào đây?

Hắn là nó. Con rồng lửa ở Darunggar chẳng hạn. Jumbo chắc cũng không thể đánh bại con rồng đó. Nó phun lửa kia mà. Lại còn to hết chỗ nói. Ít nhất thì đầu tay đôi là không thể... Chắc chắn... Cậu nghĩ vậy.

“Đi đi.” Jumbo hất nhẹ cằm ra hiệu. “Ngay bây giờ. Nếu không đi, các người không còn nhìn thấy ngày mai đâu. Ta sẽ không phí lời nữa. Sống hay chết, tùy các người quyết định.”

“Bọn ta,” Rock trả lời ngay, “sẽ rút lui... Arara, xin lỗi vì không thể hoàn thành tâm nguyện của em. Anh cũng không dám bảo em thông cảm. Anh đã không thể làm được cái việc mà mình đã quyết làm. Anh đích thực là một tên cặn bã.”

Arara chùng vai xuống và cúi gục đầu. “... Không đâu.”

Tại Kajita tự đứng khùng lên, làm mình nhất thời hoang mang không biết mọi chuyện sẽ ra sao, nhưng tình hình này thì có vẻ sẽ kết thúc êm xuôi thôi nhỉ?

Kuzaku thở ra một hơi. Nó hoàn toàn trùng với tiếng thở phào của Shihoru nên hai người nhìn nhau và cùng cười ngượng ngịu.

Yume chớp mắt mấy lần và lúc lắc đầu. Dù ở trong tình cảnh này, cử chỉ và vẻ mặt ấy vẫn khiến người ta muốn mỉm cười.

Yume có nét gì đó giống linh vật, hơi khác với vẻ đáng yêu của con gái bình thường nhưng vẫn dễ thương.

“Rút thôi.” Rock bắt đầu cất bước... nhưng chẳng hiểu sao lại đi về phía Jumbo.

Jumbo nhẹ nhàng đón lấy Rock và xoay người anh lại. “Đi cẩn thận đấy.”

“... Ồ. Xin lỗi nhé.” Rock gãi đầu. Ra thế. Hiện giờ, Rock vẫn chưa nhìn thấy được do chiêu chọc mắt của Arnold. “... Rút thôi. Đằng này đúng không? Chắc là rồi nhỉ...?”

“Rock.” Arara chạy tới và kéo tay Rock. “... Ít nhất hãy để em làm thế này. Vốn dĩ mọi chuyện đều do em mà ra cả...”

“Ừm. Không phải vậy đâu. Về phần anh, được nắm tay Arara làm anh hạnh phúc lắm.”

“Lại đây.” Katsuharu khoát tay gọi Arara.

Ông địa tặng bình thần lượm thanh kiếm của Rock lên. Có nên gọi là chu đáo không nhỉ?

Moyugi định kéo Kajita dậy. “... Nặng gớm. Tôi thấy tôi chẳng nhắc được cậu lên đâu. Tự đứng dậy đi.”

“Được thôi.” Kajita bật dậy nhanh như sóc. Anh ta vẫn còn khoẻ chán...

Sakanami đang uốn éo cơ thể và nhẩy một điệu quái đản. Kinh thật...

Nói mới nhớ, Kurou không có mặt. Anh ta biến mất từ bao giờ thế? Ai mà biết được...

Kuzaku thả lỏng đầu gối và nhún vai... *Đúng là không thể nào hiểu nổi cái đám người này. Mình chẳng muốn dính dáng gì tới họ...*

Mong rằng đây là lần cuối.

Mình muốn nhanh chóng tập hợp tất cả đồng đội rồi trước mắt là rời khỏi Thousand Valley (Thung lũng Ngàn) mùa sương này.

Dù nói là “tất cả”, thì cũng chỉ tối đa năm người thôi, không phải là sáu nữa.

... Đừng nghĩ nữa nào. Nghĩ ngợi chuyện ấy cũng chỉ là vô ích. Quên đi.

“Đi thôi.” Shihoru nói.

Kuzaku và Yume lần lượt gật đầu và quay lưng về phía đám Jumbo. Ở đằng này cũng có một tên orc to như người khổng lồ tên là Godo Agaja và bè lũ Forgan. Nhưng bọn chúng đang tản sang hai bên để mở một con đường. Nhóm Kuzaku sẽ băng qua con đường này rồi hướng về địa điểm tập hợp.

Do vị trí đứng hiện tại nên trước tiên, nhóm Kuzaku phải đi xuyên qua lũ Forgan. Việc này cũng khá là căng thẳng, nhưng họ cũng thấy sốt ruột, muốn tiến lên càng nhanh càng tốt.

Cả nhóm quyết định để Kuzaku dẫn đầu, còn Shihoru và Yume đi ngang nhau ở phía sau.

Gió thổi hiu hiu, sương mù không dày cũng không mỏng.

Khi đi ngang qua Godo Agaja, Kuzaku bất giác ngẩng lên nhìn. *To vật vĩ. To quá là to.*

Cậu bị Godo Agaja lườm cho một cái như muốn hỏi: “Sao hả?” Kuzaku cuống quýt nhìn ra đằng trước và bước thật nhanh... *Hú vía.*

Tật xấu của mình lại lộ ra rồi. Đây không phải tình huống có thể lơ là, ấy thế mà mình cứ nghĩ đến những chuyện thừa thãi. Tập trung đi, tập trung vào. Không tập trung không được.

Nhớ Alterna quá.

Alterna cách đây sáu trăm hay bảy trăm kilômét nhỉ? Xa thế... Xa lắc xa lơ.

Tội mình có thực sự trở về được không nhỉ...?

... Đã bảo là đừng có nghĩ về mấy chuyện ấy rồi mà.

“Khoan đã...!”

Một giọng đàn ông đột ngột vang lên khiến Kuzaku đứng lại. *Không phải, những lúc thế này thì đừng dừng lại mà phải chuồn đi mới đúng chứ.* Cậu cũng cảm thấy như vậy, nhưng lại không có gan vùng chạy.

“Đại tướng! Jumbo! Đừng để bọn chúng đi...!”

“... Kuzaku!” Shihoru gọi cậu.

Ngoảnh lại, cậu thấy trên đồi có một gã đàn ông trung niên chỉ còn một cánh tay. Là Takasagi. Hắn đã đi đâu đó rồi quay lại sao? Thế còn Ranta...?

Jumbo quay mặt về phía Takasagi. “Sao vậy, Takasagi?”

“Một tên trong số chúng đã đưa con bé chuồn mất! Ranta bị hạ rồi...!”

“... Hả?” Kuzaku sửng sốt. “... Haruhiro... đã hạ Ranta...?”

Shihoru nín thở.

“Sao...” Yume không thốt nên lời.

“Tôi sẽ không để ngài nói đây chỉ là chuyện của đám trẻ trâu, chẳng liên quan gì đến chúng ta đâu.” Takasagi tuốt kiếm ra bằng tay trái, trở mũi kiếm về hướng bọn Kuzaku. “Dù Jumbo có bỏ qua, tôi cũng quyết không tha cho bọn chúng. Tính tôi không thể chịu được khi bị biến thành kẻ ngốc.”

“Nếu chúng rút lui, ta sẽ không động tay. Ta đã hứa như vậy. Ta sẽ giữ lời.”

“Vậy thì đại tướng, ngài cứ làm vậy đi. Tôi cũng sẽ làm theo ý mình. Thực hiện một cách đàng hoàng những việc phải làm chính là vai trò của tôi trong Forgan mà.”

“Người là kẻ như thế. Cứ làm theo ý người đi, Takasagi.”

“Không cần ngài phải nói, Jumbo... Gudua!” Takasagi vung kiếm, thét lên một thứ ngôn ngữ kì lạ. Chắc là tiếng orc. “Asshuruha, udanzai! Yeruda...!”

“Osshu! Osshu! Kiu! Kiuem! Osshu! Osshu!”

Không xong, không xong, không xong rồi, nguy hiểm, quá nguy hiểm, nguy hiểm chết mất. Kuzaku định nói gì đó nhưng không thành lời. Đi nào, phải đi, chỉ còn cách đi thôi, chạy trốn là lựa chọn duy nhất. Cậu vung tay để diễn đạt rồi vùng chạy. Yume ôm lấy Shihoru rồi chạy theo. Mọi chuyện xảy ra giữa lúc nhóm Kuzaku đang rón rén tiến bước trên con đường mà bọn Godo Agaja đã tách sang hai bên. Giá như bọn cậu đã đi hết được quãng đường này. Chỉ còn một xú nũa thôi. Nhờ thế mà lũ orc

và undead đang ập tới từ cả hai phía. Đây gọi là thế gọng kìm. Thế này thì hết cách. Không thể thoát thân được. Mà vậy là sao chứ? Jumbo. Cái tên Jumbo đó. Hắn đã nói rằng nếu các người rút lui thì bọn ta sẽ không ra tay. Bọn ta đó. Hay là không phải? Hắn chỉ nói “ta” thôi? Cái nào đây? Mình không biết. Dù mình lờ mờ có cảm giác đã nghe hắn nói “bọn ta”, nhưng nhớ không ra. Chuyện quái quỷ này là sao chứ?

“Gyaa...!” Kuzaku dùng chiêu Bash [Đập bằng khiên] dọa dẫm tên orc xông tới từ phía bên trái rồi đá ngã nó. Phải để Yume và Shihoru đi trước. Nhưng chỉ cần ngời chân là kẻ địch sẽ ùn ùn kéo đến ngay. Nếu không chạy liên tục thì rất tệ.

Từ phía sau, những tiếng thét giận dữ, những âm thanh va đập của kim loại và cơ thể vang lên trộn lẫn vào nhau. Mặc dù Kuzaku không thừa thời gian để ngoái lại nhìn, nhưng hắn đó là “Typhoon Rocks”. Cứ thỏa sức vẫy vùng đi. Nếu các anh không làm loạn một trận ra trò thì tội tôi căng lắm. Vì một tên undead đã áp sát từ bên phải nên Kuzaku phải vừa vung thanh kiếm lưỡi đen để khắc chế hắn, vừa tìm cách Block [Chặn] thanh kiếm của tên orc đang nhảy bổ tới từ bên trái. Còn một chút nữa. Vài mét nữa là có thể đột phá vòng vây địch. Còn một tẹo thôi... nhưng kiểu này khó thật. Yume và Shihoru có sao không? Mình chưa nghe thấy tiếng la hét nên chắc là vẫn ổn. Nhưng nói thật là mình không biết. Mình không nắm bắt được tình hình. Hoàn toàn không thể.

Orc đang đứng chắn trước mặt Kuzaku.

Không phải một, mà là hai tên.

... A.

Thế này thì mình bị hạ mất.

Nếu chỉ một, mình còn có cơ, hay nói đúng hơn là việc liều mình mở đường máu có lẽ không phải là bất khả, nhưng hai tên thì thật khó nhằn. Hơn nữa, bọn orc trong Forgan đều là những tay lão luyện. Ấy chết, không được nhụt chí. Vì mình buộc phải đánh. Dù có tự khích lệ bản thân thì tinh thần cũng chẳng lên được bao nhiêu... Mình thật là vô dụng...!

[illegible]

... Cùng thời điểm vang lên tiếng kêu rợn người, một tên orc đổ gục ra sau. Đương nhiên không phải hắn tự ngã vì đau ốm hay gì. Tên orc đó đã bị hạ. Bởi một thứ trông giống cô gái tóc dài nhưng rõ ràng không phải con người, tay cầm thứ vũ khí lưỡi sắc đáng sợ giống như chiếc kéo. Là ác linh Moira.

(Ú ù ù ù ù ù ù ù ù ù. Ú ù ù ù ù ù ù ù ù ù ù. Ú ù ù ù ù ù ù ù ù ù ù ù.)

Moira vòng hai chân quanh người tên orc, một tay giữ cổ hắn, tay kia cầm thứ vũ khí sắc nhọn giống kéo đâm phâm phập. Tên orc còn lại hình như vì thế mà nao núng. *Tao hiểu, tao hiểu mà. Nhìn cảnh đó là đủ sợ chết khiếp. Chị Moira hoàn toàn không nương tay. May mà chị Moira siêu cấp đáng sợ. Thật là tốt quá. Cảm ơn chị Moira.*

“Zu aaa...!” Kuzaku vùng thanh kiếm lưỡi đen chém xiên xuống, nhằm vào tên orc còn lại. Thực ra, điểm hay của chiêu Punishment [Đòn trừng phạt] này không phải ở chỗ được thi triển trong lúc hộ thân bằng khiên. Khác với Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ] của chiến binh, vì chiêu này giữ lại ý thức phòng vệ, không vùng tay hết sức, nên có thể dễ dàng chuyển sang đòn tấn công tiếp theo. Chiêu Punishment đầu tiên chỉ làm lồm được giáp vai của tên orc, nhưng đòn Bash [Đập bằng khiên] ngay sau đó đã trúng giữa mặt hắn, lại thêm một chiêu Thrust [Đâm] thọc vào cuống họng, rồi lại Bash, cứ thế thu hẹp khoảng cách, và khi Kuzaku tung một cú đá như giẫm lên đầu gối đối thủ, cậu đã thành công trong việc khiến hắn hoàn toàn mất thăng bằng. Kuzaku dồn hết sức mạnh vào cú húc cùi chỏ khiến kẻ địch ngã lăn quay, rồi cậu... không tiến lên mà dừng chân lại và gọi, “...Yume, Shihoru! Di trước mau...!”

“Hừm!” “...Rõ...!”

Những lúc như thế này, Shihoru hay nói “Rõ” thế nhỉ? Mình cũng hơi hơi thích điều đó.

Yume và Shihoru chạy qua bên sườn Kuzaku. Kuzaku thì triển Block với thanh kiếm của tên orc đang đuổi phía sau, buộc nó lùi lại bằng Thrust, đánh bật thanh kiếm cong của một tên undead khác nhờ Bash. *Hông mình có bị cao quá không nhỉ? Vẫn cao. Hạ thấp hông xuống. Đừng căng thẳng. Vung kiếm rộng hơn, ghì khiên chắc hơn.*

Đây rồi.

Chính là cảm giác này.

Dù địch có bao nhiêu tên, dù bị tấn công tới tấp thế nào, mình cũng không sợ. Mình nhìn thấy rõ, và có thể phòng ngự được. Phản công dù sao cũng chỉ để phòng ngự. Và để đối phương thấy rằng, mình không phải chỉ co cụm phòng thủ mà cũng biết tấn công. Rốt cuộc, tất cả đều nhằm mục đích phòng ngự.

Bảo vệ.

Bảo vệ.

Bảo vệ.

Chính là bảo vệ.

Bảo vệ.

Mình sẽ bảo vệ được.

Moira bay lượn xung quanh, không tiêu diệt từng kẻ địch một mà quấy nhiễu chúng bằng những chuyển động lắt léo và kinh dị cùng với thứ vũ khí sắc tựa cây kéo.

Còn nhóm Rock? Kuzaku xác nhận được rằng Kajita đang vùng thanh kiếm nắm khổng lồ giao chiến với Godo Agaja. Còn lại thì cậu không rõ lắm, nhưng cỡ họ thì chắc hẳn không thể bị hạ một cách dễ dàng. *Mặc dù giả dụ họ bị hạ thật thì mình cũng chẳng biết đâu.*

Quan trọng là đồng đội của mình. Shihoru. Yume. Haruhiro... Merry.

Ranta.

Haruhiro đã xử cậu ta ư?

“Nư ô a...!”

Kuzaku dùng khiên húc văng hai tên orc cùng lúc, rồi quay người chạy.

Thay vì nghĩ rằng mình đi được... cậu cho rằng sắp tới lúc buộc phải đi.

Cậu không thấy bóng dáng Yume và Shihoru đâu. Sương mù đã lại dày lên từ lúc nào không biết. Chắc cậu bị tách khỏi họ rồi. Nhưng có lẽ hai người đều bình an. Đó mới là điều quan trọng.

Kuzaku phóng hết tốc lực.

“A...”

Đột nhiên, cậu không nhìn thấy gì nữa.

3. Thế nào là dừng cảm

“*K*uzakkun...!?” Yume ngoảnh lại và cất tiếng gọi mà không hề dừng chân. “... Kuzakkun!? Kuzakkun...!? Shihoruu, Kuzakkun vẫn chưa đuổi kịp!”

“Không được, Yume, đừng dừng lại...!”

“Ừ, ừm, nhưng mà...!”

“Trước tiên là không được để mình rơi vào tay địch...! Đây là ưu tiên số một...! Kuzaku nhất định sẽ ổn thôi...!”

Chẳng biết có ổn thật không? Nhưng mà, chính Shihoru cũng không thể nào không lo lắng. Trước mắt, đúng như Shihoru nói, không thể để kẻ địch bắt được. Không giao chiến, mà trốn chạy. Sau đó sẽ tụ họp với Haruhiro và Merry.

Ngoài ra, cố gắng không nghĩ tới Ranta.

Nếu nghĩ ngợi, cô sẽ không cử động nổi nữa. *Không được. Chạy đi. Phải chạy thôi.*

Yume bỗng dừng cảm thấy trời tối sầm lại. Sương mù khá dày... Và không chỉ có vậy.

“Mưa à...!”

Thậm chí còn là một trận mưa khá to. Hạt mưa tuy nhỏ, nhưng đổ xuống ào ào trong chớp mắt. Cứ như muôn vàn mũi giáo mảnh bằng sợi tóc đang rào rào trút xuống mặt đất.

Bị át bởi tiếng mưa, âm thanh giao chiến nghe thật xa xôi. Tầm nhìn cũng xấu đi nghiêm trọng. Tựa như sương mù và mưa đã tạo thành một bức tường đứng sừng sững chắn đường.

Thế này thì sẽ khó có khả năng bị địch tìm ra. Có điều, nếu chúng tới gần thì có lẽ phe ta cũng chẳng phát hiện được.

Nếu không phải địch mà là Kuzaku đuổi tới thì sao?

Yume và Shihoru không thể nhận ra Kuzaku, Kuzaku cũng không biết Yume và Shihoru đang ở đâu. Nếu vậy thì họ sẽ cứ thế mà bị tách xa khỏi nhau mất.

Phía trước mặt, bên tay trái hơi cao lên và cây mọc um tùm... Chắc là cây. Ít ra không phải là người hay orc.

“Shihoru...! Tạm đi hướng đó đã...!”

“... Hiểu rồi!”

Khi lại gần, họ thấy những bụi rậm vừa vắn để ẩn mình. Yume và Shihoru cùng rúc vào một bụi rậm rồi ngồi xuống.

Shihoru thở hổn hển. Cô ấy là một pháp sư, cũng không phải kiểu dồi dào thể lực, dù vậy lại rất hiếm khi than vãn. Không phải từ trước đã vậy, mà là Shihoru đã mạnh lên. Những ngày đầu, Shihoru thực sự chỉ toàn khóc lóc.

“... Làm sao đây? Shihoru này, Shihoru nghĩ tội Yume nên làm gì?”

“Haruhiro đã cứu được Merry.”

“... Ông chú bên Fonkon nói vậy nhỉ?”

“Forgan chứ...”

“Ừ ừ. Xin lỗi nhé, Yume rất hay nhầm nhọt.”

“Không sao. Yume như vậy là được rồi. Chính tớ mới phải xin lỗi. Cứ hơi tí là lại sửa lưng người khác.”

“Yume thấy biết ơn khi Shihoru sửa mà. Vì Yume là người được sửa cho ấy.”

“... Ừ nhỉ.” Shihoru hơi mỉm cười. “... Người tên Takasagi đó quay trở lại, tức là Haruhiro và Merry chắc chắn đã trốn thoát rồi. Nếu thế, hẳn họ sẽ hướng đến nơi tập hợp.”

“Ừa. Đúng đó.”

“Trường hợp lí tưởng nhất là Kuzaku với bọn mình, cả ba đứa đi tới nơi tập hợp, nhưng mà...”

“Kuzakkun thì...”

“Đi tìm cậu ấy không phải ý kiến hay... Trước mắt, ta cứ đợi ở đây...”

“... Chỉ chờ đợi thì không hiểu sao, Yume thấy khổ sở kinh khủng ý.”

“Ừ...” Shihoru đặt tay vào eo Yume. “... Có tớ ở đây rồi.”

“Phải đó.” Yume cười. Cô có cảm giác mình nên làm thế, kể cả phải gắng gượng. “Thử nghĩ mới thấy, Shihoru hầu như toàn ở cùng Yume ha?”

“... Tớ nghĩ là vì Yume tốt bụng nên mới ở bên một đứa như tớ đấy.”

“Không có chuyện đó đâu. Shihoru dễ thương mà... Dễ thương nữa. Dễ thương ghê ta?”

Shihoru cười khúc khích.”... Yume lặp lại hoài vậy?”

“Hư ư. Giá mà Yume nói được nhiều điều hơn thì tốt nhỉ. Kể cả khi từ ngữ bật lên trong đầu thì nó cũng không được chính xác ấy.”

“... Tớ hiểu mà. Cảm xúc của Yume được thể hiện ra rất rõ... nên tớ nghĩ tớ hiểu.”

“Vậy à?”

Tại sao nhỉ? Thứ gì đã châm ngòi vậy?

Trong một thoáng, đầu óc Yume trở nên trống rỗng.

Và rồi, bên trong tâm trí đã trống rỗng đó, có một thứ gì len lỏi vào, dồn ứ lại. Thể tích của nó tăng lên nhanh chóng, tràn trề, rồi tuôn trào ra từ hai mắt.

“... Yume?” Shihoru ngó mặt Yume. “... Cậu... sao thế...?”

“Sao... nhỉ?” Yume nhắm chặt mắt lại. “... Chính Yume cũng không biết vì sao.”

“... Chuyện của Ranta phải không?”

Nhờ Shihoru nói, Yume mới nhận ra.

... Ranta.

Vì đã cố không nghĩ, nên cô cứ tưởng rằng mình không hề nghĩ gì tới cậu ta. Nghĩ tới cậu ta cũng chẳng ích gì. Chỉ càng thêm bức. Ranta lúc nào cũng vậy. Cậu ta luôn luôn như vậy. Không ngờ trên đời có loại người khó chịu tới mức này. Đó là ấn tượng đầu tiên. Thứ đỉnh nhất ở Ranta chính là việc cái ấn

tượng đó chẳng hề thay đổi. Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng có lúc Ranta nói những điều hay ho (xét trên tiêu chuẩn của Ranta), tỏ ra đáng yêu (xét trên tiêu chuẩn của Ranta), tỏ ra ngầu (xét trên tiêu chuẩn của Ranta) và đáng tin cậy (xét trên tiêu chuẩn của Ranta). Nhưng dù gì cũng chỉ là thỉnh thoảng. Hơn nữa, chúng chỉ xảy ra trong khoảnh khắc. Tuyệt đối không kéo dài lâu.

Kể cả thế, cậu ta vẫn là đồng đội.

Dù Yume ghét cậu ta.

Ranta đã cho Yume biết thế nào là ghét một người, hết lần này tới lần khác.

Yume ghét cậu ta vô cùng.

Nhưng, nếu phải nói một điều gì đó, thì hai đứa đã thuộc cùng một tổ đội ngay từ lúc bắt đầu.

Cậu ta là một đồng đội quan trọng.

Cô chắc chắn mình rất ghét cậu ta, nhưng hai người vẫn là bạn... À không, chưa phải.

Một từ phù hợp hơn cả “bạn” đột nhiên nảy ra.

... Gia đình.

Đúng. Đối với Yume, tổ đội này chính là gia đình. Ranta cũng là một thành viên trong đó.

“... Yume ấy. Shihoru, Yume ấy mà...”

“Ừm... Sao cơ?”

“Là gia đình đấy. Tụi Yume, tất cả... tất cả mọi người trong tổ đội đối với Yume đều là gia đình.”

Yume mở mắt ra. Cô đưa tay lên quệt cả hai mắt. Quệt nữa, quệt mãi, nước mắt vẫn rơi như mưa, không sao ngừng được. Nhưng cô vẫn tiếp tục quệt.

Bởi vì không thể cứ nhắm mắt hoài.

“Ban đầu, tụi mình có bạn Haru, có Shihoru, có Moguzou, ... có Manato, rồi có Ranta, và có Yume... Manato mất đi, Merry trở thành thành viên mới của gia đình... rồi lại tới Moguzou, và Kuzakkun gia nhập... Đối với Yume, mọi người là gia đình. Tại vì

nhé, Yume nghĩ là trước khi tới Grimgar, mình cũng có cha có mẹ, vì nếu không có họ thì Yume đâu được sinh ra. Nhưng mà Yume không nhớ gì hết. Shihoru cũng vậy còn gì? Mọi người đều giống nhau. Bởi thế, tất cả mới là một gia đình. Có thích, có ghét, có rất nhiều chuyện, nhưng gia đình vẫn là gia đình mà. Phải không?”

“... Đúng thật. Chúng ta giống như một gia đình.”

“Yume cũng nghĩ là ngay cả gia đình thì vẫn có lúc phải chia lìa. Thực tế thì Yume có thể sẽ không được gặp lại bố mẹ nữa. Nhưng vì Yume chẳng nhớ tí gì nên không lấy làm đau khổ. Chỉ hơi cô đơn một chút thôi... Nhưng mà... nhưng mà...”

“Yume...” Shihoru ôm lấy Yume, hai mái đầu dụi vào nhau. “... Tớ không biết phải nói gì bây giờ... Tớ...”

“Chuyện như thế này...” Yume cố tình thở ra thật chậm. “... Ai mà ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này... Dù có là Ranta đi nữa. Nếu không thể gặp lại cậu ta thì... Yume quả thực không hề muốn thế.”

“Yume,” Shihoru mạnh tay xoa lưng cho Yume, “... tụi mình, vẫn chưa biết... chuyện gì đã xảy ra,... kết cục như thế nào, một cách chính xác... đúng không?”

“... Cũng phải.”

“Nếu vậy, chúng ta không nên cảm nhận, suy nghĩ, tư duy gì... dựa theo một sự thật mù mờ cả.”

“Nếu vậy... trước tiên, phải gặp Haru đã nhỉ?”

“Phải rồi. Tụi mình cứ làm từng việc, từng việc một nha?”

“Từng việc, từng việc một...” Gật đầu xong, Yume đặt ngón tay trở lên môi.

Ai đó đang tới... Không phải ai đó, mà đây là... một con thú. Một con sói lớn màu đen. Một tên goblin đang cưỡi trên lưng nó. Tên hắc là Onsa thì phải. Tên goblin điều khiển thú. Hắc không chỉ cưỡi con sói lớn màu đen, mà còn dẫn theo một đoàn sói đen nữa.

Hể nhìn thấy đám sói đen, Yume kiểu gì cũng sẽ nghĩ ngay tới Hắc Thần Raigil. Đối với thợ săn coi Bạch Thần Elrihi là thần

bảo hộ thì sói đen là loài động vật xúi quẩy cần phải tránh xa. Bạch Thần Elrihi và Hắc Thần Raigil vốn là anh em, nhưng Raigil vừa ra đời đã ăn thịt luôn sói mẹ là Carmia, và mối bất hoà với Elrihi bắt đầu từ đó.

Sói trắng thuộc dòng dõi của Elrihi vô cùng kiêu hãnh, chúng tập trung thành từng nhóm nhỏ chỉ gồm bố mẹ và con cái, thường đi săn những con thú to lớn hơn mình. Trong khi đó, sói đen thuộc dòng dõi của Raigil sẽ đuổi giết con mồi theo bầy quy mô lớn. Chúng tấn công bất kể người hay orc, ăn thịt từ những con non trở đi, và đó là lí do chúng bị căm ghét. Onsa đã thuần hoá được lũ sói đen này.

Yume cũng hiểu đây không phải lúc tỏ ra thán phục và thốt lên, “Thật là đáng nể.”

Chẳng cứ sói đen, họ nhà sói từ trước đến nay tuyệt đối không tuân phục hay làm thân với các chủng tộc khác. Bởi vậy, các thợ săn đã phải cho chó lai với sói để tạo thành một giống gọi là chó sói. Chó sói sở hữu đồng thời cả sự phục tùng của loài chó lẫn sự rắn rỏi, mạnh mẽ của loài sói.

Bình thường thì sói mạnh hơn chó. Trong đó, sói đen khôn ngoan đến mức狡 hoạt, hiểu chiến một cách dị thường, giác quan lại vô cùng nhạy bén.

Nên dự trù rằng, sẽ bị chúng phát hiện ra.

Cho dù mưa to đến đâu, lũ sói đen hẳn sẽ không để lọt Yume và Shihoru.

Chẳng mấy mà một con sói đen sẽ đánh hơi thấy Yume và Shihoru đang nấp trong bụi rậm. Nó sẽ rú lên và xông tới. Những con khác theo sau. Tới lúc đó thì chỉ còn nước bó tay chịu chết. Vì thế, phải ra tay trước. Chỉ còn cách đó thôi.

Yume giương cung và đặt tên. Shihoru có vẻ ngạc nhiên, nhưng cô chỉ ngồi yên, không nói gì cả. Cô tin tưởng bạn mình.

Yume sẽ bắn từ đây ra vị trí ở đằng xa. Nhưng không được xa quá.

Mặc dù sói đen thông minh, nhưng chúng vẫn khác với con người. Nếu phát hiện ra mũi tên, chúng sẽ dồn sự chú ý về nơi

mũi tên bay tới.

Yume nhả tên. Đúng như dự đoán, vài con sói đen sủa lên khe khẽ rồi đâm bổ về hướng mũi tên bay đi. Yume chưa cần lên tiếng, Shihoru đã chuẩn bị hành động. Hai người lao ra khỏi bụi rậm, chạy ngược lên sườn dốc.

“Hiiia...!” Onsa thét lên bằng giọng cao the thé... Nhanh quá. Bị phát hiện rồi sao?

Sườn dốc không đến nổi dốc đứng, nhưng cây cối mọc um tùm khiến họ không thể leo thẳng một mạch. Shihoru chạy trước Yume, trông có vẻ thấm mệt rồi.

Yume ngoái lại và thấy vài con sói đang đuổi theo với khoảng cách chưa đầy mười mét. Thế này thì sẽ bị bắt kịp ngay thôi. Không chỉ sói mà rất nhiều loài thú ăn thịt sẽ không bao giờ tỏ ra khoan nhượng với con mồi chạy trốn. Nhưng nếu con mồi cho thấy nó sẵn sàng nghênh chiến, chúng sẽ lập tức cảnh giác. Bản năng của chúng vô cùng thận trọng.

Nếu chỉ có Yume, chuyện xoay sở chạy cắt đuôi có lẽ cũng không phải là không thể. Nhưng giờ có cả Shihoru. Đương nhiên không thể bỏ Shihoru lại.

Phải đánh thôi.

Dường như có rất ít hi vọng thắng. Nhưng thôi thì, hiểu rõ rằng không còn cách nào khác đã khiến tâm trạng mình thoải mái hơn.

“Xin lỗi nha, Shihoru! Không chạy thoát nổi đâu!”

“... Hiểu rồi!” Shihoru quay lại, lập tức *mở cánh cửa* và gọi, “Dark...!” Yume không phải pháp sư, cô cũng không nhìn thấy cánh cửa đó bằng mắt thường. Nhưng chắc chắn nó có tồn tại. Hiện giờ nó đã mở ra. Từ thế giới vô hình, những sợi chỉ đen tuyền vươn ra, móc vào nhau theo dạng xoắn ốc, và trong nháy mắt đã có hình người.

Nguyên tố Dark.

Hết sức dễ thương.

Và Dark của Shihoru không chỉ dễ thương.

Yume dừng lại để bắn tên.

Bắn.

Bắn tiếp.

Những mũi tên nối tiếp nhau.

Liên xạ.

Không cần phải bắn trúng lũ sói đen. Bắn vào cây cũng được. Những mũi tên bay tứ tán.

Khi biết Yume và Shihoru không phải những con mồi yếu ớt, lũ sói đen trở nên thận trọng. Những mũi tên liên tiếp bay tới làm chúng có phần nao núng.

“Quấy nhiễu chúng...!” Shihoru ra lệnh. Dark bay tới chỗ lũ sói đen.

Vwoooooooooooooooooooooo luuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

Tiếng gì thế nhỉ? Rất giống âm thanh đặc trưng của Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối], nhưng vẫn hơi khác. Là Dark. Dark vừa phát ra âm thanh kì quái vừa bay lượn giữa bầy sói đen.

Cái này có hiệu quả.

Lũ sói đen hoàn toàn rơi vào hoảng loạn, chúng vừa tru lên những tiếng thảm hại vừa nháo nhào chạy trốn.

“Darkun của Shihoru đỉnh ghê!”

“... Yume, con sói lớn tới kìa...!”

“Phải rồi!” Yume vừa hít thở như muốn không khí tràn khắp toàn thân, vừa *điều chỉnh* tiêu điểm của mắt từ gần ra xa. Cô nghe thấy giọng nói của sư phụ... *Yume, nghe này. Con sẽ bắn trúng. Sẽ trúng... Con sẽ bắn trúng.*

Chiêu Chi mục^[10]

Yume nhìn thấy con sói đen to lớn mà Onsa đang cười như thể nó ở ngay trước mắt.

Con sói đen to lớn đã bị phế mắt phải. Thời gian kể từ khi nó trúng mũi tên của Kurou vẫn chưa được bao lâu. Chắc chắn nó còn nhiều vết thương khác, nhưng trông vẫn sung sức vô cùng.

Nếu phải nhắm thì sẽ là... Onsa.

Yume bắn một mũi tên.

Ăn ngay.

Khi một mũi tên bay chuẩn, Yume luôn biết được điều đó ngay từ khoảnh khắc buông dây cung.

Mũi tên của Yume cắm vào ngực Onsa. Nhưng hơi lệch sang phải. Onsa ngửa người ra sau đôi chút, nhưng hắn đã kịp đổ gập nửa thân trên để bám vào lưng con sói đen to lớn.

Lúc đó, Yume đã bắn đi mũi tên tiếp theo. Mũi này chỉ bay sượt qua đầu con sói đen to lớn chứ không trúng mục tiêu.

“... Yume!” Shihoru hướng đầu gậy ra phía trước. “... Tớ sẽ thử...!”

Không biết cô ấy định thử cái gì.

Câu trả lời trở nên rõ ràng ngay lập tức.

“Dark, tản ra...!”

Dark đang dọa nạt lũ sói đen bằng các chuyển động và âm thanh kì quái trông như đột nhiên nổ tung trong mắt Yume. Nó bị xé toang, rách thành nghìn mảnh... đúng như Shihoru nói, Dark đã *tản ra*.

Mưa và lớp sương mù trắng dần bị xâm thực bởi màn sương đen. Hơn nữa, màn sương đen này còn dày đặc hơn nhiều so với lớp sương mù trắng. Lũ sói đen vốn đã rối bời giờ bắt đầu sủa như điên. Rõ ràng là chúng đang khiếp đảm. Màn sương đen lan rộng, kéo nỗi sợ hãi lan rộng theo và ngày một gia tăng. Đây là nhược điểm của tập tính bầy đàn. Dù thế nào thì những cá thể trong cùng một bầy cũng dễ bị ảnh hưởng bởi phản ứng của đồng bọn.

Vấn đề là con sói đen to lớn đó.

Dark-khuếch-tán đang cho thấy hiệu quả vượt trội hơn một lớp màn nguy trang đơn thuần. Nhưng xem ra nó không có tác dụng làm đối phương bị thương hay cảm thấy đau đớn. Nếu vậy, theo suy nghĩ của Yume, nó có lẽ sẽ không hiệu quả đối với con sói đen to lớn kia.

Shihoru chỉ có thể tung ra một Dark một lần. Đồng nghĩa với việc khi *Dark-khuếch-tán* đang cản bước bọn sói đen, cô không thể làm gì khác.

Yume phải làm gì đó... *Đánh thôi.*

Yume quăng cung đi và rút thanh đao cong Wanchan. Cô không sợ. Rất lâu về trước, Manato từng nói với cô rằng, “Có lẽ trong nhóm bọn mình, Yume là người dũng cảm nhất cũng nên. Tôi nghĩ là khi có chuyện gì đó xảy ra, Yume chắc sẽ có mặt để giúp đỡ.” Cho tới lúc đó, Yume chưa từng nghĩ mình dũng cảm, nên cô rất tự hào. Có thể cô sẽ cứu được đồng đội bằng đôi tay này. Ít nhất thì Manato đã nghĩ vậy... Dù cuối cùng, cô đã không làm được.

Cô không cứu được cả Manato lẫn Moguzou.

Số lần cứu được đồng đội của cô chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng hai từ “dũng cảm” của Manato khi đó đã khắc sâu vào tận đáy lòng.

Chuyện này nghe thì thật buồn cười, nhưng kể cả những lúc sợ hãi cùng cực, cô vẫn có thể nghĩ rằng mình không sợ chút nào.

Cô là người có đầy dũng khí.

Vì thế, dù mọi thứ có đáng sợ đi nữa, cô cũng không hoảng sợ đâu.

Con sói đen to lớn với Onsa cưỡi trên lưng xuất hiện ở phía bên kia lớp sương đen.

Chúng lao thẳng tới.

Đáng sợ khủng khiếp, nhưng Yume chẳng sợ tí nào.

“Chiến nào...!”

Cô không hề có ý định lùi lại. Cũng không tránh sang trái hay sang phải.

Yume... nhảy xổ vào con sói đen to lớn đang xộc tới.

Mãnh hổ.

Sau cú lộn nhào về phía trước thì giáng cho kẻ địch một đòn quyết liệt. Đây là skill mà Yume thích nhất trong các kỹ thuật dùng đao sẵn.

Con sói đen to lớn không sợ hãi mà vẫn lao tới... Đúng lúc đó, một chuyện hay ho đã xảy ra. Khi thực hiện xong cú lộn vòng,

không hiểu sao Yume lại ở trong tư thế ngồi lên cổ con sói đen to lớn.

“... Roh...?”

Onsa thực sự ở ngay trước mũi cô. Vì bản thân Yume cũng không tưởng tượng được tình huống thành ra thế này, nên cô bị bất ngờ. Onsa cực kì sửng sốt. *Vẻ mặt ngạc nhiên của gobchin cũng đáng yêu ghê.*

“Dù vậy...!”

Hắn là kẻ địch. Yume quặp chặt hai chân vào cổ con sói lớn, dùng thanh đao cong Wanchan tấn công Onsa. Dẫu vậy, Onsa hiển nhiên sẽ không ngồi im chịu chết. Onsa dùng tay phải giữ lấy tay phải của Yume, tay trái nắm chặt lớp lông của con sói đen to lớn. Con sói nghiêng mình, muốn hất Yume xuống. Yume dồn lực vào chân, và nghĩ như thế là chưa đủ, cô ngoắc cánh tay trái vào tay phải của Onsa.

“Yume...!” Tiếng của Shihoru. Nhưng cô không rảnh mà đáp lại rằng mình vẫn ổn.

Onsa đang la hét gì đó bằng tiếng goblin. Hắn định rút ra một thứ vũ khí nào đó bằng tay trái. Yume không cho phép điều ấy xảy ra. “... Nnyaaa...!”

Yume dùng hết sức bấu lấy Onsa. Khác với orc, goblin thường nhỏ con hơn loài người, và Onsa cũng vậy. Nếu độ sức, Yume sẽ không thua.

“Nếu ngã thì cùng ngã...!”

“&%+#*%?! ”

Tuy Yume không hiểu hắn nói gì, nhưng Onsa có vẻ đang khá là hốt hoảng.

Con sói đen to lớn vặn người và bật nhảy trong lúc lao lên sườn dốc.

“%*#+@...!”

“Mặc kệ nhà ngươi nói gì, Yume vẫn sẽ không buông ra đâu...!”

“*+\$@%&&...!?”

“Yume nào có hiểu người nói gì đâu chứ...!”

“%&#**...!”

“Mà cái đó thì cả hai ta đều như nhau...!”

“***** I”

“Yume là một goblin slayer *vắt mũi chưa sạch* đấy...!”

“\$\$#&&&&...!?”

Onsa đang cố làm gì đó. Hắn tính hành động thế nào đây? Cơ thể Onsa *tung lên*. Khoảnh khắc đó, Yume đã nhận ra. “... Yume không buông đâu...!”

Yume bám dính lấy Onsa, còn Onsa bám chặt vào lưng con sói đen to lớn. Onsa cố gắng hết sức hòng hất Yume xuống, nhưng rồi, hắn chọn cách bỏ cuộc.

Thế là hắn rời khỏi lưng con sói đang phi nước đại, cùng với Yume.

Cả hai rơi xuống.

Hay nói đúng hơn là bị thổi bay.

Yume không tách khỏi Onsa. Nếu cô thả ra, chắc chắn Onsa sẽ chuyển sang tư thế phòng thủ khi tiếp đất rồi nhổm dậy và lập tức leo lại lên lưng con sói đen to lớn. Nếu Yume không buông thì Onsa sẽ làm gì ư? Hắn định đẩy Yume xuống dưới khi “hạ cánh”. Còn Yume thì ngược lại, cô muốn đập Onsa lên nền đất.

Ai sẽ *chiếm vị trí ở trên* đây?

Nhưng trước đó còn có cây.

Là cây.

Từ trên không, Yume và Onsa tông thẳng vào một cái cây. Nửa đầu bên trái, vai trái, hông trái, đùi trái, có vẻ Yume đã va đập với thân cây ở loanh quanh mấy vị trí đó.

Trong một thoáng, Yume đã suýt buông Onsa ra, nhưng chẳng hiểu sao khuôn mặt đáng ghét của Ranta đột nhiên hiện lên trong đầu, khiến cô nghĩ, *đừng có mà giỡn mặt... Ranta ngốc*.

Yume ngã lăn lông lốc cùng với Onsa. Họ lăn xuống sườn dốc... rồi dừng lại. Giây phút ấy, Onsa ngoác miệng ra rất rộng

ngay trước mắt Yume. Hấn định cắn. Vào mặt Yume. Cô thất kinh, bất giác cảm thấy hoảng sợ và đá Onsa văng đi.

Ưc quá. Không phải là mình dũng cảm sao?

Onsa gượng dậy, chuẩn bị chạy trốn trong tư thế gằn như là bò trên bốn chân. Yume bật dậy. Cô thấy hoa mắt, người lảo đảo. Do ban nãy bị va vào cây ư? Trúng chỗ hiểm à? "... Đợi đã! Đừng có chạy...!"

Kẻ đuổi theo là Yume tuy lảo đảo nhưng kẻ bỏ chạy là Onsa cũng loạng choạng không kém. Cả hai đều bước xiêu bước vẹo, thế này coi như hoà.

Yume thấy đau khắp mình mẩy.

Wanchan đâu mất rồi ta? Mình đã đánh rơi à...?

Yume rút ra một con dao nhỏ. Tinh Quán. Cô định ném dao đi, nhưng không hiểu sao nó đã lại rơi xuống dưới chân rồi.

"... Không được..."

Hổng rồi. Chỉ còn cách đuổi theo. Bắt buộc phải tóm được hấn.

Onsa định ngoái lại nhưng bị ngã. Hấn không đứng dậy mà cứ thế bò đi.

Yume trót nở một nụ cười. Có vẻ Onsa bị thương nặng hơn. Vậy thì cô có thể đuổi kịp.

Đây là đâu nhỉ? Yume chợt nghĩ. Mà đâu chẳng được. Giờ không phải lúc.

Onsa đang bò ngược lên sườn dốc. Dù thỉnh thoảng cũng phải chống tay, nhưng Yume vẫn có thể bước đi.

Yume đột nhiên không thấy bóng dáng Onsa đâu nữa. Do sương mù ư? Đúng là sương mù dày thật. Và mưa vẫn đang rơi.

Yume cuống cuống tăng tốc. À ra thế. Dốc đi lên đã hết rồi. Từ đây trở đi là bằng phẳng, nên cô mới không nhìn thấy nữa. Vậy còn Onsa...?

Thấy rồi.

Phía bên trái.

Onsa đang bò bằng cả tứ chi.

Yume định áp sát Onsa nhưng cô chợt nhận ra. Cô phải làm thế nào để hạ gục Onsa nhỉ?

Cơ bản là hạ Onsa xong rồi làm gì nữa? Mọi chuyện sẽ ra sao?

Uôôôôôô... Sói đen, à không, chắc chính là con sói đen to lớn vừa hú lên. Phía dưới. Nó đang tới. Con sói lớn đang phi lên sườn dốc.

Onsa quay mặt về phía con sói đen to lớn và huýt sáo. Hấn đang gọi nó. Hấn định cuội nó để đánh bài chuồn. *Ai cho phép các người chạy hả?*

Yume dần bước. Tầm nhìn của cô chao đảo một cách lạ lùng.

Phải chăng cô đã thắm mệt? Chắc chắn không phải vậy. Có lẽ đó không phải vấn đề.

Onsa không di chuyển khỏi chỗ hấn đang đứng. Hấn đang đợi con sói đen to lớn phải không? Nhờ thế, Yume đã đến được chỗ Onsa. Cô tóm lấy hấn... hoặc nói đúng hơn là ngã lên người Onsa.

Con sói đen to lớn phi tới. Nó định đớp Yume. Yume bám lấy Onsa rồi lăn đi, tránh được răng nanh của nó. Onsa hét lên gì đó rồi vươn tay ra. Chắc hấn đang bảo: “Lại đây, cứu tao đi.” Con sói đen to lớn lại chuẩn bị tấn công Yume. Yume tru ngược lại vào mặt nó, làm nó đứng hình.

Onsa định bỏ chạy. *Mình sẽ không để hấn chạy thoát.*

“... Ta đã bảo mà!”

“\$#+&%%...!”

Nhất định không để hấn thoát.

Cả hai cùng ngã lăn.

Cô hoàn toàn không nhận ra.

Rằng phía bên kia sườn dốc mà Yume, Onsa và con sói đen to lớn đang leo lên là một vách đá còn dốc hơn nhiều.

Nơi ấy giờ đã là mép vực. Không chỉ có vậy, Yume và Onsa còn đang trôi ra ngoài mép.

“Oá... rơi mất...”

Con sói lớn màu đen vừa phát ra những tiếng kêu kì cục vừa rướn người ra từ mép vực. Onsa túm lấy lớp lông rậm rạp dưới cổ nó. Như một phản xạ, Yume cũng bám vào.

Con sói đen to lớn cố ghì chân lại.

Không được rồi.

Hai chân trước của nó trượt xuống. Sẽ rơi thôi. Cứ thế này thì nó sẽ rơi xuống.

Như thế thì Onsa và dĩ nhiên là cả Yume cũng sẽ rơi.

“... Shihoru...!”

Haru nữa.

Kuzakkun.

Còn cả Merry.

Yume thầm nghĩ rằng, *mọi người phải bình an nhé.*

Xin mọi người đấy.

Nếu không thì...

“... Ơ hay, thế còn bà thì sao hả...!?”

Cô có cảm giác mình bị ai đó nói như vậy.

... Sao cơ?

Ồn quá đấy, đồ điên.

Ranta.

Chỉ là đồ ngốc Ranta thôi.

Ranta đã phản bội tội Yume... có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa còn gì...!

Chỉ riêng với Ranta là Yume không muốn nghe những lời đó. Yume nổi cáu và xốc lại tinh thần. Cô nghiêng chặt rằng, mặc xác Onsa muốn ra sao thì ra, trước mắt là phải bám chặt lấy con sói đen to lớn. Nó lộn nhào một vòng, hai vòng, sau đó thì cố dùng cả chân trước lẫn chân sau bám vào vách đá trong lúc trượt xuống. Không phải rơi thẳng xuống mà là trượt xuống. Những

tưởng nó là một vách đá dựng đứng, nhưng hoá ra cũng không dốc đến vậy. *Cứ thế này biết đâu sẽ xuống được tận đáy...* Yume vừa nghĩ vậy xong thì con sói đen to lớn nảy bật khỏi một chỗ nhô lên trên vách đá và cả bọn bay ra giữa không trung.

Rơi rồi.

Vừa xoay vòng vừa rơi xuống.

... Yume sẽ chết ư...?

Ở Darunggar, cô đã suýt chết một lần. Chỉ trong nháy mắt. Cổ họng rách toạc, máu trào ra nhiều ơ là nhiều, lại còn không thở được, Yume đã nghĩ, *ơ kìa, thế này có khi không ổn, có khi tiêu rồi. Là như thế này sao. Không sốc như mình tưởng.* Ý thức của Yume chợt gián đoạn... nhưng ma pháp của Merry đã phát huy tác dụng và đưa cô trở lại.

Lúc đó Haru đã khóc nhĩ, rồi cậu ấy ôm mình thật chặt.

Mình rất vui, nhưng... không biết tại sao cũng thấy hơi ngượng nữa.

... Ra là vậy. Cô chợt nhận ra.

Là vì có mọi người.

Chính nhờ thế nên mình nhất định không sợ hãi.

Mình ghét phải cô đơn. Mình không muốn chết một mình như thế này.

Con sói đen này cũng không muốn chết. Nó đang cố tới cùng. Cả Onsa, kẻ đang bám lấy con sói đen khổng lồ giống như Yume, cũng vậy.

Chân trước của con sói đen to lớn lại bám được vào mặt dốc. *Ráng lên. Sói đen khổng lồ... à, cậu Đen ơ, cố lên. Cậu mà không cố là tất cả đi châu ông bà ông vải đấy.*

Yume có những kí ức lơ mờ về việc sau đó, cả bọn lăn theo đủ mọi hướng dọc, ngang, xiên, va đập vào đâu đó, lúc thì suýt buông tay lúc lại nắm chặt hơn, nhưng không nhớ được thực sự rõ ràng.

Mưa vẫn lặng lẽ rơi.

Màn sương bao phủ vạn vật có vẻ gì đó thật hiền hoà.

Yume thấy hơi lạnh và vùi mặt vào bộ lông của con sói đen to lớn. Cô cảm nhận được hơi ấm và tiếng tim đập. Con sói đen to lớn đang thở. Chẳng biết từ lúc nào, Yume đã nép mình vào phần bụng của nó. Yume không biết con sói đen to lớn có nhận ra điều đó không. Cô thầm nghĩ, *nếu nhận ra chắc nó khó chịu lắm nhỉ. Tui mình là kẻ thù mà.* Thế nhưng, Yume không thấy khó chịu chút nào. Cô còn chẳng nghĩ con sói đen to lớn này là kẻ thù nữa. *Vì chúng ta đang sống thế này mà, vậy là đủ rồi nhỉ.* Yume thậm chí còn có cảm tưởng ấy.

Không biết Onsa đang bám dính trên lưng con sói đen to lớn cảm thấy thế nào?

Onsa nhồm dậy một cách khó khăn và nói gì đó.

Hình như là “Gaaro”.

Con sói đen to lớn đáp lại yếu ớt, “Uôm...”

Có lẽ Gaaro là tên con sói đen to lớn này. Chắc không phải “cậu Đen”. Mà thế cũng là đương nhiên thôi nhỉ? Gaaro. “... Gaaron.”

Yume vuốt ve Gaaro. Cô chưa có đủ sức lực để đứng lên, nhưng đưa tay vuốt ve nó thì được. “... Gaaron vẫn ổn chứ?”

Toàn thân Gaaro run bần. Có thể nó không thích Yume và định hất tay cô ra. Hoặc cũng có thể đây là cách đáp lại của riêng nó.

Onsa chạm vào cổ Gaaro và nhìn về phía Yume. Onsa cũng rất yếu rồi. Hắn ngồi dậy được nhưng lưng cong gập lại, vai thì đang nhô lên hụp xuống trông rất khổ sở.

“... Onsan. Nè. Tính sao giờ...?” Yume mỉm cười. Không phải cô có ý định cười, nhưng cô vẫn cười, chẳng biết vì sao. “... Yume thì không muốn đánh nhau với Onsan hay Gaaron nữa đâu... Nếu Onsan vẫn nhất định muốn đánh thì Yume cũng đành phải chiến đấu thôi... Nhưng mà, thật lòng thì Yume không muốn đánh nhau chút nào cả.”

Onsa nhìn đi chỗ khác. Yume coi đó là dấu hiệu thể hiện rằng hắn không định giao chiến nữa. Ít nhất là trong lúc này.

4. Phần thưởng

Hình mắt Shihoru thấy rõ cảnh Yume *cười lên* mình con sói đen to lớn.

Rồi sau đó, mọi chuyện ra sao nhỉ?

Cô không rõ nữa. Con sói đen to lớn đó cũng Yume và gã luyện thú Onsa trên lưng phóng đi đâu đó rồi chẳng? Shihoru chỉ biết chắc là họ không còn ở quanh đây, nhưng cô chẳng có cách nào để xác nhận chính xác họ đã đi đâu cả. Hơn nữa, Shihoru phải duy trì Dark sau khi đã khuếch tán nó để quấy nhiễu lũ sói đen.

Shihoru cảm thấy mình và Dark kết nối với nhau bằng một sợi dây. Có điều, sợi dây ấy không phải lúc nào cũng được buộc chặt. Đặc biệt là vì Shihoru chỉ đang nắm lấy nó bằng tay. Cô đã tiếp thu phần lớn những *bí quyết* dùng dây để điều khiển Dark, nhưng nếu cô lơ là thì nó sẽ lập tức tuột khỏi tay. Hễ cảm giác về sợi dây trong tay biến mất, Dark cũng sẽ tan biến liền.

Mở rộng Dark... Khuếch tán nó.

Ý tưởng này đã xuất hiện trong đầu Shihoru trước đây ít lâu. Cô chưa bao giờ dự đoán về chuyện mình sẽ đột ngột thả nó trong thực chiến, nhưng cô cũng cho rằng tình thế cấp bách này là một cơ hội tuyệt hảo.

Nhắc tới nguồn sức mạnh của ma pháp, bên cạnh pháp lực là sức mạnh tinh thần thì nó còn đến từ trí tưởng tượng. Chính những tưởng tượng chi tiết và chân thực gắn với hiện thực sẽ cụ thể hoá ma thuật.

Ma pháp được dạy ở guild đã được những người đi trước cụ thể hoá. Những kí tự nguyên tố là công cụ mang tính hệ thống để cụ thể hoá ma pháp, do người đi trước tạo ra để định hình phép thuật.

Dark của Shihoru thì khác. Dark là sản phẩm từ trí tưởng tượng của Shihoru. Nếu Shihoru không có hình dung rõ ràng về Dark, nó sẽ lập tức tan biến như mây khói. Cô quyết định dạng thức của nó để có được hình dung chính xác. Ngay cả khi dạng thức đó biến mất, chỉ cần hình dung của Shihoru không bị phá huỷ thì Dark vẫn sẽ tiếp tục là Dark.

Dark-khuếch-tán, nói cho cùng thì vẫn là Dark.

Chỉ là Dark trong một hình thái khác mà thôi.

Dark sương mù. Gọi là Dark Mist cũng được.

Lần thử nghiệm này đã giúp Shihoru hiểu rằng, khi khuếch tán, Dark vẫn là một. Tuyệt đối không phải là Dark phân rã làm nhiều mảnh. Do đó, sợi dây kết nối vẫn chỉ có một. Chỉ cần Shihoru nắm chặt sợi dây vô hình này bằng bàn tay của tâm hồn... Nhưng, việc này...

Rất mệt.

Khi khuếch tán ra, Dark bao trùm cả một vùng rộng lớn. Mỗi khi chỉ dẫn Dark để làm nó chuyển động... mỗi khi Dark di chuyển, tâm trí Shihoru lại *chao đảo*. Cô có cảm giác quay cuồng. Chỉ mỗi việc đứng tại chỗ cũng khiến cô phải giữ cho đôi chân của tâm trí mình trụ vững.

Mặc dù Dark không hiệu quả với con sói lớn, nhưng nó vẫn đẩy được những con sói đen khác rơi vào hoảng loạn một cách thuận lợi. Không có con nào định đột phá Dark Mist để tấn công Shihoru. Trong thời điểm hiện tại là vậy. Sau đây thì chưa biết.

Hơn nữa, có lẽ cô không trụ lâu được. Nếu cố gắng tới giới hạn rồi cạn kiệt sức lực, cô sẽ không còn nước cờ nào để đi. Ma pháp. À không, Dark. Shihoru chỉ có mình Dark. Nếu cô không gọi được Dark ra nữa thì sẽ không thể tự bảo vệ bản thân. Vì Shihoru chỉ có một mình.

Mình phải tìm cách xoay chuyển tình thế.

Mình sẽ buông Dark ra. Chấm dứt Dark Mist, rồi lại triệu hồi Dark ngay. Trước đó thì chắc nên trốn vào đâu đấy nhỉ? Hoặc là chạy xa khỏi đây. Chuẩn đi. Nhưng vừa chạy vừa duy trì Dark Mist xem chừng khó. Nếu vậy, mình phải chuẩn bị.

... Mình khá là bình tĩnh.

Mình không thể chết. Thực ra, trong Shihoru, cảm xúc trân quý sinh mạng của bản thân không quá mạnh. Nhưng sống chết không phải là vấn đề chỉ của riêng cô. Bởi đã từng trải qua mất mát, nên Shihoru biết điều ấy đau đớn đến thế nào.

Mình không thể chết tùy tiện được.

Mình không muốn làm đồng đội, bạn bè mình đau khổ. Mình không muốn những người quan trọng phải nếm trải nỗi đớn đau và cay đắng đó. Bởi vậy, mình không thể chết... Mình vẫn chưa chết.

Tranh thủ khi vẫn còn chút sức lực.

Shihoru tiến thẳng vào trong Dark Mist. Đúng như dự đoán. Cô đã có cảm giác như vậy. Đi vào *bên trong Dark* hoá ra lại dễ dàng nắm giữ sợi dây hơn. Thêm nữa, màn sương đen ấy chính là Dark. Dark nghe lời Shihoru. Giống như bạn của cô vậy. Dark không che mắt Shihoru. Cô nhìn được. Nhìn thấy rõ. Thực ra, với sương mù và mưa thì ở bên ngoài còn khó nhìn hơn.

Lũ sói đen cúi thấp đầu, vừa sủa vừa chạy vòng quanh. Cũng có những con chùn bước. Những con đó cụp đuôi sát vào bụng, kêu ăng ẳng như những chú chó con.

Có bao nhiêu con sói đen vậy? Mà đây cũng không phải lúc để đếm.

Shihoru bước đi trong màn sương Dark Mist. Đúng là không thể chạy được. Nhỡ vấp phải cái gì thì nhiều khả năng đấy là lúc cô để tuột mất sợi dây.

Đừng sợ.

Đừng nao núng, tiến lên nào.

Shihoru quay lại con đường đã đi. Khi Shihoru di chuyển, Dark Mist cũng chuyển động theo. Mặc dù cô không chủ đích điều khiển như vậy, Dark vẫn cứ đi theo... *Kệ. Nếu lệnh cho Dark không đi theo và ngăn nó lại thì sẽ càng tiêu tốn pháp lực hơn.* Shihoru chỉ chú tâm đến việc duy trì Dark Mist trong lúc tiến lên phía trước.

Chẳng mấy chốc, trước mặt cô đã không còn con sói đen nào nữa.

Đây rồi.

Khi cô *buông tay* và bắt đầu chạy, Dark Mist lập tức tan biến.

“... Dark...!”

Shihoru triệu hồi Dark lại ngay lập tức. Dark với dạng người như mọi lần đã ngồi trên vai Shihoru. Thật tình là khi hình dung ra Dark để cụ thể hoá nó, Shihoru đã nghĩ tới con *sao biển*. Ở Grimgar thì cô chưa từng ra biển, nhưng Shihoru biết về nó. Sao biển là một sinh vật sống ở biển. Đúng như tên gọi, nó giống hình ngôi sao hơn là hình người. Shihoru đã nhìn thấy sao biển ở đâu đó, vào một lúc nào đó. Hình dung ra con sao biển một lần là cô không thể đổi sang cái nào khác nữa. Chẳng biết vì sao, Shihoru có vẻ thích sao biển.

Lũ sói đen sủa lên. Một vài con đuổi theo cô.

Shihoru ngoái đầu nhưng không dừng lại. “... Dark, đi đi...!”

Vuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu... Dark vừa bay đi
vừa phát ra những âm thanh không rõ là tần số cao hay thấp.

Có ba con sói đen đang đuổi theo Shihoru. Dark bay qua đầu ba con sói đỏ. Hình như lũ sói ghét âm thanh này, nên chúng sợ hãi dừng ngay lại.

Nhưng đằng sau chúng, lại thêm mấy con lao tới. Không phải mấy con. Là hai con. Chưa phải. Hường chính diện có ba con. Bên tay phải cũng có một con.

Trước tiên, Shihoru cho Dark chuyển sang gây rối bốn con này. Giữa lúc đó, một trong số ba con sói lúc đầu lai lao vào cô.

“Đánh nó...!”

Khi Dark tông vào con sói, cơ thể nó lên cơn co giật và bị hất ra xa.

Có nên triệu hồi Dark tiếp không?

Lồng ngực cô đau tức.

Shihoru chạy. Trống ngực cô đồ dồn. Không, đúng hơn là tim cô đập mạnh như sắp vỡ tung, cổ họng cô co thắt, đến thở cũng khó khăn.

Wan, uôm, ôm, à uôm.

Không cần phải ngoảnh ra đằng sau cũng biết. Lũ sói đen sắp xé xác Shihoru.

Có thứ gì đó suýt qua bắp chân bên phải của Shihoru.

Chắc chắn là răng nanh của một con sói.

Tiếp theo, cô sẽ bị nó cắn và quật ngã.

“Dark...!” Vừa gọi Dark ra, Shihoru liền ngoái lại, “...!”

Một con sói đen nhảy bổ vào cô ngay chính khoảnh khắc đó.

Nếu Dark không lao vào con sói ấy, chắc nó đã cắn phập vào động mạch cổ của Shihoru rồi. Dark khiến cơ thể con sói rung lên bần bật. Nhưng, vì cú *tông* khá yếu, nên Dark không đánh bay được nó. Đầu con sói đâm sầm vào Shihoru. Cô bị nó xô ngã.

Shihoru cố đẩy con sói ra, vừa định nhồm dậy thì một con khác đã cắn vào đầu gối bên chân phải của cô. Shihoru kêu lên, thậm chí có thể nói là gào thét. “... Dark...!”

Dark hất văng con sói đó.

Thay vì nói là đau, chân phải cô không thể cử động được bình thường.

Lũ sói xúm vào Shihoru, lúc này đang định bò đi để thoát thân.

Dark.

Cô cố gọi, nhưng không cất nên lời.

Cô bị cắn xé khắp mọi chỗ trên thân thể.

Những chiếc răng nanh cắm ngập vào da thịt và giằng xé dữ dội.

Cứ thế này, mình sẽ bị xé xác thành trăm mảnh.

Ôi...

... Mình.

Sẽ bị ăn thịt.

Mình đã cố...

Hết sức...

Có thể rồi...

Vậy mà...

... Nhưng, mình, vẫn chưa...

“Hồi người lắng nghe đêm tối...!” Giọng ai đó cất lên.

Dù có bị rách miệng cô cũng chẳng dám nói mình từng dự đoán trước chuyện này.

Nhưng cô đã có chút hi vọng.

“Phư hi ha ha! Phư ha! Đồ lợn! Mấy con lợn này! Lũ ngu xuẩn! Bọn đàn độn, ngu si tứ chi phát triển, biến thái rác rưởi, khổ dân bạo dân...! Ta sẽ bắt lũ sói chúng mày phải công khai hối lỗi! Những con thú đội lốt sói! *Helpless! Help me!* Cứu cứu cứu cứu tôi tôi tôi tôi tôiiiiiiiiiiiiiiiii...!”

... Ôi.

Tại sao có bao nhiêu người mà cứ phải là gã này?

Tay đao tặc đó đang vừa uốn éo vừa vung hai thanh đao trong tay. Những động tác hoang dã, phá cách của anh ta trông thật kì quặc. Nói thế nào nhỉ, Shihoru không thể cảm nhận được một chút lí trí, tư duy hay tự chủ bản thân nào cho ra dáng con người, à không, không nhất thiết phải là người, mà đó là những thứ chắc chắn phải có ở tất cả các loài động vật có trí khôn. Hơn nữa, những lời anh ta thốt ra cũng hoàn toàn vô nghĩa.

“Sự thật dựa trên hư cấu, sự thật là hư cấu, hư cấu chính là sự thật, hàng khủng còn cao siêu hơn những công nghệ vốn có ó ó ó ó! Quý cô ơi, hãy mở khoá trái tim *anti anti anti* đi nào! *Heartful, heartfelt*, tôi và em đã là những ngày tăm tối của tôi...!”

Sakanami. Rõ ràng là anh ta điên rồi. Lũ sói hoàn toàn kinh hồn bạt vía, hình như chúng hiểu được sự *hâm dở* của anh ta. Chúng định chạy trốn. Có con chạy thoát, nhưng cũng có những con sói không may bị anh ta chém tới bời.

Mới này có bao nhiêu con sói muốn ăn tươi nuốt sống Shihoru.

Giờ đã không còn một mống.

Sakanami hét lên một tiếng kì quái khó hiểu: “Amandaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!” rồi đuổi theo lũ sói đen, mỗi lúc một xa dần.

Đáng sợ. Người đó. Thực sự đáng sợ... Nhưng mà.

Mình được cứu rồi ư...?

Chẳng biết mình có thể nói vậy không nữa.

Cơ thể cô không cử động nổi. Hay nói chính xác là cô sợ không biết nếu cử động thì sẽ thành ra như thế nào nên không dám. Chỉ cần động đậy một ngón tay sai cách, cả cơ thể cũng có thể sẽ nát ra.

Cô vẫn còn sống. Không có gì phải nghi ngờ. Cô đang thở và còn tỉnh táo. Bằng một cách nào đó. Không thấy đau lắm. Hoặc có thể cô đang ở trong trạng thái chẳng thể cảm thấy đau đớn một cách bình thường.

... Thực ra, mình đã, tính toán.

Rằng nếu mình đi hướng này thì may ra, các thành viên của “Typhoon Rocks” sẽ tới.

Vì mình cũng, hết cách rồi... thì phải.

Pháp sư, trong tình cảnh này, thật quá khó khăn... mà.

Bởi vì, chẳng thể, làm gì, nếu chỉ, có một mình...

.... Cứ mãi chẳng thể làm gì... như thế thật đáng ghét.

Đúng là... dù có phải nhờ cậy người khác, mình vẫn... muốn sống sót... bằng cách nào đó.

... Mình muốn gặp mọi người.

Vì mình ghét phải ở một mình.

Vì mình không muốn... kết thúc, trong đơn độc.

Manato, rồi Moguzou... đã cảm thấy thế nào nhỉ?

Tại mình đã có thể ở bên họ... có lẽ chỉ có điều đó là may mắn.

Mưa... a, mưa... không lạnh, cũng chẳng thế nào cả.

Như thế này... thật đáng ghét.

... Mình không muốn chết.

... Như thế này... chỉ có một mình.

Mình muốn... có ai đó, ở bên.

... Yume, chắc là vẫn ổn... nhỉ.

Nếu vậy... thì tốt.

Mình không muốn Yume... chết như thế này.

... Mình tớ là đủ rồi.

Kết thúc như thế này... chỉ mình tớ là đủ.

Không muốn đâu.

Cô đơn quá.

... Nhưng, khoảng thời gian... ở cùng mọi người... không hề lãng phí.

Mình muốn... nghĩ vậy.

Vì mình chắc chắn có thể... ôm chặt theo... những kỉ niệm... và giọng nói... của mọi người.

... Tớ.

Đã cố gắng rồi phải không...?

Manato.

...Tớ... đã không thua.

Moguzou... cậu sẽ tới, đón tớ chứ...?

... Nếu vậy... tớ...

Không phải... chỉ có một mình...

“Chà chà, trông khủng khiếp thật.”

Mình không

Còn thấy

Gì nữa

Tối quá

Chỉ còn

Tiếng mưa

Và

Giọng nói đó

“Cô đã rất cố gắng nhỉ.”

Ôi

Tớ

Được khen ngợi

Vì đã

Cố gắng

Rồi.

“Hỡi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của Lumiaris, ... Sacrament [Thần quang diệu kì]!”

... Đùa hả?

Mình...

Ánh sáng chiếu xuống từ khắp nơi. Rót xuống từ mọi chỗ. Lan rộng ra, chan chứa.

Bản thân cô trở thành ánh sáng.

Ấm áp.

Ánh sáng kéo cô lại.

Nâng cô lên, cao, cao mãi.

“... Ha...”

Cô mở mắt.

Một cái đầu húi cua, với khuôn mặt đầy vẻ giác ngộ đang nhìn xuống.

“Chà. May mà tôi tới kịp. Cũng hơi nguy hiểm đấy.”

“... Anh Tsuga.”

“Mấy đứa khác thì sao? Hình như không ở quanh đây đâu. Bị lạc nhau hả?”

“... Ờ... à, vâng. Giữa chừng...”

“Ừ. Mà bọn tôi cũng tương tự. Mặc dù bị vậy suốt rồi.”

Tsuga không bảo cô rằng: “Vì thế nên chẳng sao đâu.” Nhưng Shihoru vẫn cảm thấy dễ chịu hơn.

Shihoru đã cố hết sức mình, sau khi suy nghĩ thật kĩ lưỡng. Cô đã bám lấy tia hi vọng mong manh, hay nói cách khác, cô đã thắng canh bạc này. Nhưng không hẳn là cô thoát được bằng chính sức mình, nên chẳng lấy gì làm tự hào cả. Tuy vậy, cũng không cần xấu hổ. Dù gì đi nữa, cô vẫn sống sót. Chỉ cần còn sống là sẽ xoay sở được thôi. Vì vẫn còn có thể làm gì đó.

“... À. Cảm ơn, anh.”

“Không có gì.” Tsuga liếc nhìn phần ngực của Shihoru. “Tôi có thể chữa thương nhưng không chữa được cả quần áo luôn đâu.”

“Quần áo...” Shihoru ngóc đầu dậy, nhìn một lượt toàn thân mình. “... Ôi...”

Cô cuống quýt ngồi dậy, lấy tay phải che ngực. Còn tay trái cố gắng kéo phần gấu váy đã rách xuống dưới hết mức có thể. Tệ thật. Sau khi bị lũ sói cắn tới bờ, giờ quần áo cô đang trong tình trạng tan nát. Cô nhìn Tsuga và thấy anh ta đang quay mặt sang bên. Đó là một góc mặt nghiêng trông hết sức bình thản, cứ như đang tận hưởng phong cảnh vậy.

“... Xin, xin lỗi đã để anh thấy... cảnh tượng khó coi này...”

“Tôi thì thấy cảnh tượng rất là đáng coi luôn.”

“Hả...?”

“Tôi mới nhìn được một chút thôi nên đừng bận tâm.”

“... Em bận tâm chứ.”

“Ừ nhỉ. À, phải rồi.” Tsuga hạ chiếc túi đeo trên lưng xuống, lấy ra một vật gì đó. “Đây là áo choàng chống lạnh. Nếu cô không ngại dùng đồ của tôi thì...”

“... Cho em mượn ạ.”

“Tặng cô luôn. Nếu không cần nữa thì cô cứ vứt đi.”

“... Xin lỗi anh. Vì tất cả mọi chuyện.”

Chiếc áo choàng màu xám mà Tsuga đưa cho cô được làm bằng len, ở trong có lót lông thú. Kích thước hơi lớn, lại nặng nữa, nhưng nó che được toàn bộ cơ thể Shihoru. Phía trước có thể cài khuy, điều này cũng thật đáng mừng.

Cô không tìm thấy mũ, nhưng cây gậy thì nằm lẫn lóc gần đó. Giờ ma pháp của Shihoru chỉ có Dark, nên không có gậy cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng nếu đi tay không thì cô sẽ cảm thấy bất an. Thà tha lôi cây gậy theo còn hơn không cầm gì cả.

“Thế còn, những người khác...?”

“Sao ta? Tôi nghe thấy giọng Sakanami đấy.”

“... Anh Sakanami đã cứu em.”

“À ra vậy. Còn lại thì tôi chịu, nhưng Moyugi chắc sẽ xử lí ổn thoả thôi. Dù mọi thứ có lộn tung phèo thì đại khái tay đó vẫn cân bằng lại được.”

“... Anh tin tưởng anh ấy nhỉ?”

“Tôi có tin tưởng đâu?” Tsuga nói ráo hoảnh. “Chỉ là cho đến giờ, thực tế luôn luôn là như vậy.”

Như vậy không phải chính là tin tưởng sao? Mặc dù nghĩ vậy, Shihoru không đi sâu vào chuyện này, chỉ gật đầu một cách mơ hồ. Mỗi người một vẻ. Đương nhiên sẽ có khoảng cách và chênh lệch về đẳng cấp mà ta không thể cố sức khoả lấp hay xoá đi để san bằng. Mặc dù Tsuga là đàn anh của cô, cùng thuộc một clan với cô, lại là người cô mang ơn... và cô còn bị anh ấy nhìn thấy ít nhiều, nhưng họ không phải là bạn.

“... Anh Tsuga định làm gì tiếp theo?”

“Chắc tôi chạy loanh quanh cho đến khi Moyugi tới *hốt* thôi. Còn cô?”

“Em... phải đi tìm đồng đội.”

“Cậu Kuzaku cao kều, và cô thợ săn Yume hả?”

“... Còn có Haruhiro và Merry nữa... Bọn em đã chọn được địa điểm tập hợp. Em nghĩ mọi người đang đi tới đó.”

“Cái hang đấy phải không?”

“Vâng.”

“Họ có tới được không nhỉ? Xem chừng khó đấy. Thế còn cô, có đi được không?”

“... Em buộc phải đi.”

“Chủ nghĩa duy ý chí à?” Tsuga xốc lại chiếc túi trên lưng. “Tôi nghĩ là chẳng ích gì đâu. Tôi không khoái kiểu tư duy ấy lắm.”

“Sức mạnh.” Shihoru cắn môi, cúi đầu xấu hổ. “... Em không đủ mạnh. Em biết điều đó. Nhưng kể cả không đủ sức mạnh, em vẫn phải làm. Có lúc mình bắt buộc phải làm mà... Đối với em... đối với bọn em... bây giờ chính là lúc như thế.”

“Suy nghĩ ấy không phải hơi sai sao?”

“... Vậy, ư?”

“Cô ngây thơ quá.”

Shihoru ngẩng đầu lên.

Nói Tsuga không biểu lộ gì trên gương mặt cũng đúng, nhưng cô cảm thấy từ khoé mắt, khoé miệng anh ta đang toát ra sự thương hại. Mặt khác, mặc dù có vẻ lãnh đạm, nhưng lúc thì cô có cảm giác anh ta đang âm mưu gì đó, lúc thì lại như hoàn toàn không suy nghĩ bất cứ cái gì.

Tóm lại, cô không nắm bắt được.

“Sức mạnh không đủ, nhưng vẫn làm? Như thế chẳng phải là cầm chắc thất bại sao? Tôi thấy thật vô nghĩa. Chẳng qua cô chỉ muốn thuyết phục bản thân rằng ‘mình đã cố gắng’, phải không?”

“Không... phải vậy.”

“Thế thì đúng là chủ nghĩa duy ý chí rồi.”

“Dù anh nghĩ thế nào... dù anh có nói gì, cũng không ảnh hưởng gì cả. Vì bọn em sẽ vượt qua được chuyện này.”

“Ngoan cố phết nhỉ?”

“...Có lẽ ạ.”

“Tôi nghĩ như thế là thiệt đấy.”

“Có lẽ hơi bất lịch sự, nhưng... em cũng không thể cho rằng nhóm của anh Tsuga hành động dựa trên quan điểm thiệt hơn.”

“Ờ.” Tsuga vỗ tay lên trán. “Cô ăn điểm pha này. Phải. Hoàn toàn đúng như có nói.”

“... Ừm.” Shihoru cúi đầu thật thấp. “... Một lần nữa, cảm ơn anh đã chữa trị vết thương cho em. Ớn này em sẽ không quên... Một ngày nào đó, em sẽ báo đáp... Nếu có thể.”

“Này, cô em.”

“... Vâng?” Shihoru ngẩng đầu lên.

“Cô hoàn toàn không kì vọng rằng mình sẽ được giúp đỡ dù chẳng nói gì đâu nhỉ?”

“Em... không kì vọng như thế. Ừa...? Sao anh hỏi vậy...?”

“Hắn rồi. Tôi không thích như thế.” Tsuga vừa thở dài vừa đưa mắt nhìn quanh. Hình như anh ta đang bực bội. “... Thôi được. Tôi hiểu rồi. Vậy thì, đi thôi.”

“... Đi? Đi đâu?”

“Đi tìm đồng đội chứ sao? Tôi cũng không có việc gì làm cho đến khi Moyugi tới *hốt*, nên tôi sẽ giúp cô.”

Shihoru chớp mắt mấy lần.

Tsuga đang nhìn đi chỗ khác, xoa xoa cái đầu húi cua.

Người này có cơ thể rắn chắc, mặc dù biểu cảm ôn hoà nhưng gương mặt vẫn có nét nam tính. Mái tóc dù ngắn ngủn như vậy nhưng trông lại không quá đàn ông.

Có lẽ đó là lí do Shihoru *không khó chịu* với Tsuga.

Không biết có phải tại cô luôn nghĩ rằng, tạm thời không muốn yêu đương gì cả? Shihoru rất ngại những người tạo cho cô ấn tượng quá mạnh mẽ rằng họ là người khác giới. Tsuga thì không như vậy.

Kể cả thế... lẽ nào, bây giờ Tsuga đang ngược?

Shihoru thầm nghĩ, *vậy cũng có chút dễ thương.*

Cô vội vàng giấu nụ cười đi. “... Cảm ơn anh ạ.”

“Cô định nói câu đó bao nhiêu lần nữa?”

“Em, em nói mấy lần rồi...?”

“Thôi kệ đi. Còn nữa, đừng bận tâm đến việc trả ơn tôi.” Tsuga cất bước, rồi nhỏ giọng nói thêm. “... Tôi đã được ngắm đủ rồi.”

“... Tsuga.”

“Ủa? Cô vừa gọi tôi trống không đấy à?”

“Chắc anh nghe nhầm, đó mà...”

“Vậy hả?”

“... Chắc chắn là thế đấy ạ.”

Shihoru vừa đuổi theo Tsuga vừa tự nhắc mình phải tập trung. Đàn ông suy cho cùng cũng chỉ là đàn ông. Không được phép lơ là. Hắn đời là như thế.

5. Điều kiện dành cho cậu

ình như mưa đã ngớt đi đôi chút.

Haruhiro đặt hai tay trên đầu gối phải, co gối trái, mắt dăm dăm nhìn ra ngoài cửa hang. Ngoài việc thay đổi hướng quay mặt thì hầu như cậu không cử động. Sức tập trung thật kinh hồn.

Merry ngồi bên cạnh cũng đang quan sát bên ngoài giống vậy, nhưng không thể tập trung được như Haruhiro. Hay nói chính xác hơn, khả năng chú ý của cô bị phân tán tới mức chẳng thể làm đối trọng để mà so sánh.

Hai người đang ngồi gần cửa hang. Gần tới mức mưa bên ngoài có thể hắt vào. Dù sao nếu bị ướt cũng hơi phiền. Lại còn lạnh. Hơn nữa... thực lòng mà nói, chẳng có gì thay đổi thật là khó chịu. Khung cảnh bị màn mưa và sương mù phủ kín giống y hệt một bức tranh. Vừa nghe tiếng mưa vừa ngồi im ngấm bên ngoài làm người ta bất giác tự hỏi việc này liệu có ý nghĩa gì. Mà dù có ý nghĩa hay không thì họ vẫn sẽ tập hợp với đồng đội ở đây. Tội Merry đang đợi đồng đội. Cũng có thể không phải đồng đội, mà kẻ địch sẽ tới. Bởi vậy, họ đang canh gác. Đương nhiên chuyện này có ý nghĩa rồi. Chắc chắn phải có.

Vậy mà, Merry cứ thỉnh thoảng lại liếc nhìn Haruhiro.

Và nghĩ ngợi về việc liệu có nên bắt chuyện.

Thực ra cô không cần phải im lặng. Chắc chắn nếu chỉ thì thầm nho nhỏ thì không vấn đề gì. Nhưng cô vẫn băn khoăn rằng mình nên nói chuyện gì. Dù không rõ lắm, nhưng cô cảm thấy sẽ có chuyện để nói. Cô nhất định sẽ tìm ra khối chuyện.

Kể từ khi hai người bắt đầu canh gác ở đây, thời gian đã trôi qua khá khá.

Bây giờ mới là lần đầu mắt cô chạm mắt Haruhiro.

“... A,” Haruhiro lập tức nhìn ra đằng trước, “... tớ, xin lỗi.”

“Ừa...” Merry hơi cúi xuống, à, đây không phải lúc nhìn xuống dưới, cô nghĩ lại rồi đưa mắt ra bên ngoài, “... sao, sao cậu lại xin lỗi?”

“À thì... tự dưng thôi?”

“... Ừm.”

“Không thấy ai tới... nhỉ?”

“Ừ... Đúng vậy.”

“... Cậu có lạnh không?”

“Không đến nỗi.”

“Tức là hơi lạnh chứ gì? Cũng phải, nhỉ...?”

“Một chút thôi... Không sao đâu.”

“Tớ không muốn cậu ép mình đâu...”

“Vì tớ là tu sĩ...” Merry chạm tay lên môi, “... không liên quan đến việc đó đâu nhỉ?”

“Có lẽ,” Haruhiro mỉm cười một xiu, “mấy bệnh như cảm thì không chữa được mà nhỉ?”

“Tớ vô dụng hơn mình tưởng.”

“Làm gì có chuyện đó. Tu sĩ quả nhiên là sợi dây sinh mệnh... Của tớ... của bọn mình. Tóm lại là của cả đội.”

“Tớ cũng muốn trở nên như thế.”

“Tớ luôn nghĩ như vậy đó. Không phải chỉ có tớ đâu, mọi người cũng vậy.”

“... Tớ đang cố chú ý để... không trở nên yếu đuối, nhưng mà...”

“Vậy à?”

“Ừ.”

“Cũng được chứ sao.”

“... Cái gì cơ?”

“Yếu đuối cũng được chứ sao. Ai mà chẳng có lúc như vậy. Tớ sẽ... sao nhỉ, à ừm, hỗ trợ cậu. Phải. Cái đó gọi là... đoàn kết? Kiểu vậy.”

“Bạn đã...” Merry hít vào một hơi, “... đã hỗ trợ tớ nhiều lắm lắm rồi.”

Haruhiro đưa cằm lên, phát ra một tiếng “... Ừm.” Ngay cả lúc đó, cậu vẫn nghiêm túc quan sát bên ngoài.

... *Cái người này.*

Đột nhiên, có thứ gì đó trào dâng trong lòng làm Merry bối rối.

Ấn tượng trong lần gặp đầu tiên của Merry với Haruhiro khiến cô nghĩ cậu chỉ là một cậu nhóc. Dù có xông pha đến thế nào thì cậu ta cũng quá trẻ con để trở thành lính tình nguyện.

Đôi mắt ngái ngủ, bộ dạng lờ mờ, không đáng tin cậy, cảm giác còn không biết tới ngày mai. Cô chỉ có thể thấy đây là một cậu nhóc *bình thường*, hiểu theo một nghĩa nào đó là đúng với tuổi... nhưng sẽ không thể sống sót ở *nơi này*.

Ngày đó, Merry là một Healer [Người trị thương] tự do, dù được lính tình nguyện kiểu nào mời mọc, cô cũng không từ chối. Cô đã chắc chắn đây là công việc phù hợp với mình. *Nhưng có lẽ đúng là nên bỏ thì hơn.* Cô nhớ mình đã từng nghĩ vậy. Chính vì thế nên cô mới nhận lời.

Giờ nhớ lại, trong Merry có hai luồng cảm xúc đầy mâu thuẫn.

Thứ nhất là một cảm giác gần như thương hại, rằng nếu không ai cứu giúp thì *đám nhóc này* sẽ chết ngay lập tức, rằng đã được nhờ vả mà lại bỏ rơi chúng thì đêm ngủ không yên. Hơn nữa, đây không phải lòng trắc ẩn đơn thuần. Chẳng hạn, nếu được một người mẹ sắp chết gửi gắm đứa con, chắc chắn sẽ không nhiều người đang tâm vứt bỏ. Kể cả thấy phiền, người ta cũng sẽ trông nom nó đã chứ? Nếu cuối cùng vẫn không chăm sóc nổi và chẳng thể nào xoay sở nữa, họ sẽ nhờ ai đó gánh thay. Hoặc đặt trước điện thờ Lumiaris. Kể cả thế, vẫn hơn là chết. Đó là một sự thương hại vô trách nhiệm như vậy đấy.

Còn lại là luồng cảm xúc giống như cố tình leo lên một con tàu sắp chìm... Phải chăng lúc đó trong cô đã có đôi phần mong muốn tự huỷ diệt bản thân?

Trên thực tế, khi thử gia nhập tổ đội, cô cũng không hề nghĩ rằng *đám nhóc này* sẽ có tương lai. “Lính mới ai mà chả vậy.” Nếu có kẻ nói với chúng những lời an ủi tầm phào như thế thì chắc chắn là có ác ý phía sau. Nói thẳng ra, cho tới giờ, hiếm có lính tình nguyện tập sự nào kém cỏi tới vậy. Họ chỉ biết gây cho tu sĩ cảm giác bất an. Một tổ đội non nớt đến đáng sợ.

Cô chẳng thể tưởng tượng rằng mình lại gắn bó với họ lâu tới nhường này.

Rằng có ngày cô lại dựa dẫm vào cậu nhóc mình gặp ngày đó.

Haruhiro đã trưởng thành. Với tư cách là một đạo tặc, và hơn thế nữa, là một thủ lĩnh. Cô không nghĩ đó là vì cậu có tố chất. Haruhiro đã trải qua nhiều chuyện tới mức chẳng thể tóm gọn lại bằng một câu như thế. Chưa kể Haruhiro cũng không tự thân mong muốn điều này. Có lẽ cậu còn chán ghét cũng nên. Vì chẳng còn cách nào khác nên đành phải chấp nhận vị trí này. Hoàn cảnh không cho phép cậu chạy trốn. Cậu bị ép phải đi trên dây, rồi khi tưởng mình đã sang được bờ bên kia thì lần này lại buộc phải bước trên mép vực. Ở đó, gió thổi điên cuồng, chỉ bám trụ lấy mặt đất thôi cũng phải dùng hết khả năng, ấy vậy mà, cậu vẫn phải tiến lên. Bởi lẽ, khi người dẫn đầu là Haruhiro không tiến về phía trước thì tất cả đều chẳng thể nhúc nhích. Thế là, cậu chỉ còn cách đi tiếp. Hẳn tình cảnh này đã liên tục diễn ra.

Xem ra Merry chưa trưởng thành được bằng một nửa, à không... có lẽ chưa bằng một phần ba so với Haruhiro.

Hồi đó, Merry đã đi trước tụi Haruhiro một quãng dài trên con đường làm lính tình nguyện. Chẳng biết từ lúc nào, họ đã vượt qua cô, giờ cô đang đuổi sau lưng họ.

Mình muốn mạnh hơn nữa.

Mình ghét phải đuổi theo.

Ít nhất, mình cũng muốn được ngang hàng.

Mình muốn được đi bên cạnh người này. Có thể ưỡn ngực tự hào mà đi.

Có lẽ mình đã nhìn xuống dưới chân quá lâu, đến nỗi lãng quên phải làm sao để được như vậy mất rồi.

Mình sợ.

Sợ rằng sẽ mất dấu con đường phải khó khăn lắm mới tìm ra.

Không biết khi nào đất dưới chân sẽ sụt xuống.

Mình đã liều mạng cố gắng theo cách của riêng mình. Luôn luôn lo sợ.

... Mình phải thay đổi.

Mình muốn thay đổi.

Cứ thế này, mình sẽ hối hận. Đã có nhiều điều để mà hối tiếc rồi.

“Haru.”

“... Hử?” Haruhiro chỉ nhìn Merry trong một thoáng. “... À, ừm. Sao vậy?”

“Lùi vào một chút không? Phải giữ cho cơ thể không bị lạnh.”

“À, vậy hả...? Ơ không, nhưng mà...”

“Lùi tới chỗ mưa không hắt vào đi.”

“... Được.”

“Cách nói của tớ có lẽ hơi gắt. Nhưng không phải tớ đang giận đâu... Đây mới là tớ. Bây giờ... có lẽ là con người thật của tớ.”

“Ừm.” Haruhiro khẽ nhếch miệng cười, lùi vào trong khoảng ba mươi phân. “... Nói sao nhỉ, Merry có thể nghĩ như vậy thì tốt quá... À không, nói thế nào ta? Ý tớ là sẽ thật tốt nếu đây là nơi mà cậu có thể là chính mình.”

Merry cũng lùi lại một khoảng bằng với Haruhiro. “Tổ đội này ư?”

“Chắc vậy.”

“Có lẽ cũng tại chúng ta đã ở Darunggar quá lâu, nhưng tại mình cứ như một gia đình vậy.”

“À... Ừm. Đúng vậy. Một... gia đình.”

“Haru là bố nhỉ?”

“Tớ á? Sao mà thế được? Ừm, nhưng tớ là thủ lĩnh... chắc là anh cả ấy nhỉ? Nhiều nhất là vậy thôi... Vị trí của người mẹ thì...”

Là ai đây? Nếu phải chọn... tớ nghĩ là Shihoru chẳng?”

“Cô ấy chu đáo, cũng ra dáng phết.”

“Nhưng không có bố mà chỉ có mẹ thì hơi...”

“Hay là một gia đình không có bố mẹ? Nếu vậy, người anh lớn nhất sẽ là Haru, còn người chị lớn nhất sẽ là Shihoru nhỉ?”

“Ba chị em Shihoru, Merry, Yume nhỉ?”

“Còn ba anh em sẽ là Haru, Kuzaku và... Tớ xin lỗi.”

“Đằng nào thì Ranta...” giọng Haruhiro khô khốc lạ lùng, “cũng không hợp làm em đâu.”

“... Công nhận.”

“Dù là đến tận giờ mới nói, nhưng bọn tớ ngang hàng. Tớ luôn bình đẳng với cậu ta. Tớ nghĩ cậu ta cũng muốn ngang hàng với tớ. Cả hai đều không có gì phải e ngại nhau. Mặc dù tớ không thích tên đó. Nhưng cái gì hansson cũng thẳng thắn xông vào. ‘Tao ghét chuyện này,’ ‘Nó làm tao tức,’ ‘Mày sai rồi,’ ... Đây là mối quan hệ khiến hai đứa có thể nói thẳng vào mặt nhau như thế. Chuyện nghiêm túc cũng vậy, mà chuyện xuẩn ngốc cũng vậy... Bọn tớ không nói dối nhau. Vì không cần phải nói dối... Tớ cảm thấy một người như thế cũng khá khó tìm.”

“Hai cậu là... bạn thân?”

“Không.” Haruhiro hơi cau mặt lại. “Chắc chắn là không. Không thể có chuyện đó. Cái chuyện hansson là bạn thân tớ... Nếu có thêm thời gian thì có lẽ sẽ là một mối quan hệ khác, nhưng mà... Tớ cũng không biết nữa. Vì tớ không thể trở thành bạn với cậu ta nên ngược lại, thế này có khi tốt hơn. Không thân thiết với nhau ấy... Nhưng lạ lùng là tớ có phần tin tưởng hansson. Ừm... Chắc là tớ đã tin tưởng hansson.”

“Cậu tin tưởng phần nào ở cậu ta?”

“Ở chỗ tớ và hansson luôn luôn như thế này, không lại gần cũng chẳng rời xa. Tớ... tớ yêu quý đồng đội... yêu quý các cậu, vì mọi người quan trọng với tớ mà. Dù thế nào tớ cũng sẽ nhẹ nhàng hơn với các cậu. Thật, có đấy. Nhưng với tên đó thì không. Nhờ vậy mới cân bằng được.”

“Đặc biệt quá nhỉ.”

“Mặc dù không phải theo nghĩa tốt.”

“Không ai có thể thay thế được cậu ta.”

“Không phải chỉ mình hử. Mọi người đều vậy mà.”

“Haru này.”

“Ừm.”

“Cậu có nghĩ cậu ta thực sự phản bội chúng mình không?”

“Không.”

Merry suýt thì mỉm cười... *Thật sự, đúng là Haru.*

Trả lời ngay tắp lự. Phủ định mà không hề phân vân lấy một giây.

Cậu ấy tin tưởng Ranta đến mức đó. Merry cũng không cảm thấy lạ lẫm với chuyện này. Ngược lại, việc Ranta thực lòng phản bội xem ra còn khó tin hơn. Bất kể thế nào, Ranta sẽ không phản bội đồng đội. Nếu không nghĩ thế, cô đã để mặc Ranta từ lâu rồi.

“Merry, tớ muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Ừ. Gì vậy?”

“Từ khi hửn thành ra như thế, cậu có nhìn thấy Zodiakun không?”

“... Không.” Merry lắc đầu và thử nhớ lại. Cô không dám nói mình chắc chắn không nhầm. Nhưng, cô có cảm giác... mình không nhìn thấy. “... Tớ nghĩ là không. Mặc dù chỉ trong phạm vi tớ biết.”

“Quả nhiên là vậy.” Haruhiro đưa mắt nhìn quanh trong lúc gật đầu. “... Bất thường đấy. Tên đó là hắc ám kị sĩ kia mà. Hửn than phiền nhưng thực ra rất thích Zodiakun. Hửn coi Zodiakun là chỗ dựa tinh thần, tớ chắc chắn có một phần như vậy.”

“Hửn rồi... Cho dù bị phỉ báng thế nào, cậu ta vẫn triệu hồi Zodiakun bất cứ khi nào có thể.”

“Đó là lí do đấy. Tớ cứ băn khoăn mãi. Tớ nghĩ phải chăng hửn đang giấu giếm điều gì. Không phải với tụi mình, mà là với lũ Forgan. Việc không triệu hồi Zodiakun là minh chứng cho

điều đó. Có thể hẳn coi Zodiakun là lá bài tẩy. Nghe có vẻ ngu xuẩn, nhưng Ranta dễ nghĩ như vậy lắm.”

“Cũng đúng...”

“Hắn cũng không trực tiếp gây tổn thương cho Merry... Ngược lại, tớ nghĩ hẳn đã cố che chở cho cậu theo cách riêng. Ít nhất thì cũng có khả năng đó.”

“Ừ. Cậu nói đúng.”

“Lúc đánh với tớ, chắc hẳn nghiêm túc thật đấy. Bởi vì đối thủ là tớ.”

“... Một đối thủ mà cậu ta luôn muốn ngang hàng.”

“Nói thế nghe hơi to tát quá. Giả dụ hẳn xông vào Yume và làm cô ấy bị thương thì đó sẽ là một câu chuyện khác, đúng không? Nhưng bởi vì đối thủ là tớ. Nói hơi cực đoan thì kể cả hẳn có lỡ giết chết tớ đi chẳng nữa... ừm, chắc hẳn cũng cảm thấy đau lòng đôi chút, nhưng vẫn có thể gượng cười mà nói rằng, *đừng nghĩ xấu về tao nhé, Haruhiro, vì tao chẳng còn cách nào khác... kiểu kiểu vậy, đúng không nào?*”

“... Cậu ta sẽ nói thế. Chắc hẳn sẽ nói thế. Tớ tưởng tượng ra được cái vẻ mặt cậu ta luôn rồi...”

Haruhiro nói, “Chuẩn chưa?” rồi cười khúc khích.

Mưa đã ngớt đi nhiều, giờ khó mà phân biệt được mưa với sương mù.

Mặt trời đã lặn chưa nhỉ? Merry không có cảm giác trời tối đi. Hình như cô đã cùng Haruhiro đợi đồng đội ở đây khá lâu rồi. Nhưng cũng có thể không phải như vậy.

Ở phía xa, có gì đó chuyển động. Hay chỉ là sương mù tan bớt?

Không, không phải. Haruhiro khẽ gọi, “Merry.” Cô nhìn theo lúc Haruhiro đưa ngón trỏ tay trái chỉ về phía trước. Đó là dấu hiệu có gì đó ở đằng kia.

Merry nín thở, nheo mắt nhìn.

Đối phương khá nhỏ... Có vẻ không phải con người.

Tức là không phải đồng đội của họ.

Cô không ngăn được cảm giác thất vọng. Nhưng cô không thể để mình xuống tinh thần.

Thứ đó đang tiến thẳng lại gần hang.

Ngay từ trước khi nhìn rõ hình dáng của nó, Merry đã có dự đoán của riêng mình. Xem ra cô đoán trúng.

“... Nó là...” Haruhiro nói.

“Cậu biết hả...?”

“Ờm, không hẳn... nhưng mà tớ nhớ đã từng nhìn thấy nó rồi.”

Sinh vật này giống mèo. Có điều đầu nó hơi to so với cơ thể. Nhờ thế, mặc dù nhìn chung nó to bằng hoặc hơn con mèo một chút, nhưng trông vẫn giống một chú mèo con.

Nyaa là thú bốn chân, nhưng nó có thể đi bằng hai chân.

Con nyaa có bộ lông màu xám đỏ chập chững đi tới chỉ bằng hai chân sau. Khác hẳn với loài mèo, tay chân chúng có ngón hằn hoi và khéo léo tới mức có thể cầm nắm đồ vật được. Nói vậy nhưng nhìn qua, chân chúng vẫn giống hệt mèo, khi đi bằng hai chân sau, chân trước của chúng khoanh lại như hai cánh tay, cổ tay gấp lại. Rất giống mèo.

... Dễ thương quá.

Merry đánh khuôn mặt suýt nữa giãn ra lại và khẽ hắng giọng. “... Nghĩa là không phải nyaa của lũ Forgan hả?”

“Có lẽ. Ở Ngôi làng bí mật có một người tên là Shuro Setora. Nhà Shuro nghe đâu là gia tộc tử linh thuật sư, nhưng hình như người đó rất khoái nyaa nên đã bắt đầu nuôi chúng. Nyaa ở Làng... được nuôi bởi nhà Katsurai thì phải? Trước giờ vốn là tổ chức mật thám nuôi và thuần hoá chúng.”

“... Ồ.”

Nyaa.

Sinh vật đó dù sao cũng thật thu hút. Khi bị lũ Forgan cầm tù, ngắm lũ nyaa là niềm an ủi duy nhất của Merry.

“Mật thám...”

“Ừ. Do đó, để thắng được lũ nyaa bên Forgan, bọn tớ phải nhờ Shuro Setora hỗ trợ. Con nyaa này... nếu tớ nhớ không nhầm, thì là nyaa của người đó đấy.”

Merry để cho những lời của Haruhiro trôi tuột khỏi tai.

Nyaa.

Một chú nyaa ướt sũng nước mưa đang tới gần...

Suýt nữa thì cô nói, “Lại đây.” Cô muốn tặc lưỡi và vẫy tay gọi nó. *Đừng. Không được... Không được... sao? Nếu không phải địch thì ổn chứ nhỉ? Cảm giác là sẽ không có vấn đề gì cho lắm?*

Rốt cuộc, cô vẫn cố chịu đựng.

Chú nyaa vừa vào hang đã lắc mình, làm nước bắn ra xung quanh.

Rồi chú nghiêng nghiêng cái đầu, kêu lên một tiếng “nyaa”.

“... Dễ...” Merry ngậm miệng lại vào phút chót, giữ những lời định nói trong cổ họng.

“Dễ?” Haruhiro hỏi.

“... Kh... Không có gì.”

“Hừm...?” Haruhiro chớp mắt, đặt nhẹ tay lên đầu chú nyaa. “Nyaa. Chủ nhân của mày đâu rồi?”

Được hả...!?

Chạm vào chú nyaa này cũng được hả...?

“... Nếu vậy...” Merry nắm chặt tay lại.

Cậu ấy chạm vào nó rồi.

Mình cũng muốn tự chạm vào nó.

... Chắc bây giờ cũng chưa quá muộn đâu?

Chạm vào nó cũng được chẳng? Rồi xoa đầu cũng được luôn? Cơ hội vuốt ve đã tới rồi?

Nhưng hiện tại, bàn tay Haruhiro đang đặt trên đầu chú nyaa.

Để xoa đầu chú nyaa này, Merry sẽ phải gạt tay Haruhiro ra. Cô sẽ nhờ cậu ấy bỏ tay ra. Làm sao đây? Làm thế nào? Chắc chỉ còn cách bảo cậu ấy nhỉ? Bằng cách nào? Giả dụ như...

Haru, cho tớ vuốt ve nó một chút với.

Thế này thì... nghe chừng hơi thẳng thắn quá? Có cách nào nói vòng vèo hơn tẹo không?

Haru, cho tớ vuốt ve nó một chút nhá?

Cô thử lên giọng cuối câu. Thế nào? Hình như... câu cú mềm mại hơn rồi. Nhưng cũng có vẻ không khác gì mấy. Nếu vậy, như thế này thì sao?

Tớ muốn thử vuốt ve nó thôi ấy.

Nghe hơi quanh co. Kết thúc câu bằng chữ “thôi ấy” có vẻ vòng vèo quá... Người ta sẽ cảm thấy phiền phức. Nếu bị ai đó nói chuyện kiểu vậy, Merry có lẽ sẽ hỏi ngược lại: “Thì sao?” Chắc Haruhiro sẽ nghĩ rằng, “Gì cơ? Có chuyện gì? Cậu muốn gì? Nói thẳng ra đi xem nào.”

Phải rồi.

Có mong muốn gì thì nên truyền đạt trực tiếp, không lòng vòng. Đã vậy thì thế này.

Haru, tớ muốn vuốt ve nyaa. Cho tớ sờ đi.

Đây rồi.

Chính là nó.

Nói đi. Nói đi nào.

Cô có thể dự đoán được phản ứng của Haruhiro. Cậu ấy sẽ nói, “... À. Phải rồi. Ừ. Nè...” đúng không? Chắc chắn cậu ấy không nghĩ là, “Cậu nói gì kì cục thế.” Haruhiro không phải kiểu người đó. Cậu ấy không phải kẻ sẽ đi chế giễu người khác.

Bởi vậy, nói ra nào.

Chỉ cần nói ra là được. Mình đang ngại ngần gì cơ chứ? ... Thật xấu hổ.

Đúng.

Mình đang xấu hổ.

Xấu hổ vô cùng. Chính cô cũng lấy làm lạ tại sao mình lại nghĩ lảm đến vậy trước một chuyện vặt vãnh thế này. Nhưng cô vẫn cứ xấu hổ... Tại sao? Lòng kiêu hãnh ư? Lòng kiêu hãnh kiểu

gì vậy? Hay cô đang cố ra vẻ? Cô vốn chẳng ngẫu tí nào, ra vẻ để làm gì cơ chứ? Liệu có ý nghĩa gì không?

Chẳng phải mình muốn thay đổi sao?

Nếu chuyện này cũng không làm nổi thì sẽ thế nào? Vì mình muốn vượt vẻ chú nyaa, mình cực kì muốn, nên mình sẽ vượt vẻ nó. Thực tình chỉ là một bước đi bé tẹo. Mình phải dần lên. Chuyện cỡ này cũng không xong thì dám cá cả đời mình sẽ không thể thay đổi được.

Mình sẽ đếm một, hai. Không, một, hai thì hơi ngắn. Đếm một, hai, ba đi... Thôi, đếm đến năm. Đếm rồi mình chắc chắn sẽ nói ra được.

“Merry?”

“Hả... ơ...?”

“Cậu bị sao à?”

“Kh... Kh... Không sao hết?”

“Vậy à?” Haruhiro hướng mắt ra ngoài màn mưa mù. “A...”

Lại nữa. Lại có thứ gì đó đang đến gần.

Lần này không phải nyaa nữa. Nếu là nyaa thì to quá... Là người à?

Cô nghe được tiếng chân hoà lẫn với tiếng mưa. Hình như là hai người.

Một nhóm hai người.

Mặc dù nói là to, nhưng chỉ là không nhỏ như nyaa thôi, còn nếu là người thì cũng không thuộc dạng đặc biệt cao lớn. Ít ra một bên trông vóc dáng chỉ ngang cỡ Merry. Người còn lại thì nhỉnh hơn Merry, à nhầm, nhỉnh hơn Haruhiro.

Có thể nói họ trông khá kì hình dị tướng. Hai kẻ đó che kín cơ thể, thậm chí cả khuôn mặt, bằng những mảnh vải đủ màu sắc.

Haruhiro tỏ ra hơi bối rối, rồi thở dài một tiếng. “... Ôi. Tớ quên mất... Mà cũng không hẳn ... Phải rồi.”

“... Quên? Cậu quên cái gì?”

“Ừm.” Haruhiro gật đầu một cách mơ hồ, rồi ôm con nyaa màu xám và đứng lên.

... Ôm nó lên?

Đùa hả.

Chuyện ngu ngốc gì thế này.

Mình muốn nghĩ đây là một trò đùa.

Chả nhẽ ta vốn có thể ôm ấp nó...?

... Hơn nữa, Haru.

Sao cậu lại ôm chú nyaa lên một cách dễ dàng như vậy hả...?

“Cô Setora.”

Haruhiro khẽ cúi đầu.

Đương nhiên là tay cậu vẫn bế chú nyaa.

“... Gọi như vậy cũng được nhỉ? Hay gọi là cô Shuro... thì tốt hơn?”

“Setora cũng được.”

Người nhỏ con hơn nói, chân vẫn không dừng bước.

Là giọng nữ.

Shuro Setora. Chủ nhân của lũ nyaa. Là một cô gái ư?

Setora dẫn gã to lớn bước vào trong hang.

Merry mất một lúc mới nhận ra rằng đi cùng Setora không phải một người. Mặc dù có hình dáng con người nhưng cánh tay đeo giáp của hắn quá dài. Bàn tay cũng to nữa. Haruhiro đã nói rằng Setora sinh ra trong một gia tộc tử linh thuật sư. Đây chắc là người nhân tạo.

“Xem ra nhóm các người tản mát hết rồi nhỉ?” Setora nói rồi bỏ tấm vải che mặt ra, dường như lấy làm vương vít. “Các người tính làm gì?”

Haruhiro nuốt vào một hơi, giương mắt nhìn. Merry cũng có chút ngạc nhiên. Dựa vào ngoại hình và giọng nói, khó mà tưởng tượng ra một khuôn mặt thật như thế này.

Một cô bé.

Mái tóc đen cắt ngắn kiểu bob, đôi mắt to như muốn rớt ra ngoài, đường nét khuôn mặt thanh tú, đây là một cô gái có thể khen là đáng yêu hơn là đẹp.

“... Gì đây?” Setora lần lượt lườm Haruhiro và Merry. Nhìn thì thấy cô đang bực bội. Nhưng hình như khuôn mặt đáng yêu của cô không làm họ cảm thấy bị uy hiếp. “Các người không phải người của Làng, nên chắc sẽ không lấy làm lạ khi thấy tóc ta cắt ngắn chứ nhỉ?”

“À, không...” Haruhiro vừa xoa tay quanh bụng chú nyaa màu xám, vừa cười đầy gượng gạo. “Cũng không hẳn... Phải rồi. Các phụ nữ ở Làng thường để tóc dài thì phải. Tôi nhớ trước đây cô đã từng nói thế?”

“Giọng điệu người hơi bị thân mật quá đấy.”

“Ừ. Xin, xin lỗi... cô. Sao nhỉ. Khi nhìn mặt cô, tôi bỗng có cảm giác rất thân thuộc. Cảm giác thân thuộc à? Chắc là hơi khác xiu...?”

“Là do huyết thống. Người nhà Shuro bọn ta các thế hệ đều trông như trẻ con. Ta không muốn lộ mặt lắm cũng một phần vì lí do này.”

“... Tôi thấy cần gì phải giấu... À, tôi nghĩ rằng không cần làm thế đâu ạ.”

“Đừng có nói như thể người biết hết, kẻ ngoại lai.” Setora giằng lấy chú nyaa màu xám từ tay Haruhiro và thả nó xuống. “Mà thôi, đằng nào ta cũng sẽ phải rời Làng.”

Chú nyaa màu xám ngồi xuống ngay cạnh cửa hang, bắt đầu chải chuốt lại bộ lông của nó. Nó đang liếm lông. Liếm cẩn thận mọi chỗ trên cơ thể bằng cái lưỡi nhỏ nhắn màu hồng... *Đễ thương quá.*

Ban này mình muốn ôm nó. Thực ra, bây giờ mình vẫn muốn ôm nó. Nhưng nếu mình cản trở nó liếm lông, chắc nó sẽ ghét mình mất.

Merry tránh nhìn vào chú nyaa màu xám, mà đưa mắt qua lại giữa Haruhiro và Setora. Làm sao thế nhỉ? Biểu hiện của Haruhiro hơi lạ. Cậu ấy có vẻ e ngại. Thật ra Haruhiro thường có xu hướng như vậy với những người quen biết chưa lâu. Cậu ấy vốn không phải loại người lúc nào cũng nhìn thẳng vào mắt đối phương mà nói chuyện. Nhưng kể cả thế, cái kiểu cúi mặt xuống

rồi đảo mắt nhìn lên để quan sát sắc mặt của Setora kia đúng là hơi lạ.

“VẬY là, cô sẽ đi khỏi Làng...”

“Ừ, phải. Ta cũng chẳng lưu luyến gì Làng. Vốn con đường của bọn ta, một lúc nào đó sẽ phải tách ra thôi. Chỉ là tình cờ lại đúng lúc này.”

“... Ừm, thế... còn hội Arara thì sao?”

“Ta chưa nói à? Bọn chúng tản mát cả rồi. Tạm thời ta vẫn để lũ nyaa canh chừng chúng, nhưng việc liên tục nắm bắt vị trí thay đổi xoành xoạch của tất cả mọi người thì ngay cả ta cũng không làm được. Cũng có kẻ bị lũ nyaa để mất dấu rồi. Yêu cầu lũ nyaa tới mức đó là quá đáng.”

“Đúng là, như vậy...”

“Xem ra người vẫn an toàn nhỉ?” Setora liếc nhìn Merry. “Là cô gái mà hẳn đã bỏ bao công sức để cứu thoát ư? Bọn chúng không dùng người để ‘giải khuây’ à?”

“... Chuyện đó...” Trong một thoáng, Merry không biết phải đáp lại thế nào, “tôi không bị thế.”

“May mắn ra phết nhỉ.”

“Ừm... Có lẽ vậy.”

“À, này.” Không biết vì sao, Haruhiro vội vàng đưa mắt và khoát tay về phía Setora với chú nyaa màu xám. “Thực ra chính con nyaa đó đã dẫn đường cho tớ tới chỗ Merry. Nếu không có con nyaa đó... nói cách khác, nếu không có sự giúp đỡ của cô Setora thì một mình tớ chưa chắc đã đến nơi được.”

“Thì... ra là vậy.” Merry quay về phía Setora, cúi đầu, gập lưng xuống cho thật lịch sự. “Xin... cảm ơn cô.”

“Không cần cảm ơn đâu. Vì ta sẽ nhận được thù lao tương xứng mà.”

“... Đúng vậy, nhỉ...” Haruhiro chỉ nhắm mỗi mắt trái, liên tục dùng tay dụi lên mí mắt đã nhắm kia. *Cậu ấy bị ngứa á?*

Setora nheo mắt ngắm nghía Haruhiro, khoé miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười. Cảm giác sao cứ ghê ghê... Hay

đúng hơn là...

Cô ta giống ai đó thì phải? Chẳng hạn như...?

Merry nhớ ra ngay, điều đó có lẽ là một kì tích. Bởi vì hình như cô còn chưa từng nói chuyện với người này. Cô cũng chẳng nhớ rõ mặt. Chỉ là ấn tượng về kiểu tóc, đôi mắt to, sự ít nói và tính tình đơn giản. Đó là tất cả những gì hiện lên trong đầu cô.

Ấn tượng rất giống.

Cô gái trong tổ đội cũ của Kuzaku.

Cô ấy cũng là đạo tặc giống như Haruhiro.

Tên là...

Choco.

Phải. Chính là Choco. Khi cô ấy... hi sinh ở Pháo đài quan sát Dead Head, Haruhiro đã thét lên. Cô nhớ rằng mình đã thầm nghĩ, *phải chẳng hai người họ biết nhau?*

Đúng là họ biết nhau. Không thể nhầm được. Họ biết tên nhau là một. Hơn nữa, Haruhiro lúc đó rõ ràng rất lạ. Cô không nhớ rõ, nhưng chắc chắn là rất lạ. Có lẽ đối với Haruhiro, cô gái tên Choco không chỉ đơn giản là người quen... *Là vì vậy sao?*

Setora giống với Choco, người đã chết ngay trước mắt cậu ấy. Liệu có phải vì vậy mà Haruhiro đang dao động?

“Giờ thì...”

Setora khoanh tay lại và nói. Không hiểu sao... Haruhiro lập tức ngồi bệt xuống.

“... Vâng. Tôi hiểu rồi.”

Merry nghiêng đầu. “... Ủa? Hiểu cái gì?”

“Thù lao.” Setora khịt mũi. “Ta đã làm những gì phải làm, tương ứng với thoả thuận được đưa ra. Giờ ta phải nhận những gì ta đáng được nhận.”

“A, nhưng mà...” Haruhiro ngược nhìn Merry, nở một nụ cười đau khổ, “có khi Merry ở đây lại hoá hay. Tớ sẽ... được trị liệu

ngay.”

“Trị liệu? Cho cái gì...?”

“Thoả thuận là tớ sẽ... cung cấp, nguyên liệu.”

“Hả? Cung cấp? Nguyên liệu... là thế nào?”

“À ừm... cho người nhân tạo.”

“Người nhân...”

“Thoả thuận là ta sẽ lấy mắt hắc.” Setora tiến lại gần Haruhiro và cúi xuống. “Người đã xin ta tha cho bên mắt tốt hơn, nên ta lấy mắt trái, phải không nhỉ?”

“Mắt trái!?”

“... Ừm,” Haruhiro nhìn xuống, gãi đầu, “tớ xin lỗi.”

“Sao Haru lại xin lỗi!?”

“À, chỉ là tớ thấy...”

“Cậu tính... cung cấp mắt mình hắc!? Móc nó ra, rồi đưa cho cô ta...!?”

“Chuyện đó thì tớ cũng không rõ, nhưng chắc là vậy... phải không?”

“Nếu cậu làm thế thì ngay cả Sacrament [Thần quang diệu kì] cũng không chữa được đâu!? Cậu biết điều đó chứ!?”

“... Ừ thì, được tới đâu hay tới đó?”

“Này, con đàn bà kia.” Setora nhìn Merry chăm chăm. “Người đang giận dữ cái quái gì thế? Nói cho rõ ngọn ngành thì bởi vì gã đàn ông này cần lũ nyaa để cứu người, nên hắc đã thoả thuận với ta đấy.”

“Tôi, tôi không có nỗi giận...”

“Thế thì im mồm đi.”

“Làm sao mà tôi im được! Vì tôi mà...” Merry đưa tay lên che miệng. *Đúng vậy... Vì mình.*

Tại *mình mà Haru sẽ bị mù đàn bà kia lấy đi mắt trái.*

“... Xin lỗi.” Haruhiro chà tay khắp phía sau đầu xuống tới gáy. “... Tớ cũng đã từng nghĩ rằng mình không muốn chuyện thành ra thế này. Ý tớ là thời điểm ấy. Trước mặt Merry thì hơi

bị... Chắc cậu không muốn nhìn, và thật lòng tớ cũng không muốn để cậu nhìn, nên xin lỗi, nhưng cậu có thể... tránh ra xa không? À, nhưng khi xong việc tớ lại cần cậu chữa trị bằng ma pháp, nên rốt cuộc vẫn như nhau thôi nhỉ...”

“Đủ rồi, ngửa mặt lên để ta nhìn cho rõ nào.” Setora dùng ngón trỏ và ngón cái của bàn tay phải giữ lấy cằm Haruhiro rồi kéo giật lên. “... Hừm. Nhãn cầu tươi đấy.”

“Ừ thì, tôi, có phải xác chết đâu. Tôi đang sống đây mà...”

“Kể cũng đúng.” Setora đưa tay trái vén tóc Haruhiro, mặt sát mặt. Liệu có cần phải đưa mặt lại gần thế không? Ừm, nhưng Setora đang định lấy đi mắt trái của Haruhiro, nên chắc là có. Thế nào đây? Trước mắt, Haruhiro đang ngoan ngoãn như thể đã chấp nhận đây là nghĩa vụ của mình.

Haruhiro, và cả Setora, chắc họ không phải đang nghiêm túc chứ? Merry muốn nghĩ thế. Nhưng, bất kể Setora thế nào, riêng Haruhiro là không như vậy.

Haruhiro cực kì nghiêm túc.

Gọi là quyết đoán thì không phải, nhưng Haruhiro có những lúc dứt khoát một cách khó tả. Đặc biệt, cậu không bao giờ vứt bỏ đồng đội. Haruhiro lúc nào cũng sẵn sàng hi sinh bản thân mình.

Tâm trạng đó không phải Merry không hiểu. Thà bản thân bị đau còn hơn phải nhìn đồng đội chịu thương tổn. Mất đi đồng đội hay bản thân phải chết? Nếu bắt buộc phải chọn một trong hai, Haruhiro chắc chắn sẽ chọn phương án sau, và Merry cũng vậy.

Nhưng không phải vì thế mà cô chấp nhận được chuyện này.

“Để tôi!”

Merry xen vào giữa Haruhiro và Setora.

Setora nhanh chóng, thẳng thừng ngăn Merry lại bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Không được.”

“... Tại, tại sao?”

“Người mà ta giao dịch không phải là người. Xét cho cùng, chỉ có gã đàn ông này mà thôi. Và điều kiện khiến ta chấp thuận là ta sẽ nhận mắt trái của gã này. Một kẻ chẳng liên quan như người lại bắt ta thay đổi điều kiện thì thật là sai trái.”

“Chuyện đó... có lẽ cũng đúng, nhưng...”

“Hơn hết thấy, ta không có hứng thú với mắt nhà người.”

“... Tức là cô có hứng thú với mắt của Haru sao?”

“Người chưa nghe thủng à?”

“Tôi, thị lực tôi cũng khá tốt, vả lại mắt tôi trông không buồn ngủ như mắt Haru...”

“Merry... Tôi nghĩ việc đó không liên quan đến nhãn cầu mà là hình dạng của mí mắt...”

“Xi... Xin lỗi cậu, tôi không có ý nói vậy...”

Setora thở dài chán nản. “Than thở cũng vô ích thôi, đồ đàn bà.”

“Đàn, đàn bà á!”

Cô thì không phải đàn bà chắc? ... Đang nói dở, Merry bỗng ngậm miệng lại.

Thế này không ổn. Cảm xúc của cô đang trào dâng thái quá. *Bình tĩnh nào. Mình nên bình tĩnh lại đã. Suy nghĩ bằng một cái đầu lạnh.*

“... Nếu vậy, tôi sẽ thay thế bằng một thứ có giá trị sử dụng hơn cả mắt trái của Haru.”

“Dẹp đi.”

“Một cánh tay, một cái chân tôi cũng không màng.”

“Ta chẳng cần.”

“Thế thì cái gì mới được kia chứ!?”

Haruhiro mở miệng, định nói gì đó... Nhưng rốt cuộc cậu không thể nói. Setora đột nhiên giữ chặt đầu và cằm Haruhiro bằng cả hai tay, kéo cậu lại gần cô ta... *Sao kia?*

Cô ta đang làm gì vậy?

... Đối xử với Haru như một món đồ.

“Đợi...”

“Ta có hứng thú với gã đàn ông này.”

“Ừa?”

“So với một con đàn bà chẳng đáng quan tâm, đương nhiên ta sẽ thích mắt của người đàn ông mà ta có hứng thú hơn chứ?”

“... Tôi hoàn toàn không hiểu thú lí lẽ này.”

“Ta chẳng cần người hiểu. Có điều...” Setora bắt đầu vuốt ve quanh mặt Haruhiro bằng cả hai tay, “ta cho rằng không cần phải lấy mắt trái của người vợ. Không lấy bây giờ cũng chẳng sao. Mắt trái người, ta sẽ lấy lúc nào ta muốn. Cho tới khi đó... Haruhiro...”

“... V... Vâng.”

“Mắt trái người đã là của ta, nhưng ta sẽ để người giữ nó.”

“Ya... yay...? M... May quá? Tôi vui mừng... có được không?”

“Khác với lũ đàn ông ở Làng. Người có vẻ gì đó tươi mới hơn.”

“...Chắc, vậy?”

“Haru.” Merry nói, giọng sắc lẹm, cô nhận ra mình đang bực bội. “Sao cậu cười toe thế?”

“Tớ... đâu có cười!? Giờ cũng chẳng phải lúc cười được!?”

“Thế à?” Merry ngoảnh mặt đi. “Trông cậu có vẻ vui vui sao ấy.”

“Tớ hoàn toàn không vui tí nào hết!?”

“Nhân đây, Haruhiro.”

“Vâng!? Gì, gì cơ...? Mà cô Setora, cô bỏ, tay ra... được không?”

“Người nghĩ người ở vị thế có thể yêu cầu ta à?”

“... Đó là một chuyện, còn đây là chuyện khác.”

“Người nói cũng đúng.”

“Ph... Phải không...?”

“Kể cả thế, cũng không chắc là ta nghe đâu nhé. Có lẽ người không biết, nhưng ở Làng, ta cũng nổi tiếng là ương ngạnh đấy.”

“Tôi có cảm giác thế thật! Buông tôi ra đi!” Haruhiro rũ tay của Setora ra và đứng lên. “... Vì đã hứa, nên tôi sẽ đưa cô con

mắt trái bất cứ lúc nào! Nhưng ngoài ra, tôi chẳng nợ nần gì cô nữa!”

“Hô.” Setora cố ý mở to mắt. “Nghĩa là người không cần sự trợ giúp của ta nữa phải không? Nếu vậy, ta sẽ triệu hồi toàn bộ nyaa về. Và ta cũng nên lấy luôn con mắt trái của người đi nhỉ? Vì nếu chia tay ở đây thì chắc chẳng có lần thứ hai gặp lại đâu.”

Haruhiro cúi đầu. “... Nếu, thế thì...”

Sẽ khốn đốn lắm. Cậu không muốn, nhưng buộc phải thừa nhận như vậy.

Vốn Haruhiro và Merry đang đợi các đồng đội ở đây. Cả hai đã vất óc nghĩ nên làm cái này, cái kia, nhưng rốt cuộc chẳng làm được gì ngoài chờ đợi. Họ hoàn toàn không có nước đi nào khác.

“Tuy không thể ngay lập tức...” Setora khom người, nhìn xoáy vào khuôn mặt Haruhiro từ dưới lên, “nhưng nếu ta yêu cầu lũ nyaa đi tìm đồng đội của người thì chắc sẽ có kết quả. Lũ nyaa của ta còn biết rõ vùng này hơn ta đấy. Còn các người thì sao? Nếu người thông thuộc địa hình ở đây thì chẳng cần ai giúp đâu nhỉ? Theo dự đoán của ta, ngày mai có vẻ là một ngày quang đãng hiếm hoi, nên tầm nhìn hẳn sẽ tốt. Ở Thousand Valley (Thung lũng Ngàn) vào những ngày không sương lại xuất hiện *những vấn đề phiền phức khác*, người tính thế nào? Cứ ráng tìm thử hử?”

Người đàn bà này.

... Shuro Setora.

Cô ta có vẻ thích thú với Haruhiro, nhưng lại đang làm cậu phải lo lắng, khổ sở, và tận hưởng nó. Cô ta từng nói mình ương ngạnh, nhưng Merry thấy đấy không phải kiểu khó tính, mà là xấu tính thì đúng hơn.

Cô ta đã ra tay giúp đỡ, lại là chủ của lũ nyaa dễ thương, nên Merry không muốn nghĩ xấu về cô ta.

Nhưng Merry không thể yêu quý cô ta được, thậm chí còn thấy khó ưa.

Tuy nhiên, cái suy nghĩ “vì ghét nên muốn tống cổ cô ta đi chỗ khác” lại quá non nớt, và trên thực tế, nó sẽ để lại hậu quả

khá tệ. Cực kì tệ. Có điều, nếu Merry chịu cúi đầu thì liệu Setora có giúp họ không? Chắc là không. Là Haruhiro. Setora có lẽ muốn nhìn thấy dáng vẻ Haruhiro cúi đầu khấn khoản. Nói rõ hơn, cô ta muốn khiến Haruhiro khuất phục. Muốn bắt cậu phải phục tùng ư? Và Haruhiro biết rõ mình cần phải làm gì, với tư cách là thủ lĩnh tổ đội. Vì Merry... vì một người đồng đội, Haruhiro đã chẳng ngại ngần đánh đổi con mắt trái. Cậu ấy có lẽ còn dám vứt bỏ ngay cả sinh mạng của chính mình.

“Cô Setora.” Haruhiro cúi gập lưng xuống, tới mức đầu chỉ ngang đầu gối. “... Xin nhờ cô. Hãy giúp chúng tôi tìm đồng đội.”

“Tốt lắm.” Setora ngửa người ra sau một cách ngạo mạn... nhưng rồi cô ta nói thêm ngay, nhanh tới mức không ai kịp phản ứng. “Tuy nhiên, ta có một điều kiện.”

... Mình cũng đoán vậy.

Cô ta sẽ đưa ra điều kiện thế nào đây? Merry nghiêng rằng. Nếu Setora nói điều gì kì cục, cô có muốn cũng chẳng ngăn lại được. Miễn không phải chuyện gì quá đáng... à không, kể cả nó có quá đáng đi nữa, chắc Haruhiro vẫn sẽ chấp nhận. Hẳn là Setora đã nhìn thấu điều đó, nên nhiều khả năng cô ta sẽ đưa ra một điều kiện điên rồ.

“... Điều kiện...” Haruhiro vẫn cúi đầu, chỉ dám ngược mắt lên nhìn Setora, “... là gì?”

“Trước đó ta hỏi một câu đã.”

“À, vâng. Chuyện đó thì, ừm... xin mời.”

“Người và cô ả kia là người yêu hả?”

“Hả!?” Haruhiro gào lên, còn Merry chỉ thốt ra được đúng một chữ “Gì...” rồi tắc tị.

“Ta thấy đây đâu phải một câu hỏi đáng ngạc nhiên đến thế?” Setora cau mày với vẻ khó chịu. “Các người là đồng đội phải không? Ở bên nhau hai tư trên hai tư giờ thì việc phát triển thành tình cảm yêu đương cũng chẳng có gì lạ. Ở Làng, những người từ các gia tộc thấp kém hơn hầu như đều cưới người gần gũi với họ rồi sinh con. Hơn nữa, Haruhiro, người sẵn sàng liều

chết để cứu người đàn bà này. Chẳng phải rất bình thường khi cho rằng các người không chỉ là đồng đội đơn thuần hay sao?”

“Kh... Không...” Haruhiro quay sang phía Merry, rồi lập tức đưa ánh mắt ra chỗ khác, không chỉ đầu, mà cả người cậu đều lắc quảy quảy. “... Không phải như vậy, được chưa...!? Bọn tôi hoàn toàn không phải mối quan hệ kiểu đó, chỉ là những đồng đội tốt!? Đồng đội thôi!? Chỉ, chỉ vậy thôi...!? Là đồng đội thôi nhé...!?”

Không biết vì sao Setora lại nhìn sang Merry. “Hắn nói thật chứ?”

“Đương nhiên!” Merry định nuốt xuống nhưng suýt nữa thì sặc. “... Tôi và Haru chỉ là đồng đội. Không hơn, không hơn.”

“Có lí do gì để người nhắc lại chữ ‘không hơn’ hai lần không?”

“Kh... Không có!? Ý tôi là không hơn, không kém, không gì khác, hết!”

“Vậy à?” Setora khẽ gật đầu hai lần liền. “Vậy thì chắc không có vấn đề gì. Haruhiro.”

“... Ch... Chuyện gì...?”

“Haru.” Ngay khoảnh khắc Setora chỉnh lại cách nói, Merry cảm thấy thái dương mình giật giật với một cơn đau yếu ớt.

... Gì chứ, con người này?

Quá thân mật.

Đột nhiên cô nhận ra. Tức là Merry cũng đã quá thân mật khi gọi Haruhiro là Haru sao?

Vốn dĩ, như một biện pháp thu hẹp khoảng cách với các đồng đội, cô đã nghĩ tới chuyện thay đổi kiểu xưng hô, nói cách khác là bắt đầu từ hình thức. Cô đã cân nhắc khá nhiều theo cách của riêng mình. Bắt đầu với thủ lĩnh là Haruhiro, cái đầu tiên cô nghĩ tới là gọi cậu bằng bạn. Đây là một cách gọi khá ổn, đem lại cảm giác thân thiết, nhưng “bạn Haruhiro” nghe hơi dài. “Bạn Haru” thì bị trùng với Yume. Vả lại, một cô gái như Yume gọi bạn Haru nghe rất dễ thương nên còn được, chứ Merry làm vậy thì cứ ghê ghê. Gọi “anh” thì kì cục, ngược lại còn làm cho bầu không khí trở nên quá trang trọng. Nếu vậy... Harupin thì sao?

Không được. Chẳng có ý nghĩa gì. Vậy thì, Harurin? Haruriron? Harumero? Hay gọi hẳn là Haruharu? Haruchin? Thôi thôi, mấy cái đó sao mà được...

Sau khi suy nghĩ và phân vân rất nhiều, cô quyết định chọn “Haru” vì nó ngắn gọn và dễ gọi. Một giải pháp an toàn. *Nếu gọi kiểu này, chắc mình sẽ làm được.* Tuy vậy, khi phải gọi thật cô vẫn chần chừ. *Thôi bỏ đi nhỉ?* Nửa chừng, cô có nghĩ lại, nhưng khi buông mình theo hoàn cảnh và gọi thử một lần, cô ngạc nhiên thấy nó thật dễ dàng.

Bản thân Merry nghĩ như vậy, nhưng thật ra là quá thân mật rồi sao?

Hơn nữa, tại sao người phụ nữ này đột nhiên chuyển sang gọi Haruhiro là Haru vậy?

“Haru.” Setora lại gọi lần nữa, miệng thoáng mỉm cười. “... Cho tới khi ta chán và bảo người ngừng lại, người sẽ đối xử với ta như người yêu của người. Đó là điều kiện.”

6. Giấc mơ có thể theo đuổi thì không phải là mơ

Mình sẽ không thua...

Làm gì có chuyện mình thua một tên gốc miệng còn hôi sữa như thế.

Lẽ ra mình đã không thua.

Đó là lần đầu tiên mình đánh với hắn thật sự nghiêm túc. Mình đã nghĩ sẽ có lúc nào đó phải đánh với hắn... Đây là câu mà có cạy miệng mình cũng không thể nói ra. Mình còn chưa từng nghĩ đến.

Tuy nhiên, nếu đánh, mình có thể thắng.

Ở Ranta, có một sự tự tin nhất định.

Bởi vì cậu ta là đạo tặc. Chiến đấu không phải chuyên môn của hắn. Còn cậu là một hắc ám kị sĩ.

“Vạn vật đều sinh ra từ bóng tối và sẽ về với bóng tối. Tất cả những sinh vật sống đều sẽ được cái chết ôm lấy, một cách bình đẳng.”

Nhiệm vụ của hắc ám kị sĩ, theo lời dạy của Thần Bóng tối Skullhell, là chiến đấu và ban cái chết cho kẻ bại trận. Tất cả Ma pháp hắc ám và Đấu pháp hắc ám đều tồn tại vì mục đích này. Ngoài ra, các Lord [Đạo sư] đã nhồi nhét vào đầu hắc ám kị sĩ những chuẩn mực độc đáo về việc kết liễu kẻ địch mà không từ bất kì thủ đoạn nào. Có lẽ chỉ những người phục vụ Skullhell mới hiểu, nhưng bằng việc vứt bỏ hết đạo đức, tình cảm và chuyên tâm mài giũa tinh thần, các hắc ám kị sĩ sẽ đạt đến tầm cao của sự tinh khiết, ở trình độ đó, chiến đấu không còn là chiến đấu nữa, mà trở nên không khác gì hơi thở. Chiến đấu như thể đang hít thở, chiến thắng, ban phát cái chết. Đây chính là hình mẫu hắc ám kị sĩ lí tưởng.

Một hắc ám kị sĩ như Ranta chắc chắn không thể thua một tay đạo tặc.

Trên thực tế, Ranta đã chơi đùa với tay đạo tặc ngu ngốc đó. Hễ nhắm mắt, cảm giác nơi bàn tay khi đó lại hiện lên rõ mồn một. Thanh stiletto và con dao găm có cán bảo hộ của hắn càng va chạm với thanh RPer bao nhiêu, chiến khí của Ranta càng sôi sục bấy nhiêu. Hắn cũng hiểu rõ Ranta, nên khó có thể dùng một chiêu định đoạt trận đấu. Điều này Ranta cũng nắm được rồi. Tuy nhiên, chính vì tưởng đã biết rõ Ranta, nên hắn mới bị bất ngờ. Hắn cảm nhận được Ranta *rất khác với trước đây*. Khi vẻ ngạc nhiên lộ ra trên mặt hắn, Ranta những muốn nói, *giờ mày biết tay tao rồi chứ? Hãy nhận thức lại bản thân đi, Haruhiro. Mày vốn không phải đối thủ của tao. Mày không thể thắng được tao. Chấp nhận điều đó và đầu hàng đi!*

Exhaust [Bài xích hệ].

Leap Out [Nhảy ra].

Rồi Missing [Mất dấu chim bay].

Những skill di chuyển như thế này của Đấu pháp hắc ám không chỉ có chuyển động chân, mà còn bao gồm sự vận động toàn thân như co mình, duỗi mình, vặn mình, uốn cong... Với một hắc ám kị sĩ... với một người trực tiếp chiến đấu, Ranta hơi nhỏ con, cũng không có khả năng vật lý gì nổi trội. Nên những kỹ năng thuộc hệ di chuyển chính là cốt lõi đối với Ranta. Nếu không thể di chuyển thì khỏi đánh đấm. Nếu dừng lại đánh nhau, chắc chắn cậu sẽ thua. Chuyển động. Cứ chuyển động. Chuyển động càng nhiều sẽ càng có cơ hội thắng.

Bởi vậy, trong thực chiến trước giờ, Ranta đã dùng các skill hệ di chuyển cứ như một tên ngốc chỉ biết mỗi chiêu đó vậy. Dùng, dùng nữa, dùng mãi, lúc nào cũng dùng tiếp được. Nếu không làm tới mức đó, hắc ám kị sĩ Ranta sẽ không có tương lai. Kể từ sau khi học chiêu Exhaust [Bài xích hệ] ở guild hắc ám kị sĩ, Ranta đã nghĩ như vậy. Bất kể ai nói gì, cậu cứ dùng đi dùng lại các skill hệ di chuyển tới mức thừa thãi để chiến đấu.

Để thắng.

Để mạnh hơn, chỉ có con đường này mà thôi.

... Mà có hiểu không, Haruhiro?

Tao khác với mày.

Bởi vì tao không phải thủ lĩnh. Mày còn phải quán xuyến tổ đội. Ngay cả lúc chiến đấu, mày cũng phải thường xuyên nắm bắt tình hình mọi người để điều chỉnh. Tao thì khác. Việc quan trọng nhất tao phải làm là hạ gục đối thủ. Tao phải trở nên mạnh hơn.

Một thằng lùn tịt như tao sẽ mạnh lên.

Điều đó khó khăn như thế nào, mày có biết không hả, Haruhiro?

Tao sẽ mạnh hơn nữa, hơn nữa. Tao tự nói với bản thân rằng, "Mình rất mạnh." Mỗi lần như vậy, tao lại nghe thấy.

Tiếng cười nhạo.

Này này này, mày nói thật hả? Mày thật sự, thật sự, thật sự nghĩ như thế hả? Nhìn xung quanh đi. Gã nào cũng to con hơn mày, họ vung những vũ khí to lớn nhẹ như không. Cùng lứa với mày có nào là Renji, nào là Ron, bọn đó ở đẳng cấp khác. Chiều cao của mày kém Moguzou bao nhiêu phân ấy nhỉ? Chênh lệch áp đảo như vậy làm sao mà rút ngắn được? Giả dụ Renji dùng hết sức đâm mày, thì Ranta, mày sẽ chết ngắc chỉ sau một đòn, phải không?

Càng suy nghĩ nghiêm túc, cậu chỉ càng thấy sự khác biệt sao mà lớn quá.

Đừng nhụt chí ư? Nói thì dễ chứ làm thế quái nào được?

Bình thường, ai mà chẳng nhụt chí chứ?

Đủ để khiến người ta tuyệt vọng luôn.

Chúng ta đâu phải đang chơi. Đây là chuyện sống chết. Ừ thì chết là sẽ được thần Skullhell ôm trong vòng tay. Đúng là vậy. Nhưng có thể chấp nhận cái chết một cách đơn giản thế sao?

Tao không muốn chết.

Nếu chết, có lẽ đó sẽ là kết thúc.

Tao biết mà.

Tao đã thấy rồi.

Những người đã chết sẽ biến thành tro bụi, chẳng thể gặp lại thêm lần nữa.

Tao chưa thể chết.

Tao còn chưa xong việc.

Tao còn chưa đi tới bước, “Mình chỉ đến đây thôi. Tới giới hạn rồi. Dù có làm gì cũng không qua được mức này.”

Mày hiểu không, Haruhiro?

Tao còn chưa cháy hết.

Tao không phải một thằng con trai sẽ chịu chấm dứt ở đây. Tao sẽ xốc lại tinh thần, rồi tiến lên phía trước. Khác với những kẻ lập lờ, đáng thương hại như mày. Đối xử tử tế với đồng đội hả? Điều đó nói cho cùng chính là sự phụ thuộc. Dựa dẫm vào người khác. Nếu cũng làm như vậy, chắc chắn tao sẽ yếu đi.

Haruhiro.

Tao phải mạnh hơn mày. Vì mục đích đó, tao đã và đang làm tất cả những gì có thể, bởi thế giờ tao mạnh hơn cái ngữ như mày.

Đây là cơ hội tốt, để tao cho mày một bài học.

... Ranta đã định như thế.

Hắn là hắn sẽ đi cứu Merry. Với tình thế đó, xem ra hắn đơn thương độc mã.

Ranta có hai lựa chọn. Ngăn hắn lại, hoặc không.

À, không được. Chỉ có cách ngăn hắn lại. Chắc chắn lão già Takasagi sẽ nhận ra khi Haruhiro di chuyển. Bởi vì Takasagi vẫn còn nghi ngờ Ranta. Takasagi đang nghĩ rằng, Ranta chưa thật lòng làm một thành viên của Forgan, hắn sẽ tìm cách tạo điều kiện thuận lợi cho đồng đội. Do đó, chắc chắn hắn đang quan sát Ranta, và cũng để ý cả bọn Haruhiro nữa. Takasagi không bao giờ khinh suất. Nếu Haruhiro hành động, đảm bảo Takasagi sẽ phát hiện thấy ngay.

Chỉ còn cách ngăn Haruhiro lại thôi. Ranta sẽ làm, bằng chính đôi tay này.

Đương nhiên Takasagi cũng sẽ tới. Vì hắn đâu có tin tưởng Ranta.

Và thực tế cũng đúng như vậy.

Đã tới nước này rồi thì không thể làm ngơ cho Haruhiro được nữa. Ranta biết trình độ của Takasagi. Gã đó quá đồi lão luyện. Mặc dù hẳn chỉ còn một tay và chột một mắt, nhưng những chuyện đó chẳng liên quan tí nào. Giả dụ Ranta, Haruhiro và Kuzaku, cả ba cùng khiêu chiến đi nữa cũng chẳng có lấy một phần mười nghìn hi vọng thắng. Thêm cả Yume, rồi ma pháp của Merry và Shihoru vào thì vẫn khó mà nói trước kết cục. Nếu làm đối thủ của Takasagi, Haruhiro sẽ bị giết một cách dễ dàng.

“Hẳn từng là đồng đội của tôi.” Ranta đã nói như vậy. “Ít nhất, hãy để tôi dùng chính đôi tay này đưa hẳn vào cõi chết.”

Khi đưa ra đề nghị, Ranta đã dự đoán Takasagi sẽ không lắc đầu. Vì sao ư? Xét tính cách của Takasagi, chắc hẳn lão đang muốn thử Ranta.

Hiểu theo một cách khác, đây có thể chính là điểm yếu của Takasagi. Takasagi quá tài giỏi. Với đôi mắt quá đồi tinh tường, lão có thể nắm rõ chênh lệch về sức mạnh. Đối với Takasagi, Ranta chỉ là tôm tép. Một thằng nhãi. Không đáng làm đối thủ. Chính vì vậy, Takasagi luôn nghĩ rằng mình có thể xử lí Ranta bất cứ lúc nào. Không phải lão xem thường cậu. Mà sự thật chính xác là như vậy.

Đây là khe hở duy nhất: Takasagi, mặc dù nghi ngờ, nhưng vẫn để Ranta *làm theo ý mình*.

Nếu hoá ra Ranta thật sự trung thành với Forgan thì tốt. Còn nếu không... nếu Ranta phản bội Forgan, lúc đó *xử lí* cũng không muộn. Chắc Takasagi nghĩ thế.

Rốt cuộc, Ranta bước vào cuộc đấu tay đôi với Haruhiro.

Giờ chỉ cần thắng nữa là xong.

Cậu sẽ đánh bại Haruhiro.

Khiến cậu ta phải khuất phục.

... *Tao sẽ không lấy mạng mày đâu, Haruhiro.*

Vẫn còn lối thoát.

Có cách để mọi chuyện đều ổn thoả.

Tao sẽ cho mày thấy thực lực của tao. Rồi tao sẽ gợi ý cho mày, lúc này đã bại trận. Mày chỉ cần nói, "Hiểu rồi." Rất đơn giản.

Mày cũng gia nhập Forgan là được. Không phải chỉ mình tao nữa. Tất cả bọn mình. Đều trở thành thành viên của Forgan. Mỗi mỗi hay không thì bây giờ chưa cần nghĩ vội. Cứ gia nhập đã. Ở đây, ta sẽ sống cùng orc, undead, elf và những tộc khác nữa. Thử nói chuyện với Jumbo một lần xem. Chúng mày sẽ hết hồn đấy. Ông ta vĩ đại lắm. Ông ta là orc, nhưng mày sẽ quên điều đó ngay thôi. Đây là người có tầm nhìn rộng mở. Bọn mình chẳng biết cái quái gì về Grimgar cả. Sẽ đau đớn đấy. Khi mày hiểu rằng thế giới của loài người rất hạn hẹp, quá hạn hẹp. Bọn mình chẳng còn cách nào khác nên phải trở thành lính tình nguyện, sống sót tới giờ như một lính tình nguyện, nhưng tao thực sự tự hỏi, liệu như thế có ổn hay không? Đây có phải là lựa chọn của chính chúng ta? Chẳng phải chúng ta bị buộc phải chọn hay sao? Chẳng phải chúng ta đang bị lợi dụng hay sao?

Haruhiro, chắc mày sẽ không tin đâu. Tao cũng phải vắt óc ra tư duy đấy.

Tao đã suy nghĩ rất nhiều, trong một thời gian ngắn.

Tao muốn nói những điều tao đã và đang nghĩ với mày, với mấy đứa kia. Tao muốn cả đám lắng nghe. Tụi bây nghĩ thế nào?

Cứ orc thì là kẻ thù ư? Lũ undead thì hơi tửm thật, nhưng chúng cũng biết uống rượu và làm âm lên đấy. Chúng cũng khoác vai đồng đội mà tán chuyện. Tao thấy nếu xác định tinh thần thì có khả năng sống được ở đây. Tao muốn nói những chuyện này cho tử tế, rồi nghe ý kiến của tụi bây.

Đặc biệt là mày, Haruhiro.

Tao muốn nghe thử suy nghĩ của mày.

Mày luôn nghĩ cả đống thứ. Mày không phải típ người quyết định mọi thứ dựa vào trực giác. Không thể nói là trái ngược hoàn toàn với tao, nhưng cũng khá khác biệt.

Tao ghét mày, mày cũng thế nhỉ. Nói thẳng ra, bọn mình không hợp tính. Đã đi cùng nhau tới giờ nhưng mày vẫn không phải bạn tao. Tao và mày không thể làm bạn được.

Nếu không phải mày làm thủ lĩnh khá ổn, tao đã đoạn tuyệt với mày lâu rồi. Với tao, giá trị của mày chỉ có thể thôi.

Chắc hẳn mày nghĩ khác với tao, về những điều tao chẳng bao giờ nghĩ. Mày suy nghĩ những việc khác. Những việc khiến tao khó chịu. Mày sẽ nói những điều làm tao tức điên.

Chính vì vậy, tao muốn cho mày thấy.

*Rằng còn một thế giới như thế này nữa đấy. Chẳng cần cất công đi tới một **thế giới khác** như Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) hay Darunggar, vẫn còn những thế giới mà chúng ta chưa biết. Đã dành nhiều thời gian ở Darunggar, tao nghĩ chúng ta có thể chấp nhận những mặt khác của Grimgar. Chẳng phải tại mình nên chấp nhận sao?*

Haruhiro, mày nghĩ thế nào...?

“...Xì.”

Thằng khốn đó.

Ranta ấn bàn tay trái vào vai bên phải.

Haruhiro định tung một chiêu gì đó. Ranta đã nhìn thấu. Nếu không dốc hết sức ra, Haruhiro không có cơ hội thắng. Bình thường tên này thận trọng tới mức nhát gan, nhưng thỉnh thoảng hắn lại trở nên rất dũng cảm. Hắn định xài chiêu nào vậy?

Cậu đã phong tỏa được những ngón nghề thuần thục nhất của hắn: Backstab [Đâm sau lưng] và Spider [Nhện sát thủ]. Chỉ cần không để hắn vòng ra sau lưng là được. Với một người có khả năng di chuyển cơ động như Ranta, chuyện này quá đơn giản. Các đòn liên hoàn từ Swat [Đập ruồi] sang Arrest [Bắt giữ], Shatter [Phá gối], Slap [Vỗ], Hitter [Lật cầm], nếu cảnh giác sẽ chặn được. Ngoài ra, những đòn nguy trang hoặc nhử mồi cũng vô hiệu với Ranta vì cậu đã nắm rõ chúng như lòng bàn tay.

Hắn tính “lừa bại câu thương” ư?

Ranta nghĩ khả năng này khá lớn. Dù không tới mức “lừa bại câu thương”, nhưng có vẻ Haruhiro sẵn sàng hi sinh một cánh tay để giáng cho Ranta một đòn chí mạng.

Assault [Cường kích].

Chiêu này Ranta cũng biết. Haruhiro ít khi sử dụng nó. Vì chiêu này tiêu hao sức lực khủng khiếp, và buộc phải chuẩn bị tư tưởng cả hai cùng chết mới ăn thua, nên chỉ có thể xài trong vài trường hợp nhất định. Nhưng có lẽ hắn sẽ đặt cược tất cả vào chiêu này để phân thắng bại.

Ranta đã dự đoán trước.

Nhưng chiêu Assault [Cường kích] của Haruhiro vượt ngoài tưởng tượng của Ranta. Ranta đã không tính được.

Tốc độ ra đòn trong một khoảnh khắc. Nói rõ hơn là điểm phát động tấn công. Chỉ thế thôi đã đủ định đoạt trận đấu.

Không.

... Hắn đã định đoạt trận đấu.

Haruhiro xác định rằng, để thắng Ranta, hắn chỉ có duy nhất cách này. Hắn đã hạ quyết tâm và đánh cược mọi thứ vào khoảnh khắc đó.

Có lẽ đó là tất cả những gì Haruhiro có.

Nếu vượt qua được đợt tấn công ấy, Ranta hắn đã thắng rồi.

Không có lần thứ hai.

Nếu Haruhiro lặp lại lần nữa, Ranta sẽ đối phó được.

Đúng là Ranta đã thua. Nhưng nếu phải nói bên nào mạnh hơn thì đó là Ranta. Chắc Haruhiro cũng thừa nhận như vậy.

Ranta mạnh hơn Haruhiro nhưng lại thua trận. Thực ra, Haruhiro đã lấy đi chiến thắng từ tay Ranta theo một cách rất đúng chất Haruhiro.

“... Chẳng phải mình đã biết chắc rồi sao? Rằng hắn sẽ tấn công kiểu đó. Tại sao mình vẫn dính đòn? Mình đã đánh giá thấp hắn ư...?”

Vết thương do thanh stiletto đâm vào vai phải Ranta được một shaman [thầy phù thủy] tộc elf chữa trị, giờ đã khép miệng.

Mặc dù không còn đau nữa, nhưng vẫn hơi nhức nhối.

“... Nà ày...” Một giọng nói nghe như luồng gió ẩm ướt vang lên.

Ranta giật mình mở căng mắt. Phía bên kia đồng lửa, Arnold đang ngồi.

Arnold, lúc này đang cởi trần, là một undead có bốn tay gọi là daboarm, nhưng giờ thiếu mất một tay bên trái. Vốn toàn thân hắn được quấn bằng một tấm da màu đen nên Ranta không nhìn được thương thế ra sao, nhưng chắc chắn là bầm dập khắp mình mẩy.

Theo những gì Ranta nghe được, với undead, chỉ cần không để nguyên vết thương hở là nó sẽ tự lành. Mặc dù vậy, vết thương xem ra không lành ngay lập tức mà cũng mất kha khá thời gian. Tay cũng có thể gắn *cái khác* vào được. Có điều, cần phải cố định cho tới khi cánh tay mới được *nối liền*... Tuy Ranta chẳng hiểu gì, nhưng nghe đâu giữa bản thân undead và các cơ thể sống khác cần một thứ giống như sự tương thích, nên phần được ghép cũng có khi không phù hợp. Trong trường hợp xấu, cánh tay hoặc cẳng chân sẽ chỉ treo toòng teng ở đó, cuối cùng phân huỷ và rụng ra.

Undead không có sinh mệnh. Bởi vậy, chúng không chết. Cơ thể chúng không phải là của chúng, mà dựa trên một sinh vật sống khác. Undead khác xa với các sinh vật sống. Mà thực ra chúng vốn đâu phải sinh vật sống.

... Sống như một undead, cảm giác sẽ như thế nào nhỉ? ... Ờm, nhưng chúng có đang sống quái đâu?

Thế mà nhìn kiểu gì cũng thấy là chúng đang sống.

Hay mình bị trói chặt bởi mấy cái quan niệm cố định rồi? Những thứ có thể cử động y hệt sinh vật sống thì tức là đang sống. Nó phải sống, Ranta quyết định như vậy trong đầu. Nhưng, ngay trước mắt cậu đang là undead, một thứ hoàn toàn không khớp với quy luật trên.

"... Hừ." Ranta hơi cúi đầu xuống. Mình bày ra bộ mặt như thế nào bây giờ nhỉ?

Arnold đã quyết chiến với Rock, người cầm đầu "Typhoon (Cuồng phong) Rocks" thuộc DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông), kết quả là hoà vì Jumbo đã dừng trận đấu lại. Ranta chỉ xem

được tới nửa chừng, nhưng hai bên rất cân tài cân sức, bên nào thắng cũng chẳng có gì lạ. Chắc hẳn trận đấu sẽ chỉ kết thúc khi một trong hai người, hoặc cả hai, chết hoặc bị tiêu diệt. Jumbo không thích một kết cục như thế.

Ranta không hiểu lắm... Không phải chiến đấu có nghĩa là vậy ư?

Arnold đang nghĩ gì nhỉ? Hẳn có chấp nhận không?

“Chào.” Sau một hồi phân vân, cuối cùng Ranta quyết định mỉm cười. “Ngài Arnold.”

Arnold đáp, “Hi...”, khuôn mặt hơi giãn ra. Chắc hẳn vừa cười. Rồi hắn ném một cái bình đựng mà hắn đang cầm bằng tay phải sang phía Ranta.

Ranta bắt lấy cái bình. Không phải bằng đất nung, gỗ, hay kim loại, cái bình này làm từ chất liệu giống như da nhưng lại rất cứng. Miệng bình hẹp và đang được nút chặt. Ranta biết bên trong có gì. Rượu. Tiếc là trong tay cậu không có sẵn cốc để rót rượu ra.

Mặt trời đã lặn bao lâu rồi nhỉ? Có vẻ khoảng một nửa quân số Forgan đã theo chỉ thị của Takasagi truy tìm nhóm Rocks và bọn Haruhiro. Nửa còn lại dưới trướng Jumbo thì nghỉ ngơi hoặc vui chơi nhện nhíp quanh đồng lửa.

Đồng lửa trước mặt Ranta là do cậu tự nhóm. Thầy phù thủy tộc elf giúp trị thương cho cậu và một vài người khác có bắt chuyện, nhưng Ranta chẳng buồn đáp. Một là vì cậu không hiểu người ta nói gì lắm, hai là cậu đang không có tâm trạng khoa chân múa tay hết sức có thể để diễn đạt ý mình. Nói thẳng ra, cảm xúc của cậu là *làm ơn để cho tôi yên*.

“Ờm...” Ranta vẫn cầm chiếc bình bằng tay phải, tay trái vẫy vẫy ra hiệu cho Arnold rằng mình không có cốc.

“Jyu win.” Arnold vừa nói vừa hát hàm. Hình như hắn định bảo, *được rồi, cứ uống đi*.

“Nếu vậy thì tôi uống đây.” Ranta bỏ cái nút ra, kề miệng vào chiếc bình. Khi cậu nghiêng bình, một dòng rượu cay nồng với

vị chua vừa phải chảy qua cổ họng. "... Ừm. Được đấy. Tôi khá là thích thứ rượu này."

Arnold nói: "... Gi mii tu mei..." và gập một ngón tay lại.

Khi Ranta nhét cái nút vào, ném chiếc bình lại, Arnold cũng uống rượu theo cách giống cậu rồi cất tiếng cười hên hêch... *Dù vậy, đôi mắt hắn đã chết hoàn toàn.*

Không hề có chút sự sống nào trong đôi mắt của Arnold. Việc undead có thể ăn uống, nói cười cho đến giờ vẫn thật lạ lùng đối với Ranta. Có điều, cậu không còn ngạc nhiên nữa. Chưa kể, khi Arnold tỏ ra quan tâm, chu đáo như thế này, mặc dù vẫn cảm thấy kì lạ nhưng cậu cũng được bình tâm.

Cái quái gì vậy nhỉ?

Nè... Haruhiro.

Liệu tụi bây có cảm thấy thế này không? Hay chỉ mỗi mình tao?

Ranta muốn xác nhận, muốn biết.

Nếu tụi Haruhiro cũng cảm nhận giống như Ranta, thì có lẽ ở đây tồn tại một thứ mà xã hội loài người, bao gồm cả Alterna, đang thiếu.

Nhưng nếu không phải thì sao?

Nếu cảm giác bình tâm lạ lùng này chỉ Ranta có thì sao?

*... Đương nhiên như thế tức là **tao khác người**.*

Nơi chúng mày sống không dành cho tao. Tao đã sống suốt ở cái nơi tao không nên thuộc về, nên lúc nào tao cũng nóng nảy, thiếu bình tĩnh. Có phải vậy chẳng...?

Ranta đã bắt đầu nghĩ rằng mình không thể trở thành bạn bè với các đồng đội. Điều này có lẽ đúng. Cần có sự thấu hiểu lẫn nhau. Nhưng thật ra không cần phải thân thiết. À, phải nói là ngược lại. Không thân thiết thì tốt hơn. Đừng bám dính lấy nhau mà nên giữ một khoảng cách phù hợp. Như thế, hai bên có thể trao đổi những điều mình nghĩ. Ghét nhau một tí lại vừa hay.

Ranta cúi đầu... Nhưng có phải mọi chuyện đã như thế ngay từ đầu không...?

“Ranta này.”

Lúc đó, khuôn mặt cậu ấy thật rạng rỡ.

Chuyện đã khá lâu rồi, vậy mà cậu vẫn nhớ rõ vô cùng.

“Một lúc nào đấy, bọn mình mở tiệm đi.”

... Moguzou.

Khi nói câu ấy, cậu ấy nghiêm túc, không thể nhầm được. Tất nhiên rồi. Cậu ấy không phải loại người nói những điều không thật với lòng mình, dù trời đất có đảo điên.

Cậu ấy không chỉ là một đồng đội đơn thuần. Mà là “chiến hữu”.

Mình sợ ư? Vì có thể mình sẽ lại mất bạn một lần nữa? Bởi thế, mình không muốn kết thân với bất kì ai?

Thử nghĩ lại, hồi Moguzou còn sống, ba thằng con trai hay đi cùng nhau ra phết. Kể từ khi Moguzou chết đi, trừ phi có việc, còn không, lúc muốn uống rượu, Ranta toàn đi một mình.

Không hẳn là cậu cố tình. Có thể là trong vô thức, cậu đã tự né mình ra xa khỏi đồng đội.

Chuyện đó cũng chẳng vấn đề gì... Tao chẳng cần bạn với chả bè. Thật thế ư?

Có một người để mình mở lòng kể cũng không tệ. Đúng hơn là mình còn muốn thế ấy chứ.

Ranta vẫn cúi đầu, tay phải đưa ra đằng trước. Cậu cảm thấy Arnold đứng lên. Hắn tiến lại gần và đặt bình rượu vào tay Ranta. Ranta dốc ngược cái bình lên, nốc ừng ực.

Rất quá.

Tiếng cười “Hì...” của Arnold không phải để chế nhạo Ranta. Hắn không phải kiểu đàn ông làm những việc như thế... Haruhiro.

Tại sao mày không ngoan ngoãn chịu thua dưới tay tao chứ...?

Tao buộc phải làm như vậy. Đúng là tao đã đánh nghiêm túc. Tao đã đánh với tâm thế sẵn sàng giết mày. Chẳng phải chuyện đó là đương nhiên sao? Nếu không làm thế, chắc tao sẽ bị Takasagi kết liễu. Hơn nữa... mày cũng không phải mày của ngày xưa. Nếu tao không dốc toàn lực thì tao không thể thắng mày, đúng không nào?

Nhưng làm gì có chuyện tao sẽ giết mày, mày biết mà?

Không phải bạn, nhưng tụi mình vẫn là đồng đội. Chẳng lẽ mày hiểu chứ? Mày là Haruhiro mà lại không đọc được suy nghĩ của tao à? Tụi mình đã đi cùng nhau tới giờ rồi, sao mày vẫn không hiểu...? Cuối cùng, trên tất cả...

Mày đã định giết tao, phải không?

Nếu Merry không cản lại, chắc mày đã giết tao rồi, phải không?

Tức là ừ, mày... không tin tưởng tao.

Tao không thất vọng đâu. Chỉ có cảm giác là, “à, quả nhiên là vậy.” Chẳng sao hết. Rốt cuộc, bọn mình chỉ thế thôi.

Chỉ là tao thấy bản thân mình có đôi phần thảm hại. Tao đã tin tưởng một kẻ chẳng hề tin tao. Tao thật ngu xuẩn. Cực kì ngu xuẩn.

“Nhỉ...”

Mới chỉ uống có hai ngụm mà Ranta đã ngà ngà say. Arnold trở về bên kia đồng lửa và ngồi xuống. Ranta mỉm cười với Arnold.

“Arnold.”

Mặc dù Ranta đã gọi trống không nhưng Arnold không có vẻ gì là phật ý. Hắn nhìn Ranta bằng đôi mắt của người chết, như muốn hỏi, “Sao?”

Ranta cũng không lí giải được mình đang định làm gì, muốn làm gì nữa. “Hồi bóng tối...” Đang niệm chú dở, cậu mới sực nhận ra. À, ra thế. Có lẽ mình định từ giờ sẽ bọc bạch hết con người mình. Có lẽ mình định mở lòng ra để kết thân với **bọn chúng**. Có lẽ bản thân mình cũng mong muốn như vậy.

“Yo!”

Nếu Takasagi không thành linh xuất hiện, chắc Ranta đã triệu hồi Zodiakun ra rồi. Tại sao kể từ khi gia nhập Forgan, Ranta không hề sử dụng Demon Call [Triệu hồi ác linh] lấy một lần? Đơn giản vì cậu không có hứng. Không có cơ hội. Nói vậy cũng đúng, nhưng hình như còn có một nỗi sợ len lỏi vào.

Demon [Ác linh] của hắc ám kị sĩ là một vật thể tồn tại phức tạp, khó mà giải thích chỉ trong vài từ. Nó không phải sứ ma^[11]. Tuy nhiên, nó cũng không phải phân thân của hắc ám kị sĩ. Chắc chắn ác linh có trí khôn. Cả tư duy nữa. Nếu hắc ám kị sĩ không gọi, chúng sẽ không xuất hiện, chúng kết nối sâu sắc với hắc ám kị sĩ tới mức khó tách rời, nhưng một phần nào đó, chúng vẫn độc lập. Hắc ám kị sĩ không thể *điều khiển* được ác linh. Mặc dù không thể bắt chúng làm theo ý mình, nhưng hắc ám kị sĩ và ác linh vẫn được kết nối.

Ác linh trưởng thành hoặc biến đổi khi hắc ám kị sĩ tích lũy được nhiều Vice [Ác đức], nhưng chúng *lớn lên* như thế nào lại phụ thuộc vào hắc ám kị sĩ.

Ngoài ra, sự trưởng thành và biến đổi đó là không thể đảo ngược, tức là không bao giờ có chuyện giật lùi. *Chế tạo lại* ác linh là không thể, *vứt bỏ* chúng cũng không luôn. Theo giới luật, đối với hắc ám kị sĩ, phụng sự Thần bóng tối Skullhell là việc cả đời. Ác linh sẽ ở bên hắc ám kị sĩ cho đến khi được ôm trong vòng tay của Skullhell. Ác linh là người bạn đồng hành trong chuyến du hành tới cái chết không thể nào né tránh.

Dựa vào trải nghiệm của mình, Ranta cũng thừa hiểu. Hắc ám kị sĩ không thể đánh lừa ác linh. Người ta có thể tự dối lòng, nhưng ác linh tuyệt đối sẽ không bị lừa gạt.

Zodiakun, ác linh của Ranta, khác Ranta rất nhiều. Nghe nói bình thường, hắc ám kị sĩ *không giống* ác linh. Hình như nếu hắc ám kị sĩ là nam thì ác linh thường mang hình hài phụ nữ. Cũng có trường hợp một người đàn ông cơ bắp cuộn cuộn lại có ác linh nhỏ như chú cún con trung thành.

Mặc dầu vậy, ác linh chính là sự phản ánh của hắc ám kị sĩ.

Nếu gọi Zodiakun ra, nó sẽ cư xử như thế nào? Ranta hoàn toàn không thể đoán được, nên... cậu sợ.

Zodiakun vốn tự tung tự tác có thể sẽ chọc đúng vào nỗi đau của Ranta. Trước Zodiakun, có thể cậu sẽ lỡ miệng nói ra những lời thật lòng. Những cảm xúc mà chính Ranta cũng không ý thức được có thể sẽ bị Zodiakun lôi ra trước bàn dân thiên hạ.

Việc Ranta không muốn chủ động thông báo rằng mình là một hắc ám kị sĩ cũng trở thành một lí do. Cậu đã giấu chiếc vòng cổ Skullhell đi, những chỗ nổi bật trên bộ áo giáp cậu dùng cũng không có đóng dấu hay huy hiệu gì, nên nhìn từ bên ngoài sẽ không thể biết được. Tuy nhiên, Takasagi có thể sẽ đoán ra thông qua cách chiến đấu của cậu. Chẳng ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, vào lúc nào, như thế nào, nên Ranta không muốn “Lật bài ngửa”... Hơn nữa, cậu không muốn để lộ những điều *sâu thẳm trong tim*.

“Yo...” Takasagi ngồi xuống cạnh Ranta, lắc cổ sang hai phía. Khớp cổ hần kêu lục cục.

Một cách rất tự nhiên, Ranta đưa bình rượu của Arnold cho lão. “Ồ, xin nhé.” Takasagi đón lấy, làm một ngụm.

“... Ông về rồi à?”

“Vừa xong. Ta vừa về xong.” Takasagi chau mày, tặc lưỡi. “... Chẳng thu hoạch được gì. Đã vậy, tên Onsa cũng chưa thấy quay lại. Hi vọng không phải là hắn bị giết rồi.”

“Gã đó...” Ranta lấy tay quẹt mũi.

Cậu chẳng biết nên nói gì. ... *Mình bây giờ, đang nghĩ gì vậy chứ...?*

Chẳng thu hoạch được gì.

Nghĩa là **tụi nó** không bị giết, cũng chẳng bị bắt giữ. Nếu Takasagi không nói dối.

Chuyện đó cũng khó nói. Khi cần, Takasagi có thể trở nên rất giảo hoạt, sẵn sàng dùng bất cứ cách gì, kể cả lừa đảo, mà không hề do dự. Hơn nữa, lão không tin tưởng Ranta. Lão cho Ranta biết tin tức về bọn Haruhiro để thăm dò phản ứng của cậu. Có thể lắm.

Nếu vậy, mình không nên quan tâm thái quá.

Mình có nên tỏ ra lo lắng cho kẻ vẫn chưa quay về là Onsa không? Thế cũng gượng ép quá.

Ranta chẳng nói gì, chỉ khịt mũi rồi nhún vai.

“Nhóm Rocks phải không nhỉ?” Takasagi ném trả bình rượu lại cho Arnold, rồi lấy ra chiếc tẩu từ trong ngực áo. “Bọn chúng khá mạnh đấy... Ranta, ta cảm thấy đồng đội của người còn non lắm, nhưng hoá ra chúng cứng cựa hơn ta tưởng.”

“Là đồng đội cũ thôi mà.”

“Làm gì có chuyện người không còn chút tình cảm nào dành cho chúng.”

“Dành cho kẻ đã cố giết tôi ư?”

“Người sao vậy? Đang dối à?”

“Dối...” Ranta nheo mắt nhìn Takasagi. “Hả...?”

“Tay đao tặc đó.” Takasagi nhồi thuốc đã được nghiền nhỏ vào đầu tẩu. “Hắn đã có thể kết liễu người, nhưng lại không làm. Theo ta thấy thì là như vậy.”

“... Chà. Tôi không rõ.”

“Người có quyền hận hắn ư?” Takasagi lấy ra từ đồng lửa một cành cây đang cháy, châm vào chỗ thuốc. “Với hắn, chính người mới là kẻ phản bội. Người chẳng có lí lẽ gì để ôm lòng thù hận hắn.”

“Tôi không đùa đâu. Tôi không hận hắn.” Ranta suýt thì lên giọng, nhưng may mà kiềm lại được. “... Làm gì có chuyện tôi hận chứ.”

Takasagi nhả khói ra. “Tiếc là mọi chuyện không diễn ra như người nghĩ nhỉ, Ranta.”

Tim Ranta lạnh ngắt.

Lẽ nào cậu bị lão nhìn thấu rồi? Nếu vậy, lão đã thấy được cái gì, tới tận đâu? Hoặc có thể lão chỉ nói để ra vẻ hiểu biết? Takasagi nói thế để làm Ranta dao động. Lão định lột mặt nạ của cậu chăng?

Tuy nhiên, nếu không có mặt nạ thì không thể lột được. Cũng có khi ta tưởng là mặt nạ, nhưng lại là khuôn mặt thật. Nếu bên dưới lớp mặt nạ này, ta lại đeo lớp mặt nạ khác thì sao?

Ngược lại, chính Ranta rất muốn biết.

... Trái tim mình thực sự nằm ở đâu...?

“Ồm, không như kế hoạch mới là cuộc đời chứ.” Ranta ráng cười bằng mũi. “Chẳng phải vì thế mới thú vị sao?”

“Người nói cứ như đã từng trải lắm vậy.”

“Chẳng lẽ cuộc đời ông cho tới giờ luôn theo đúng dự định à?”

“Ta ư?” Takasagi rít tẩu một lần, hai lần, phả khói ra, rồi đổ tro khỏi ống điếu. “... Để xem...”

Người đàn ông trung niên này đã mất con mắt trái và cánh tay phải ở đâu, khi nào? Lão nói lão đã từng là lính tình nguyện. Vậy tại sao lão lại gia nhập Forgan?

Liệu sẽ có ngày cậu được nghe không?

Nghe câu chuyện đó, từ chính miệng Takasagi.

“Này ông chú.”

“Hả?”

“Tôi muốn trở nên mạnh hơn.”

Khi nói ra điều này, Ranta tưởng mình sẽ bị cười vào mặt.

Nhưng Takasagi chì khế khịt mũi bảo, “... Rồi sao?” để khuyến khích cậu nói tiếp.

“Ông hiểu không nhỉ? ... Thực ra ông không hiểu cũng được. Tôi muốn mạnh lên. Chắc ông biết rồi, tôi rất yếu. Mà đây là tôi khá hơn trước nhiều rồi đấy. Tuy vậy, tôi vẫn còn non, phải không? Nói sao nhỉ, có lẽ ông không hiểu, nhưng sống mà cứ yếu nhớt, nó, nó... cay đắng lắm. Phải từ bỏ hết cái này đến cái kia. Chán thấy bà luôn!”

“Nghe này, Ranta.”

“Ừm.”

“Chú mày còn trẻ nên chắc khó mà tưởng tượng được, nhưng một lão già như ta đây ngày xưa cũng trẻ trung lắm đấy. Hồi đó

ta còn đủ hai mắt, hai tay, nhưng dùng kiếm chẳng ra cái cóc khô gì.”

“... Đương nhiên là như vậy rồi, nhưng tôi quả không tưởng tượng ra.”

“Theo ta biết, người không truy cầu sức mạnh mà vẫn tự mạnh lên được chỉ có một số cực ít các thiên tài. Như đại tướng của chúng ta chẳng hạn. Ta thì khác. Có mười đứa người cũng chẳng thắng nổi ta bây giờ. Nhưng nếu là ta của mười năm trước thì có thể đấy.”

“Ông đã mạnh lên.”

“Đúng như người nói đấy, Ranta. Yếu là khổ. Con đường ta đi sẽ bị thu hẹp lại.”

“... Gò bó lắm.”

“Tuy nhiên, mạnh không phải chỉ có một dạng đâu.”

“Có nhiều dạng sức mạnh... Chuyện đó thì tôi cũng biết. Hiểu đại khái. Nhưng điều tôi muốn là có thể chiến đấu một cách đường hoàng, và không thua đối thủ. Thứ sức mạnh dễ hiểu như thế thôi.”

“Núi cao còn có núi cao hơn đấy.”

“Tôi biết mà... Biết quá rõ nữa là đằng khác. Nhưng tôi chẳng có đủ không gian để đứng lên mà không bị chạm đầu, chính điều đó... mới là khổ.”

“Có quá nhiều điều người còn thiếu.”

“Tôi thiếu cả chiều cao nữa.”

“Kể cả không cao thì kẻ nào mạnh vẫn cứ mạnh thôi.”

“Tóm lại ý ông là tôi bất tài chứ gì?”

“Phải.”

“... Ông thẳng thắn ghê nhỉ?”

“Ta không nói dối khi không cần thiết.”

“Tôi biết rồi.” Ranta căng cổ ra, cái cổ mà mới nãy trông như sắp đổ về đằng trước. “... Ai cũng có thứ gọi là giới hạn. Nhưng thứ đó lại không giống nhau. Mỗi người mỗi khác. Có kẻ bắt đầu từ một, có thể đạt tới mười, thì cũng có kẻ chỉ đến được năm là

cùng. Lại cũng có kẻ bắt đầu từ mười, có thể đạt đến một trăm. Những kẻ dừng lại ở con số năm dù có cố mấy cũng không lên nổi mười, cùng lắm chỉ sáu hoặc bảy thôi. Nghĩa là mức độ của hắn chỉ đến thế.”

“Còn ta thì, Ranta,” Takasagi lại bắt đầu nhồi thuốc lá nghiền vào chiếc tẩu, “đã ở cái tuổi này rồi, mỗi lần nhìn lũ thanh niên, ta lại nghĩ rằng, ‘Đừng làm những điều vô ích.’ Về cơ bản, các người chưa nhìn rõ được bản thân. Dù có soi mình trong gương, hình ảnh cũng méo mó. Bởi vậy, chẳng có cách nào khác cả. Trong lúc sống tham lam, thèm thuồng thứ này thứ khác, người sẽ biết vị trí của mình. Cho tới thời khắc đó, chúng ta chỉ biết giãy giụa mà thôi. Nếu người chết trong lúc giãy giụa thì cũng có cái hay của nó. Như thế cũng ổn mà?”

“Tôi sẽ không chết. Cũng không định biết vị trí của mình.”

“Thỉnh thoảng cũng có những kẻ như người.” Takasagi châm lửa vào tẩu thuốc. “Về cơ bản là lũ ngốc.”

“Tôi chấp hết.”

“Người muốn mạnh lên phải không, Ranta?”

“Tôi muốn.”

“... Raaantaa...” Đột nhiên bị Arnold gọi tên, Ranta giật cả mình.

Cậu nhìn sang, thấy cái miệng trông như vết nứt của Arnold đang mỉm cười.

Khi Ranta cười lại, Arnold nói, “Hii hii...” rồi nhấp một ngụm rượu.

“Nhiều kẻ ngốc lắm.” Takasagi vừa nhả khói ra vừa xoay cổ. “Chỗ nào cũng có.”

“... Được rồi!” Ranta bật dậy. Cậu co duỗi hai gối. Nhún vai lên xuống. Thử xoay cánh tay. Vai phải không đau chút nào. Cơ thể cực kì sảng khoái.

Thousand Valley đêm nay sương mỏng. Tới mức gần như không có.

Cậu ngược lên bầu trời đêm, nhìn thấy một vầng trăng đỏ.

7. Được nuông chiều

ết nổi... lại chìm.

Khi nhận thức được, cậu thấy mình đang nổi lên.

Chìm xuống.

Chìm sâu xuống mãi.

Không có đáy.

Nặng quá.

Cái gì nặng thì không rõ, chỉ biết là rất nặng.

À, lại nhẹ đi rồi.

... A.

Chết tiệt..., cậu nghĩ.

Ủa?

Gì đây thế này...?

Chuyện gì đang... xảy ra?

Tối... quá.

Tối đen như mực.

Và... không cử động nổi... Hình như không phải vậy?

Không phải không nhúc nhích được chân tay.

Nhưng mà, sao... chặt thế?

Mình đang ngủ ư? Mình đang nằm ở đâu đó thì phải?

Không đúng.

Đương nhiên, không phải mình đang đứng.

Cơ thể cậu đang nằm xiên. Chân ở trên đầu ở dưới.

Nói sao nhỉ, hình như mình bị... kẹt? Kiểu vậy...?

Cậu có cảm giác mình không nên cất tiếng... Tại sao?

Kẻ địch.

Đúng rồi.

Nếu bị kẻ địch phát hiện ra thì tình hình rất tệ. Nhưng kẻ địch là...?

...Là cái gì nhỉ?

Mình...

Đã làm gì?

Thực ra mình chẳng làm gì.

Sau khi tắm vôi sen, tôi lau khô tóc, đang xem *ti vi* thì *chị* đi tới nói cái gì đó, và tôi bèn bảo, “Thôi đi, *chị* ồn ào quá đấy.”

Rồi tôi về phòng, vừa kiểm tra *smartphone* vừa nằm ườn ra. *Yukki* gọi đến, báo là giờ cậu ấy không thể ra ngoài được.

Tôi trả lời kiểu như là, “Yên tâm, ra được ấy mà.”

Chị lại bắt đầu om sòm nhặng xị, và khi tôi bảo, “*Chị* bị sao vậy? *Chị* có phải mẹ em đâu!” thì *chị* vặc lại, “Vì mẹ không còn nên *chị* mới phải nói đấy!” ... *Chuyện đó em nhờ chị lúc nào? Không có đúng không? Nói thẳng ra là em cóc cần chị nhắc. Nên chị thôi cái trò đó đi.*

“Sao? Ý em là *chị* lảm chuyện à?”

“Thật lòng là thế. *Chị* lảm chuyện mà.”

“Vậy thì em cứ xử cho tử tế một chút đi.”

“Không, em vẫn bình thường.”

“Chỗ nào?”

“Toàn bộ?”

“Em cao hơn hẳn người khác mà lại ẻo lả như thế, không chấp nhận nổi.”

“Em đâu có ẻo lả.”

“Có đấy. Nhìn từ góc độ nào *chị* cũng thấy em ẻo lả.”

“Tôi chưa bị ai nói thế bao giờ. Chỉ có mỗi bà nói vậy thôi.”

“Đừng có gọi *chị* là ‘bà’!”

“Vâng, vâng.”

“*Chị* cáu rồi đấy.”

“Cái gì cũng cáu thế, *chị* không mệt à?”

“Mệt chứ. Dương nhiên rồi? Em đừng làm chị mệt nữa!”

“Vậy thì để em yên đi có được không?”

“Như thế làm sao mà được?”

“Em bảo được. Em hoàn toàn ổn mà.”

“Cơm cũng không tự ăn được cho ra hồn mà nói hay quá nhỉ?”

“Em ăn được. Nếu không ăn thì em đã chả cao thế này.”

“... Ôi trời đất ơi.”

Chị tôi nhỏ người. Không phải vì tôi quá to cao làm chị trông thấp bé, mà chị ấy cao chưa được mét sáu, nếu không nhầm là một mét năm mươi nhăm, nên trong đám con gái chị ấy cũng thuộc dạng lùn. Bởi vậy, mỗi khi đứng đối diện nhau thế này, chị luôn phải ngược lên nhìn tôi. Chị buộc phải ngẩng mặt lên hết cỡ.

Chị không chỉ lùn mà còn hơi giống một loài vật nhỏ. Chiều cao khiêm tốn, đầu nhỏ, mắt lại to và toàn lòng đen, miệng thì bé xiu. Tóc thì lúc cắt ngắn, lúc để dài. Tính khí thất thường. Chị khá gầy nhưng da vẫn căng mịn.

Chị là chị của tôi, ngoài ra thì không còn là gì khác, nhưng nhìn qua chẳng giống chị chút nào. Từ xưa đã vậy, nhìn tôi và chị sóng bước cạnh nhau, chắc chẳng mấy người bảo đây là hai chị em. Thật ra nếu bị hỏi thế thì sao, tôi cũng không biết nói gì, nhưng về cơ bản, bọn tôi chắc chắn trông không giống chị gái và em trai.

“Em đã lớn rồi nhỉ.”

“Sao nghe mùi mẫn thế?”

“À không, vì mẹ cũng cao. Chị đã nghĩ em cũng sẽ cao rồi. Người ta thường nói vậy mà. Nếu mẹ cao thì con trai cũng sẽ cao.”

“À phải. Người ta hay nói thế thật. Em cũng bị cô *Yasuko* nói như vậy không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Nhưng chị không nghĩ em lớn thế này.”

“Em có cố tình đâu. Em đã luôn muốn mình ngừng lớn. Cao một mét tám hai thì còn đỡ. Nếu cao hơn nữa thì ở cái đất nước này, đi đâu em cũng sẽ bị cụng đầu mất.”

“Một mét tám hai, sao lấy số lẻ thế?”

“À thì tại bạn em bảo ai cao từ một mét tám ba trở lên cũng bị cụng đầu hết, không có ngoại lệ. Còn người cao một mét tám hai trở xuống thì không đến nỗi thế.”

“Mấy đứa bạn em cũng toàn như người khổng lồ ấy.”

“Trước em chơi *bóng rổ* nên đúng là nhiều đứa cao thật. Cũng có đứa lùn đấy.”

“Em ra ngoài à?”

“Ừ.”

“Đồ lưu manh.”

Khi giận, chị thường phồng má lên như con nít. Ngay điều đó cũng chẳng ra dáng chị rồi.

Nhưng người chị chẳng ra dáng chị này đã được nhận vào một công ty tốt, làm việc nghiêm chỉnh và kiếm được ổi tiền. Ở nhà, chị vẫn thường mặc áo hai dây, quần đùi như bây giờ, nhưng khi đến công ty, đương nhiên là chị mặc đồ công sở. Tóc cũng cột lên gọn gàng.

“Ô hô!” Tôi véo má chị một cái.

“Này.” Chị gạt tay tôi ra. “Thôi đi!”

“Vâng vâng.”

“Đủ rồi!”

“Thế em đi đây. Chị ngủ trước đi.”

“Tất nhiên là chị sẽ ngủ. Ngày mai chị còn phải đi làm.”

“Chào nhé.”

“Thật là, bực cả mình!”

Tôi ra khỏi nhà. Khi tôi đóng cửa lại, hành lang của *toà chung cư* cực kì yên ắng, sự tĩnh mịch làm tai tôi cứ như bị bít lại. Chẳng hiểu sao tôi không thích cảm giác này tẹo nào.

Trước khi mẹ mất, tôi đã ở trong *bệnh viện* rất nhiều ngày. Người ta bảo theo quy định gì gì đó, ngủ lại bệnh viện là không được, nhưng khi tôi nằm trên ghế sofa ở hành lang hoặc trong phòng chờ, các *y tá* làm ca đêm cũng không phản nản, thậm chí thỉnh thoảng họ còn bắt chuyện với tôi. Rõ ràng buổi đêm vẫn có người, nhưng nếu không có *chuyện gì* xảy ra thì bệnh viện luôn yên ắng một cách lạ thường, điều này làm tôi không tài nào chịu nổi. Đã thế thì tôi chỉ cần về nhà là xong, nhưng bị cảm giác trách nhiệm trói buộc nên tôi cứ ở trong viện suốt. Có lẽ tôi sợ nếu mình rời bệnh viện, mẹ sẽ ra đi. Tôi luôn cảm thấy vậy, dù chẳng có căn cứ gì. Tôi ở đó, nhưng lại chẳng mong gặp mẹ vào giây phút bà trút hơi thở cuối cùng. Nhìn cảnh mẹ mình chết dần chết mòn thật là kinh khủng. Tôi biết mẹ rồi cũng sẽ ra đi nhưng không muốn thừa nhận điều đó. Tôi không cảm thấy quá buồn. Mẹ vốn đã đau yếu, lại còn trải qua nhiều lần phẫu thuật vì căn bệnh ung thư. Hồi còn bé, lần nào tôi cũng khóc, nhưng những ngày ấy trôi qua cũng lâu rồi. Tôi cảm ghét bệnh viện, nhưng chẳng hiểu sao lại không thể rời khỏi nơi đó.

Chị tôi vẫn đến *trường* cho đến ngày mẹ qua đời. Y tá nói rằng tình hình đã nguy kịch, và tôi nên gọi cho bố với chị thì hơn. Tôi gọi *điện thoại* cho bố và chị. Cả hai đều không bắt máy, nên tôi liên lạc tới công ty của bố và trường của chị. Chị tới ngay lập tức, còn bố nói trên điện thoại rằng sẽ mất chút thời gian. Tôi còn nhớ mình đã bình tĩnh nghĩ rằng, giờ đang là ban ngày, chắc chắn bố không thể ở chỗ tình nhân được, có lẽ là ông bận công việc thôi. Bố tôi có một người tình lâu năm. Chuyện này tôi, chị, và cả mẹ đều biết.

Đã có lần tôi hỏi bố.

“Sao bố có thể bỏ mặc mẹ và tìm cho mình người phụ nữ khác như vậy chứ?”

Bố không nổi giận, chỉ điềm đạm trả lời, “Con chưa hiểu được, và cũng không cần hiểu, nhưng nếu không làm thế này, bố sẽ không thể giữ thẳng bằng.”

Cuối cùng bố cũng *đến kịp*, nhưng mẹ đã mất ý thức khá lâu trước khi tim ngừng đập nên chẳng khác biệt gì nhiều. Chị khóc nức nở và bố cũng thốn thức một chút.

Tôi thì không khóc được.

Cái hành lang im ắng gợi lại cảm giác khi đó trong tôi. Nếu phải dùng một từ để nói về tôi lúc đấy thì sẽ là “khổ sở”. Tôi thấy khó chịu, chỉ muốn mọi thứ nhanh chấm dứt.

Tôi rảo bước đi qua hành lang rồi vào *thang máy*. Trong thang máy, tôi mở smartphone ra kiểm tra, sau đó...

Sau đó rồi sao nhỉ...?

“... Ủa?”

Cái gì đây?

Cảm giác lấn cấn này.

Không, chẳng có gì lấn cấn cả. Có một điều gì ở đó... Chắc chắn là vậy, nhưng lại chẳng còn gì. Nó đã biến mất.

“... Chị ơi, em... Ơ, ủa...?”

Chị.

Mình vừa nói “chị” ư?

“Chị” tức là chị gái của mình? Chị... Mình có chị à? Đúng là mình đã từng nghĩ phải chăng mình có một người anh. Nhưng dù mình có nghĩ ngợi xem đó là anh trai hay chị gái thì cũng chẳng biết được, còn nhớ lại thì đương nhiên là không thể rồi.

Vậy là mình có chị?

Kuzaku đã gọi cô gái ấy là “chị”.

“... Cảm giác, không thật.”

Nói cho cùng, chỉ có điều này là không thể nhầm được.

Chưa kể đến chị gái, ở đây cậu không có cả đồng đội. Chỉ một mình Kuzaku mà thôi.

Còn nữa, cậu cũng chẳng biết đây là nơi nào.

Tại sao cậu lại ở nơi tối tăm chật hẹp thế này một mình?

... Suy nghĩ đi. Nếu đã cố nghĩ mà vẫn không nhớ ra được, thì có thể thấy thương tích khá là nghiêm trọng.

Đầu mình đau quá. Chỉ hơi xê dịch một chút thôi cũng đau kinh khủng. Không phải chỉ có đầu. Cổ cũng đau. Mình vẫn đang đội nguyên mũ giáp. Nó chưa bị rơi ra.

Mình đang chạy trốn.

Phải rồi.

Lúc đó mình đang chạy trốn khỏi lũ Forgan.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Mình không rõ. Khi tỉnh lại đã thấy thế này rồi... Tóm lại, phải ra khỏi đây trước đã.

Ra.

Khỏi đây.

Mình có ra được không? Bằng cách nào?

Đầu tiên là... đúng, đầu tiên là... Tình hình! Phải nắm bắt tình hình. Điều mà Haruhiro nói nhiều tới mức thành câu cửa miệng. Vì nơi đây tối tăm, nên cậu chỉ còn cách sờ soạng xung quanh để nhận biết vị trí của mình. Khi thử làm vậy, Kuzaku bỗng đứng thẳng thốt.

Tay không tác sát.

Kiểm không, khiên cũng không.

“... Thật hả trời?”

Quá tệ. Cậu muốn được ai đó cứu. Nhưng chuyện đó là không thể. Sẽ chẳng ai đến cứu cậu. Cậu chỉ có một mình. Sau khi tất cả đồng đội ở tổ đội đầu tiên chết sạch, cậu đã trải qua nhiều ngày cô độc ở Alterna... Nhưng hồi đó cậu ở Alterna. Xung quanh còn có người. Cậu cũng đã đuổi theo Haruhiro. Tức là cậu từng muốn được ai đó cứu giúp. Chuyện chỉ là tính xem nên nhờ ai mà thôi.

Bây giờ thì hoàn toàn khác. Chẳng có ai cả.

Kuzaku chắc đã ở đây tương đối lâu. Có thể tụi Haruhiro cũng đang đi tìm cậu. Nhưng họ chưa tìm được. Vậy cậu chỉ cần ở yên đây, chờ họ tìm ra? Nghĩ như thế thì quá lạc quan rồi.

Có mùi giống mùi đất. Nhưng nó không mềm như đất. Gắn chỗ tay trái, cảm giác hơi ẩm ướt. Quanh chỗ tay phải thì khô

ráo, có cảm giác như một mặt cong hơn là vách dựng đứng. Vách phía tay trái khá dốc, nhưng không đến nỗi không trèo lên được đâu nhỉ? Chưa làm thử thì chưa thể nói được gì. Làm thử chứ? Buộc phải làm thôi.

Trước hết, cậu xoay mình lại, hướng đầu lên phía trên. Rồi với tư thế như đang bám vào vách đá, cậu từ từ bò lên.

Không biết bao nhiêu lần cậu suýt bỏ cuộc... cứ mỗi vài phút, à không, cứ mỗi mười giây, cậu lại nghĩ, *không được rồi, mình ghét điều này, kết thúc rồi, mình muốn bỏ cuộc, đủ rồi, chết đi thôi, ai đó giết tôi đi... nhưng rồi sao?*

Thật buồn, nhưng khi chẳng có ai cứu giúp, thì việc nhụt chí hay tuyệt vọng chỉ đem lại cảm giác vô cùng trống rỗng. Giá như sẽ có ai đấy an ủi nếu cậu khóc oà lên, nhưng khi khả năng đó tuyệt nhiên không hề tồn tại, cậu cũng chẳng có sức để mà khóc nữa.

Kuzaku chẳng hề nghĩ rằng mình phải cố lên. Chỉ đơn giản là cậu đang khổ sở, đau đớn, cô độc, lo lắng, hoảng sợ, và cậu muốn thoát khỏi chúng. Cậu muốn được giải phóng.

Cậu biết rằng chỉ còn một chút nữa là ra đến bên ngoài. Không khí khác hẳn. Luồng khí lành lạnh, mang theo hơi ẩm đang phả từ trên xuống.

Sau khi bò được ra đến bên ngoài, cậu ngửa người nằm vật xuống một lúc.

“... Vậy là mình vẫn còn sống?”

Vô số ngôi sao điểm xuyết trên nền trời.

Những ngôi sao trông rõ nét tới mức tưởng như chỉ cần đưa tay lên là sẽ nắm được, nhưng chúng hoàn toàn không sáng lung linh.

Tối.

Thế giới tối tăm vô hạn, đè nặng lên Kuzaku.

Cậu tưởng như nghẹt thở. Nhưng dù gì cũng chỉ là *tưởng như*, vì thực tế cậu vẫn hô hấp bình thường, không gặp khó khăn gì cả. Cơ thể cậu chỗ nào cũng đau, nhưng ít nhất cậu sẽ không chết ngay lập tức.

Cậu ngồi dậy, cởi mũ giáp ra. Cúi nghiêng cổ là đau. Không thấy chóng mặt hay buồn nôn. Bỏ mũ ra thoải mái hơn hẳn, nên cậu quyết định kẹp chiếc mũ dưới cánh tay.

Kuzaku đứng lên và thử đi bộ quanh chỗ đó. Gần đây không có cây cối. Xem ra là một không gian mở. Không tới mức cỏ cây rậm rạp, cũng không mấp mô núi đồi. Hình như Kuzaku đã rơi xuống một cái hố có dạng khe nứt rồi bất tỉnh nhân sự. Giờ lại rơi xuống nữa thì không phải chuyện đùa, nên cậu cần cẩn thận.

Cậu không rõ địa điểm cũng như phương hướng hiện tại. Hoàn toàn không có manh mối gì. Tới vũ khí để bảo vệ bản thân cũng đánh mất. Một tình thế chỉ có thể gọi là tồi tệ mà thôi.

“... Làm sao đây nhỉ?”

Chẳng ai chỉ cho cậu.

Cậu chỉ còn cách tự mình suy nghĩ, rồi tự thân vận động.

“Hừm, mình không thể cho rằng... chuyện đâu sẽ vào đó được. Quả nhiên.”

Mặc dù vậy, Kuzaku vẫn ráng bước về phía trước. Cậu nghe thấy tiếng côn trùng và tiếng chim. Chẳng hiểu tại sao nhưng cậu rất ghét sự tĩnh mịch khiến cậu có cảm giác tai mình bị bít lại. Bóng tối này không yên tĩnh đến thế. So với bên trong cái hố kia, ngoài này đỡ hơn nhiều.

8. Không hề kì cục

hắn trước bên trái của nó chắc đã gãy, hoặc cũng chịu tổn thương gần như thế. Bởi vậy, Gaaro co cái chân đó lên, cố gắng không để chân trái chạm xuống mặt đất.

Với tình trạng như thế, Gaaro không thể leo lên theo mặt nghiêng, mà chỉ đi được trên đất bằng. Onsa cũng đang dùng cành cây hần nhặt được làm gậy chống. Có vẻ hắn bị đau ở đâu đó.

Yume là người duy nhất hoàn toàn khoẻ mạnh... Mặc dù rất muốn nói vậy, nhưng thực ra cô cũng khá te tua.

Khi rơi xuống, dường như cô đã bị những vật sắc nhọn của vào, ở tay phải, chân trái, sườn bên trái nữa, đều có những vết rách. Tuy nhiên, tất cả đều không đến nỗi nghiêm trọng. Cô nghĩ như vậy, nhưng xem ra chúng đang mừng mủ.

Chắc chắn cô còn bị sốt nữa.

Yume đã quyết định rằng khi nào Onsa hoặc Gaaro muốn nghỉ, cô cũng sẽ ngồi xuống mà thở cho lại sức. Không phải họ bàn bạc là sẽ hành động cùng nhau, ngôn ngữ vốn cũng chẳng tương đồng, nhưng đối với Yume, nếu không đánh nhau thì cô chẳng thấy có lí do gì để tách nhau ra cả. So với việc chỉ có một mình, chắc chắn có hai người sẽ tốt hơn, và so với việc có hai người thì có hai người và một con sói sẽ còn tốt hơn nữa.

Nếu Yume nghỉ một chút, Onsa và Gaaro sẽ làm gì? Liệu họ có mặc kệ cô và đi tiếp không?

Cô không muốn phải ở một mình.

Không hiểu vì sao, nhưng Yume nghĩ rằng Onsa và Gaaro cũng giống mình. Vì thế, biết đâu khi Yume dừng chân, Onsa và Gaaro cũng đứng lại chờ cô?

Không thể chắc chắn được.

... Gaaron và Onsan cũng đến lúc nên nghỉ đi chứ nhỉ?

Nếu vậy, Yume cũng có thể giải lao mà không vướng bận gì.

Đây là đâu nhỉ?

Mặt trời đã lặn khá lâu.

Mặc dù bước chân của Onsa và Gaaro không dứt khoát, hai kẻ đó không lộ vẻ phân vân. Có lẽ họ biết đường.

Đơn giản là họ chỉ đi được túc tắc, nên còn lâu mới tới đích mà thôi.

Onsa và Gaaro đang đi về hướng nào vậy? Nơi có đồng đội của họ ư?

“... Forgan, phải không nhỉ?”

Yume vốn không định nói ra miệng, nhưng cô đã trót lẩm bầm như vậy.

Onsa gằn giọng, “... Nn”. Đây là hấn vừa đáp lại à?

Yume áp tay lên cả hai má... Không rõ là có nóng hay không nữa. Nhưng Yume thấy bỗng bẽ mặt, loạng choạng quá.

Chuyện gì thế này?

“Nư ưn...”

... Forgan à?

Cô đột nhiên nghĩ.

Nếu Yume đi tới chỗ Forgan thì sẽ ra sao?

Cảm giác không được hay cho lắm...

Ranta cũng ở đó phải không?

Ranta ngu ngốc.

Mặc dù vậy, Ranta đã bị bạn Haru...

Haru đã làm gì?

Cậu ấy đã làm gì Ranta nhỉ?

Giờ Yume không nhớ rõ nữa.

Chắc sẽ hơi khổ sở... Dù không muốn, Yume vẫn trót nghĩ như vậy và cô dừng bước. Đúng lúc đó thì...

Gaaro đi đằng trước bỗng đổ nghiêng người.

“Gaaro...!” Onsa nhảy bổ đến, ngồi xuống bên cạnh Gaaro.

Yume quên phắt cơn sốt, định lao đến chỗ Gaaro.

Chân cô rú lại. Hay là cô vấp phải cái gì. Cô định đứng dậy nhưng lại ngã lăn ra.

Một khi đã ngã xuống, cô bỗng thấy lười, chẳng muốn ngẩng mặt lên. Mắt cô nhắm nghiền lại lúc nào không biết. Đằng nào xung quanh cũng tối om, hầu như chẳng thấy được gì. Đâu cần phải cố quá sức.

Yume cuộn người. Cuộn tròn như loại ấu trùng nào đó.

Làm thế này luôn khiến cô bình tĩnh lại ít nhiều.

... Cái quái gì thế? Tính làm mọi người cười chết hả...?

Ai đó, vào lúc nào đó... đã nói mình như thế.

Bần quá. Người nó toàn bần.

Không, có phải bần đâu, đất đấy chứ.

Giống nhau mà.

Giống đâu. Khác nhau như nước với băng ấy.

Nước với băng thì cũng là một thôi.

A, đúng vậy thật.

Bó tay.

Ồn ào quá, đồ ngốc.

Cô đã nghĩ, *tụi này nói nhiều thật*. Cô đã tìm một bụi rậm ở công viên, rồi ngồi thu lu trong đó... *thế mà sao bọn nó vẫn tìm thấy nhỉ? Mình không hề muốn bị tìm ra.*

“Nè, mi hông chịu chui ra hử?”

“Con nhỏ này đang rúm cả người vào nè?”

“Ủi chao, nghe thấy gớm. Nói thế cứ như là tụi mình bắt nạt nó ấy.”

“*Hiichan* là đứa chuyên bắt nạt bẩm sinh rồi còn chi?”

“Này, *Kina*, đừng đem tiếng xấu cho tau chớ. Nếu nó nghĩ thế thiệt thì mi tính sao?”

“Nhưng đó là sự thật mà. Nhỉ?”

“Lại đến *Rucchin* nữa! Hòa theo cũng có mức độ thôi!”

“Người ta vẫn bảo nếu ai đó nghĩ mình đang bị bắt nạt, thì đó chính là bắt nạt mà.”

“Tau đã biểu tau hồng bắt nạt nó rồi!”

“Hiichan gắt thế. Cách nói của mi ấy.”

“À, thấy biểu *tiếng Kansai* chỉ nói bình thường nghe cũng đã gắt rồi.”

“Ừ, đối với những người không phải dân Kansai bản xứ thì thế.”

“Cái gì mà ‘dân Kansai bản xứ’? Nghe rõ dài.”

“Đơn Kansan bản xứ.”

“Mi còn chả phát âm đúng được! Lúu lười rồi kia kìa!”

Yume lờ đi và vẫn co quắp, nhưng ba đứa kia cố kéo cô ra. Cô đã thử vung chân vung tay để chống cự nhưng vô hiệu. “... Ừ, ư...”

“Ừ, ư cái quái gì? Sao mi ở lì trong đó hoài vậy? Tau thấy thiệt vô nghĩa.”

“Này, hay con nhỏ này là một kẻ quái dị?”

“Kẻ quái dị là như thế nào?”

“Tau cũng chẳng biết.”

“Mi hồng biết á?”

“Thì con nhỏ này, nó hồng nói chuyện mấy.”

“Tên nó là chi ta?”

“x x x?”

“Đấy là họ. Tên của nó kia!”

“Lúc tự giới thiệu bản thân nó có nói rồi mà.”

“Thì thế nên tau mới hỏi mi. Chứ giờ nó chả nói đâu.”

“À, ừm, hình như là Yume, phải hôn?”

“Đúng là một kẻ quái dị!”

“Sao lại thế?”

“À, tau cũng chẳng hiểu.”

“Mi hồng hiểu á?”

“Kina mà lại.”

“Này, Yume?”

“Mi tên Yume hở?”

“... Tớ là Yume, nhưng thế thì sao?”

Vì chúng quá ồn ào nên cô đành phải trả lời, và đám kia liền tỏ ra *phát ớn*.

“Nó nói tiếng chuẩn luôn kìa!”

“Tiếng chuẩn là cái gì hả Kina?”

“Có tiếng Osaka, tiếng Kyoto, nên tiếng tiêu chuẩn thì gọi là tiếng chuẩn.”

“Kina nói thì không sai được rồi.”

“Ừ, thì tau sai.”

“Hiichan sắm vai thanh niên nghiêm túc nên đành phải chịu thôi.”

“Phải chịu thôi, phải chịu thôi.”

“Chả hiểu chi cả!”

... Đẳng này mới không hiểu gì cả đây.

Bởi vậy, cô không hề muốn chuyển nhà. Lần nào cũng như thế này.

Cô hiểu. Đây là chuyện không thể tránh khỏi. *Bố mẹ có lí do.* Cô đã bỏ cuộc rồi.

Lần nào cũng vậy.

“... Yume không phải kẻ quái dị đâu!”

“Ồ. Nó lại nói kìa.”

“Đương nhiên là nó nói rồi, nó là con người mà.”

“Con người á, này Hiichan, mi đang nhảy sang một chủ đề khá là *basic* đấy.”

Chẳng hiểu sao cô thấy thú vị nên khẽ lẩm nhẩm từ “basic” trong miệng, điều đó càng làm nó trở nên hay ho hơn và cô bật cười khúc khích. Thấy vậy, ba đứa kia liền tỏ ra sung sướng.

“Có gì mà các cậu vui vậy... ta?”

Cô hỏi, cố bắt chước cách dùng từ của tụi nó, làm cả ba đứa cười bò lăn bò càng.

“Nó bảo ‘ta’ cơ đấy!”

“Nhầm cực nặng luôn.”

“Đúng là con bé kì cục.”

... Yume đâu có nghĩ mình là một con bé kì cục.

Nhưng cô thường xuyên bị gọi như vậy.

Tại sao chứ?

Vì sao lại thế?

... Yume chỉ cư xử bình thường thôi mà.

Mặc dù ban đầu có phần lúng túng và đôi lúc không thể mở lòng một cách dễ dàng, nhưng không phải Yume chưa từng cố làm quen với hoàn cảnh.

Yume không kì cục.

Không kì cục tí nào.

“... Ừ.”

Cô mở mắt ra, gượng ngồi dậy. Nhưng cơ thể cô nặng trĩu, không sao nhấc được lên.

Gã goblin nhìn xuống cô.

“... Onsan.”

Có chỉ phát ra được tiếng nói khàn đục.

Onsa nhìn Yume chăm chăm bằng hai con ngươi màu nâu nhạt. Trên khuôn mặt goblin của hắn không có một biểu cảm nào rõ ràng. Hắn đang nghĩ gì vậy? Yume hoàn toàn không biết.

“... Gaaron thì sao?” Cô hỏi.

Onsa hất cằm về phía sau. Gaaro đang *ngồi* ngay sau lưng Onsa. Chân trước bên trái của nó quả nhiên hơi nhấc lên một chút. Nhưng trông nó có vẻ khoẻ mạnh. Ban nãy rõ ràng nó đã ngã gục kia mà.

“... Yume còn te tua hơn nhỉ...?”

Yume áp mu bàn tay phải lên trán. Cô thấy lạnh. Phải chăng cơn sốt đã hạ rồi?

Bầu trời hơi sáng lên một chút.

“... Mình ngủ khá lâu rồi?”

Không có câu trả lời.

Onsa vẫn đang nhìn Yume chăm chú.

“Đằng ấy đợi Yume sao?”

“Phư.” Onsa khẽ nhếch khoé môi lên và khịt mũi.

“... Cảm ơn nhé. Nếu bị bỏ lại, chắc Yume sẽ *lạc giường* mất. Ủa...? Không phải giường, mà là đường? Vẫn chưa đúng nhỉ. Ừm...”

“Đúng là con bé kì cục.”

Mình có cảm giác đã bị ai đó nói như vậy.

Ai là người đã nói câu đó, và nói vào lúc nào?

Mình không biết.

Mình không nhớ.

Hoặc chỉ là mình có cảm giác như vậy thôi.

“... Dù sao, Yume vẫn nghĩ mình không kì cục đâu.”

Onsa khẽ lắc đầu, rồi tặc lưỡi. Hắn đang sốt ruột ư? Trông không giống thế. Onsa ngửa lòng bàn tay phải, gập ngón tay lại rồi duỗi ra vài lần. Đây chỉ là suy đoán của Yume, nhưng có lẽ Onsa tặc lưỡi nhằm thu hút sự chú ý, rồi dùng cử chỉ tay để truyền đạt điều gì đó. Như là “Dậy đi!” chẳng? Hoặc cũng có thể hắn đang hỏi, “Có dậy được không?” chẳng hạn.

Yume dùng hết sức ngồi dậy. Cô đang định đứng lên thì bị lão đảo mắt thẳng bằng. “... Hya!”

Nếu Onsa không lập tức đỡ lấy, Yume đã ngã lăn ra đất.

“... Nư ư. Xin lỗi nhé, Onsan.”

“Kuk.” Onsa ngoảnh mặt đi, tay vẫn đỡ Yume.

“Nhưng nè, Yume cảm thấy khá hơn ban nãy rồi đấy. Onsan với Gaaro trông cũng ổn rồi. Cái này, chắc là vì nghỉ ngơi đầy đủ

nhỉ?”

Onsa không trả lời, nhưng Gaaro thì hắt hơi.

“Ồ ồ. Sói cũng hắt hơi cơ à? Chắc vẫn có ha? Chuyện hắt hơi ấy. Động vật mà. Lại đang sống nữa?”

Gaaro nghiêng đầu, vẻ như thắc mắc cái con người này nói cái quái gì vậy... Cũng có thể chỉ là Yume nhìn thành như thế mà thôi.

Yume thở phò một hơi, hô “Được rồi!”, gật đầu và xoa lưng của Onsa. “... Yume ấy mà, khoẻ hẳn rồi đấy! Còn hơi hoa mắt một tí, nhưng chừng này coi như chấp. Nhỉ?”

“Hừ.” Onsa gạt tay Yume ra, dùng cành cây làm gậy chống, bắt đầu bước đi. Gaaro đi theo Onsa. Do vết thương ở chân trước bên trái nên nó đi khập khiễng, nhưng ngược lại trông rất dễ thương. Yume mỉm cười, bước theo sau Gaaro.

Bầu trời đã sáng lên trông thấy.

Khu vực này bị bao phủ bởi rừng rậm. Nhờ vậy, dù sương mù gần như không giăng nữa, tầm nhìn vẫn bị hạn chế khá nhiều.

“Nhắc mới nhớ, Yume đã từng tu luyện với sư phụ trong rừng rậm đấy...”

Có lẽ cô sẽ không thể trở về Grimgar. Nếu thế, cô sẽ không thể gặp lại sư phụ nữa. Cô đã từng nghĩ đến điều này.

“Chắc sẽ có thể gặp lại sư phụ thôi mà? Tuy là với tình hình thế này, chẳng biết bao giờ mới gặp được. Nhưng trước đó chẳng phải còn nhóm Haru sao? A a a...”

Yume dừng lại, hét lên. Onsa và Gaaro cũng dừng chân ngoái lại. Onsa mở to mắt, có vẻ rất kinh ngạc.

“Nư a!? Onsan đang làm vẻ mặt cực kì ngạc nhiên đấy!”

“Kuk...”

“À, không phải Yume đang trêu đùa Onsan đâu... Vấn đề là Yume không có một thứ vũ khí nào cả! À, Yume có con dao dự phòng. Còn phi đao nữa! Thế này chắc cũng ra gì phết rồi nhỉ? Mư ưn. Chẳng yên tâm cho lắm...”

“... Shhh...” Onsa thở dài, lại quay ra đằng trước. Đúng lúc đó, một âm thanh quái đản vọng tới.

Pi gyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Âm thanh này hình như đến từ bên trên.

Theo phản xạ, Yume ngược lên nhìn trời, nhưng Onsa phát ra một âm thanh ngắn gọn, “Kik...!” và vẫy tay. Hình như ông ta muốn bảo cả bọn nấp đi.

“Ừa, kể cả thế thì biết nấp vào đâu...”

“Hah!” Onsa chỉ về đằng trước, bên tay trái. Ở đó rất rậm rạp với những cây có lá và dây leo rủ xuống từ các thân cây mảnh khảnh, nếu chui vào có vẻ sẽ có thể ẩn thân. Yume và Onsa đi sang hai bên Gaaro, cả bọn cùng chui vào bụi rậm.

Pi gyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Âm thanh ấy lại vang lên. Một âm thanh khó chịu. Tim cô đập loạn. Đúng là nó đến từ bên trên. Tức là từ bầu trời.

Gaaro nằm phủ phục, bên phải là Onsa, bên trái là Yume đều co người lại. Gaaro thở gấp, lưng nhô lên hụp xuống. Yume nép mình vào bên sườn Gaaro, lắng tai nghe, mắt mở to quan sát. Pi gyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Âm thanh đó. Đây là lần thứ ba. Nghe như một tiếng thét đau đớn, nhưng rõ ràng không phải tiếng người. Đây là tiếng của một sinh vật lớn hơn con người... Tiếng kêu.

Đúng.

Chắc chắn là tiếng kêu của một loài sinh vật.

Đến từ bầu trời, tức là chim ư?

Có lẽ Onsa biết chủ nhân của tiếng kêu đó. Một sinh vật nguy hiểm cần phải cảnh giác chăng?

Yume ngẩng nhìn trời. Cô có thể thấy bầu trời trong xanh qua kẽ các tán cây.

Và cô nhìn thấy một cái bóng... hình như vậy...?

Onsa đặt tay lên cổ Gaaro, giữ nó nằm yên nhiều hơn là vuốt ve nó.

Pi gyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!

Tiếng kêu lần này to hơn hẳn.
Cô còn nghe được một âm thanh khác.

Phạch...

Phạch...

Phạch...

Âm thanh như tiếng người ta tung hết sức phất một thứ gì đó to và mỏng. Cánh ư?

Chẳng nhẽ đây là tiếng vỗ cánh?

Tự nhiên, Yume nín thở.

Nó đang tới.

Nó hạ xuống.

Một sinh vật to lớn.

Không... gần. Ở chỗ tụi Yume vừa đứng ban nãy.

Mặc dù vậy, cô vẫn có cảm giác nó *đang tiến lại gần*.

Yume đưa tay lên che miệng. *Mình làm thế để làm gì nhỉ?* Chẳng có ý nghĩa gì. Chỉ là nếu không làm vậy thì cô không chịu nổi.

Sinh vật có cánh đang hạ xuống, đồng thời đá văng cành lá của cây cối xung quanh.

Nó tiếp đất.

Chấn động kéo dài hai lần, rồi ba lần.

Yume không thấy hình dạng của nó.

Chỉ biết ở đằng kia có một thứ gì đó to lớn.

Màu sắc, hình như là xanh nước biển.

Xem ra nó đang chuyển động chậm rãi.

Có thể nó va vào cành lá, tạo ra tiếng động. Cô cũng nghe thấy cả âm thanh có vẻ như là tiếng bước chân.

Nó đang đi.

Cô có cảm giác nó không phải là chim.

Yume muốn nhắm mắt lại. Không được. Như thế không ổn.

Hồ hấp.

Khổ sở ghê.

Đây là vì cô đang nín thở. *Không cần phải nín thở mãi đâu...* Cô nghĩ thế. Đúng hơn là nếu không thở, cô sẽ chết mất. Chỉ cần thở thôi. Cô buộc phải thở. Yên lặng, thật yên lặng nào, hít vào, thở ra.

Hít vào.

Thở ra.

Phán đoán cự li dựa vào âm thanh và cảm giác.

Xem sinh vật có cánh đó đang tiến lại gần. Hay đi ra xa.

Đáng tiếc là nó đang tiến lại gần. Dựa theo tiếng lá xào xạc và tiếng bước chân, đó là phán đoán duy nhất.

Sư phụ đã nói thế này... *Nghe này, Yume. Cho tới giờ, có ba lần ta từng nghĩ, mình tiêu đời rồi. Một lần ta chẳng may gặp nạn, suýt thì vong mạng. Hai lần còn lại là do gặp phải đối thủ quá mạnh. Những kẻ vượt quá tầm hiểu biết của con người. Có rất nhiều sinh vật khiến ta phải tự thấy mình bé nhỏ. Tránh được chúng là tốt nhất, nhưng thỉnh thoảng ta cũng buộc phải đương đầu, lúc đó cần phải làm sao?*

*Đừng quá tập trung vào đối thủ, sư phụ đã cảnh báo Yume như thế. Kích thích và sức mạnh của đối phương quá áp đảo. Nếu hướng sự chú ý của mình vào một đối thủ như vậy, ta sẽ bị **nuốt chửng** ngay. Rồi thành ra không thể suy nghĩ được mọi thứ một cách rõ ràng. Tệ hơn, ta có thể sợ tới mức không cử động nổi.*

Bởi thế, hãy nhìn lại chính mình.

“Thợ săn là một cách sống,” là câu nói quen thuộc của sư phụ. *Sống hoà hợp với thế giới này. Làm thợ săn là một con đường để sống như vậy. Người sống cùng với thiên nhiên phải biết rằng bản thân chỉ đơn giản là một phần của thế giới. Ngay cả Bạch Thần Elrihi cũng thế. Sống như một phần của thế giới. Đó chính là thợ săn.*

Sư phụ còn nói thêm bằng đôi mắt hiền từ. *Nhưng này... Nếu vậy, con sẽ bị ăn thịt bởi những kẻ đang cố ăn thịt con. Đó cũng lại là chân lí. Cứ như thế, mọi sinh vật đi qua vòng tuần hoàn giữa sự sống và cái chết. Vứt bỏ bản thân trước một kẻ mạnh áp đảo thì sẽ*

bị ăn thịt. Sẽ trở thành máu thịt của kẻ đó. Đây cũng là quy luật tự nhiên.

Nhưng nếu con làm vậy, con sẽ chết, phải không?

Khi con muốn sống, muốn sống bằng mọi giá... hãy tách bản thân ra khỏi thế giới.

Yume, hãy trở thành một người duy nhất.

Con hãy tự hỏi bản thân. Mình muốn làm gì? Mình nên làm gì? Cứ thế, chắc chắn câu trả lời sẽ đến. Nếu con chẳng tìm được gì, tức là trong con đang thiếu những thứ bắt buộc phải chuẩn bị. Lúc ấy thì đành phải chịu thôi.

Nhưng Yume à, đây là điều ta muốn nói không phải với tư cách một thợ săn, mà với tư cách là một con người đã sống lâu hơn con.

Ta tin con. Con cũng phải tin vào chính mình. Những lúc nguy nan, con chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Thứ sẽ cứu con, cứu những người quan trọng với con là chính bản thân con đó.

... Bản thân Yume muốn làm gì? Nên làm gì?

Mình không sợ, cô nghĩ.

Cô không biết tại sao. Cô chỉ nghĩ, ngay lúc này, mình không thấy sợ. Không cần phải sợ.

Gaaro đang run rẩy. Cả người nó run lên bần bật. Onsa đang cố dỗ dành nó nhưng xem ra không mấy hiệu quả. Kể từ khi nhìn thấy sinh vật kia, Onsa rất căng thẳng. Có lẽ nỗi bất an đó đã truyền sang Gaaro.

Yume tựa vào người Gaaro. Lạ lùng là cô cảm thấy thay vì dùng sức ôm lấy nó, làm thế này sẽ tốt hơn. Cô không phát ra tiếng, chỉ mấp máy khuôn miệng: không sao, không sao đâu. Tim Gaaro đập dồn. Không sao, không sao đâu. Mọi chuyện sẽ ổn.

Chẳng có gì chắc chắn cả.

Nhưng rốt cuộc, sinh vật có cánh ấy đã không tới chỗ tụi Yume.

Âm thanh đó là...

Tiếng vỗ cánh ư?

Nó đang bay lên.

Yume suýt thì cất tiếng, nhưng cô kìm lại được.

Cô thấy hình dáng sinh vật đang vỗ cánh bay lên qua những khe hở giữa các lùm cây.

Chim à? Không, không phải vậy. Nó có một cái đuôi như rắn. Màu xanh nước biển.

Đôi cánh và thân mình nó cũng xanh lè xanh lét.

“*Wyvern...*” Onsa thì thầm.

... *Wybaan*?

Đó là tên sinh vật ấy ư? Wybaan.

Yume vùi mặt vào đám lông của Gaaro, hít một hơi thật sâu.
“... Có một thứ như vậy luôn. Nếu nó phát hiện ra, tụi Yume chắc sẽ bị ăn tươi nuốt sống mất tiêu hử...?”

9. Đã quyết vậy rồi

ô mở mắt.

Tu sĩ Tsuga đầu húi cua đang ngồi sát rạt bên cạnh, tay xoa cằm.

Khi Tsuga đề nghị, “Hay là nghỉ một lát?”, Shihoru nghỉ nếu mình cố sức quá thì ngược lại càng gây thêm rắc rối cho anh, nên cô nằm xuống và ngay lập tức chìm vào giấc ngủ. Lúc đó không phải nửa đêm mà đã gần tới bình minh. Nhưng vẫn chưa phải ban ngày. Có lẽ vào khoảng sáng sớm. Chắc chắn cô không ngủ quá lâu, nhưng anh ta đã nhìn thấy khuôn mặt khi ngủ của cô mất rồi? Chuyện này thật xấu hổ, nên Shihoru quay mặt sang hướng khác, tay kéo tóc mái xuống trong khi đứng lên.

“... Ừm... vừa nãy, anh có nghe thấy gì không?”

“Ừ. Có.”

“Anh có biết đó là tiếng gì không...?”

“Không, tôi chịu. Mặc dù nghe giống tiếng của sinh vật sống.”

“... Âm thanh này khá là to nhỉ...”

“Nhưng cách chúng ta xa phết.”

“Liệu có ổn không...?”

“Chả biết nữa.” Tsuga nghiêng đầu và ngáp vặt. “Tôi tệ mấy vụ sống giữa thiên nhiên hoang dã lắm.”

“... Ủa, anh là lính tình nguyện kia mà?”

“Phải, nhưng đó là miễn cưỡng thôi. Có thể nói là vì các mối quan hệ của tôi. Nếu chỉ có một mình, tôi không làm việc này đâu. Nếu không phải tình cờ tôi cùng lúa với Rock và đã kết thân với cậu ta ngay từ đầu thì chắc tôi bỏ lâu rồi. Ở cùng Rock chẳng bao giờ chán, và vì không chán nên tôi vẫn tiếp tục.”

“Thì ra động cơ... à, lí do của anh là vậy.”

“Đại khái thế.” Tsuga lục tìm chiếc túi đeo lưng anh đang để bên cạnh. “Còn cô?”

“... Em thì...” Shihoru nắm lấy cây gậy, “... cũng vì bắt buộc phải làm thôi. Em không nghĩ rằng mình còn có lựa chọn nào khác... Nhưng rốt cuộc, có lẽ em cũng chẳng có lí do rõ ràng nào. Cứ mặc cho dòng đời và dường như nó đã xô em đến ngày hôm nay.”

“Nhưng rửa tay gác kiếm thì cũng không ổn lắm. Dù thỉnh thoảng cũng có. Kể trở thành thợ thủ công, người bắt đầu buôn bán ở Thành phố tự do Verle. Còn có kẻ nói rằng hẳn sẽ đi tới miền đất chính của Vương quốc Arabakia nữa. Không biết hẳn ra sao rồi, có tới được đó chưa nhỉ?”

“... Anh có nhiều người quen thế ạ?”

“Vì bọn tôi đi khắp nơi rồi. Rock ấy mà. Cái tính của cậu ta, biết nói sao nhỉ, hiếm người hợp được. Mà khi đã thấy không hợp, Rock sẽ tỏ thái độ thẳng thừng luôn. Tôi thì không kén chọn lắm, nên có thể hoà thuận với mọi người dù chỉ làm việc cùng có một lần, và khi gặp, tôi vẫn hỏi han xem người đó đang làm gì, dạo này thế nào, vân vân...”

“... Em hiểu.”

Người này là một tu sĩ tài năng. Nhưng anh ta rất bình thường. Quá bình thường, đến nỗi so với lính tình nguyện, anh ta lại thành ra khác biệt.

Nghe nói trong số lính tình nguyện, cũng có người chỉ thích hành động một mình. Có những lính tình nguyện đi theo nhóm hai người như Lala và Nono. Nhưng phần lớn lính tình nguyện sẽ lập tổ đội năm hoặc sáu người, nên nếu không thể hoạt động theo nhóm thì sẽ rất khó khăn. Có điều, làm việc nhóm trong tổ đội tưởng là giống với hoạt động *tập thể* trong quân đội, nhưng thực chất lại không phải. Khi hàng chục, hàng trăm người hoặc hơn thế nữa cùng hành quân, cùng chiến đấu, thì bắt buộc phải duy trì trật tự. Sơ suất, hấp tấp, liều lĩnh, đều sẽ trở thành nguyên nhân phá vỡ kỉ luật. Shihoru cho rằng, nếu người chỉ

huy sáng suốt, thông minh, can đảm, thì quân lính chỉ cần tuân thủ và nhận nài là đủ. Chỉ huy sẽ đưa ra mệnh lệnh chính xác, quân lính cứ thế làm theo. Chỉ cần có thế. Hay nói đúng hơn, đó là trường hợp lí tưởng.

Với lính tình nguyện thì không nhất thiết phải như vậy. Vẫn cần có tinh thần đồng đội và sự hoà hợp cơ bản để giữ được hình thái tổ đội, nhưng còn lại, cá tính và năng lực của mỗi cá nhân sẽ phát huy hiệu quả. Lính tình nguyện phải thích ứng với rất nhiều môi trường đa dạng, và phải ứng phó với mọi tình huống có thể xảy ra. Phần lớn những lính tình nguyện tài giỏi có lẽ sẽ không thể trở thành một quân nhân ưu tú. Một lính tình nguyện kém cỏi như Shihoru cũng đã đối mặt với nhiều tình huống phải tự mình phán đoán, tự lực vượt qua. Cô đã bị nhiễm thói quen tự suy nghĩ khi tình thế yêu cầu. Nếu không làm được, có thể cô sẽ chết. Hoặc để đồng đội phải chết.

Điều cô luôn cảm thấy từ lâu là lính tình nguyện thường rất cá tính. Có lẽ vốn những người cá tính mạnh sẽ dễ sống sót hơn. Nhưng phải chăng chỉ có vậy? Hay chính những cá tính đó đang ngày càng trở nên mạnh mẽ khi người ta phải sống cuộc đời lính tình nguyện này?

Thử nghĩ lại mà xem, cô đã trải qua những ngày tháng không tưởng.

Đánh mất những người quan trọng, bản thân cũng suýt mất mạng, nhìn thấy toàn những thứ chưa bao giờ nhìn, đặt chân lên những vùng đất xa lạ. Sợ hãi nhiều, nhưng vui vẻ cũng không ít.

Quả thực, số ngày cô nghĩ mình có thể đón ánh sáng ban mai còn ít hơn số ngày không. Không hẳn là trong cô luôn thường trực nỗi sợ cái chết. Cũng chẳng phải cô sẵn sàng ra đi. Đúng, không nghi ngờ gì, cái chết luôn ở gần cô. Nhưng cô không muốn phải hối hận. Điều duy nhất cô căm ghét là phải hối tiếc vào giây phút cuối cùng của cuộc đời. Chắc hẳn mọi người cũng đều nghĩ như vậy.

Vì sinh mạng này chẳng biết khi nào sẽ kết thúc, nên ít nhất khi còn sống, tất cả đều *không muốn tự giết mình*.

Cũng có khi họ buộc phải nhẫn nhục, kiềm chế. Nhưng họ không muốn phải chịu đựng mãi mãi. Như thế chẳng phải rất ngu ngốc sao?

Còn sống là một điều quý giá.

Khác với những người đã đi vào cõi chết, bọn họ vẫn còn sống.

... Mình muốn sống là chính mình, cho tới khi lìa đời.

Nhiều khả năng chính vì vậy mà những người lính tình nguyện luôn bước đi trên con đường của riêng mình. Trong quỹ thời gian hữu hạn, họ thăng tiến trên những con đường khác nhau.

Nhưng thật lạ lùng.

Giả dụ Shihoru không phải lính tình nguyện mà làm việc trong tiệm ăn hay đâu đó ở Alterna, thì thực ra cũng chẳng có gì thay đổi. Dù không đi ra ngoài, cô vẫn có thể bị giết khi lũ orc đến tập kích, hay chết bất ngờ vì gặp tai nạn thì sao? Hoặc mắc phải một căn bệnh vô phương cứu chữa. Tóm lại, sinh mạng này sẽ có lúc lụi tàn, cũng là lúc cuộc đời kết thúc. Chưa chắc người hay liều lĩnh, mạo hiểm đã chết sớm, và cũng có người luôn chú ý từng li từng tí để mong bình an vô sự lại chẳng sống được lâu dài. Nhưng ngược lại, nếu sống *một cuộc sống bình thường*, chắc hẳn Shihoru sẽ không nghĩ như thế này... *Một ngày, hai ngày thôi cũng được, nếu không được sống là chính mình thì thật sự lãng phí.*

Còn Tsuga, kể cả có sống *một cuộc sống bình thường*, không phải lính tình nguyện, chắc cũng chẳng thay đổi gì đâu nhỉ? Shihoru cảm thấy vậy.

Hoặc biết đâu điều đó ngược lại rất khác thường, và rốt cuộc Tsuga mới là kẻ không bình thường ấy chứ.

Có những người như vậy.

... Mình phải, tìm ra... mình là ai.

Shihoru muốn được là chính mình. Nhưng thế nào mới là “chính mình”? Suy nghĩ là thế, song cô cũng chẳng tìm được cái gì thể hiện đúng con người của bản thân.

Là một lính tình nguyện, là một con người, mình đều non nớt.

Mình có trưởng thành được không?

Và liệu mình có thể sống tới lúc đó?

Shihoru bỗng giật thót và nín thở. "... Anh Tsuga."

"Ừm." Tsuga đang ôm hai đầu gối một cách thư thái, nhìn chỉ thấy anh ta rất bình thản. Mặc dù vậy, anh vẫn ngược mặt lên, chậm rãi quan sát hai bên. "... Hình như có con gì đó thì phải?"

"... Hình như, hay nói đúng hơn là... chắc chắn?"

"Là chim sao?"

"... Nhưng tiếng kêu nghe không giống lắm."

"Có thể là một con chim cực lớn."

"Anh có đoán được nó là con gì không...?"

"Không. Nhưng..." Tsuga xoa mái đầu húi cua. *Không biết cảm giác sờ vào đầu anh ta như thế nào nhỉ?* Shihoru hơi thắc mắc. Còn Tsuga xem chừng đang chú tâm vào chuyện khác. "... Nói mới nhớ, hôm nay không có sương mù nhỉ? Từ khi chúng tôi đặt chân vào Thousand Valley, đây là lần đầu tiên có hiện tượng này."

"... Theo em thì trời nắng đẹp xem ra cũng không phải chuyện xấu."

"Bình thường thì thế. Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, những điều bất thường sẽ có xu hướng đi cùng nhau đấy. Nói thế nào nhỉ? Sau cơn mưa trời lại sáng, đó là chuyện bình thường, nhưng ở sa mạc, hiếm hoi lắm trời mới đổ mưa thì nó sẽ biến thành trận bão lớn, có sấm rền, mưa đá, rồi cuối cùng rơi cả giáo, cả tên xuống nữa, kiểu kiểu vậy. Tôi đã từng gặp những chuyện như thế vài lần rồi.... A, lại nữa kìa..."

Từ đằng xa, một con gì đó kêu lên, pi
gyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Tiếng kêu rất đáng sợ như muốn xuyên thủng lỗ tai.

"Này..."

"Sao?"

"Chúng ta cứ ngồi ì ở đây... liệu có ổn không nhỉ?"

"Để xem nào. Nói thật là tôi hoàn toàn không biết."

“... Tsuga.”

“Ủa? Cô lại vừa gọi tôi trống không đấy à?”

“Chắc là anh tưởng tượng...”

“Tôi nghe thấy mà.” Tsuga chớp mắt nhìn xung quanh. “... Lại nữa ư?”

Pi gyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Cho tới giờ, đây là tiếng kêu nhỏ nhất. Phải chăng là nó đã đi xa?

Shihoru thở phào. Mặc dù còn quá sớm để buông lỏng cảnh giác, nhưng ít nhất thì mối nguy hiểm xem ra cũng chưa tới gần.

“Này, tôi cần nói trước với cô...” Tsuga vụt đứng dậy, làm vài động tác khởi động. “Không phải tôi xem nhẹ mọi chuyện đâu. Nhưng không phải cứ căng lên là tốt đâu nhé. Thư giãn sẽ giúp cô có thể phản ứng được ngay, và xử lý cũng ít khi sai sót.”

“... Thư giãn ạ...? Việc này em, không giỏi cho lắm...”

“À à. Hẳn là vậy rồi. Ngay cả khi ngủ, cô cũng co mình lại kia mà.”

“... Anh làm ơn đừng tùy tiện quan sát em.”

“Vì có mình tôi còn thức nên rảnh rang thôi.”

“Chuyện đó thì... xin lỗi anh.”

“Cô không cần hờ tị là xin lỗi đâu.”

“... Nếu vậy, em sẽ không xin lỗi nữa.”

“Ừ. Với lại, nhìn thái độ ấy mà, tôi có thể thấy rõ ý đồ của cô: cô tỏ ra khiêm tốn, nhún nhường để không bị người ta trách mắng. Cũng có thể là cô chỉ vô tình chứ không ý thức được điều này.”

“Anh nói năng... không kiêng nể gì nhỉ.”

“Khi nghĩ ra cái gì thì phải nói ngay, nếu không thì có thể sẽ chẳng bao giờ nói được nữa. Cô chưa từng cảm thấy như vậy à?”

Shihoru định trả lời, nhưng từ ngữ không chịu xuất hiện nơi cửa miệng cô, làm cô chỉ buông ra được một tiếng thở dài. Đúng lúc đó...

Trời đột ngột tối sầm.

Một cái bóng.

Có gì đó vừa bay qua phía trên đầu họ. Cái bóng là của nó sao? Họ cũng nghe thấy cả âm thanh như tiếng xé gió nữa.

Shihoru và Tsuga đồng loạt ngẩng lên. Hai người đang đứng ở một vùng trống bé tẹo. Xung quanh họ toàn cây, cỏ, rêu, xanh, xanh, xanh ngắt, nhìn đâu cũng chỉ thấy màu xanh lục. Bầu trời trong xanh. Trong phạm vi họ quan sát được, bầu trời không một gợn mây.

“... Có cái gì vừa bay qua thì phải, mới nảy ấy...?”

“Chắc vậy.” Tsuga đeo chiếc túi lên lưng, cầm lấy cây gậy kim loại đang để bên cạnh. “Có vẻ đáng sợ, nên ta chuẩn thôi. Có kịp không đây?”

Có kịp không đây, anh ta nói như thể chuyện của người khác vậy. Không muốn phí thời gian nhắc nhở, Shihoru đứng bật dậy. Tsuga có vẻ đang phân vân không biết nên chạy theo hướng nào. Shihoru cũng chẳng quyết định được. Nhìn qua cũng thấy gần đó không có chỗ nào khả dĩ che chắn được cho họ khi phải đối diện với bầu trời. Xem ra cùng lắm họ cũng chỉ có thể náu mình dưới tán cây. Không, kể cả cách đó cũng...

“Hự...!” Bú lấy cây gậy, Shihoru cúi gập người xuống. Nếu không làm vậy thì cô đã bị thổi bay. Hoặc bị đốn rạp. Cô không nhắm mắt. Shihoru đã nhìn thấy nó. Màu xanh.

Một sinh vật màu xanh, có cánh. Nó bổ nhào xuống từ trên trời. Vậy nó là chim ư? Cô không biết. Nhưng cô cảm thấy nó khác với loài chim. Nó to. Khổng lồ. Kia là chân nó? Chân gồm năm ngón, có móng vuốt. Đôi chân trông như hai bàn tay đó đang hướng về phía cô, lao tới.

Tsuga cầm cây gậy, vừa thét, “Rồng sao...!” vừa xông ra phía trước Shihoru.

Rồng.

Một con rồng.

Nó là loại rồng gì đây? Đồng loại của con rồng lửa ở Darunggar ư? Nếu thế, nó là một đối thủ mà kiểu gì họ cũng

không thể thắng.

“Dừng lại...!”

“Hãy aaaa...!”

Tsuga vùng mạnh cây gậy kim loại bằng cả hai tay. Anh ta định đón đánh con rồng màu xanh có cánh ấy à?

Cây gậy kim loại có lẽ đã đập trúng chân hay một chỗ nào đó của con rồng. Nhưng nó chẳng thêm quan tâm. Nó quắp chặt lấy Tsuga bằng chân phải, rồi lao qua sát bên sườn Shihoru. Shihoru suýt ngã lăn quay, nhưng cô xoay xở trụ lại được. Ngoảnh lại nhìn thì thấy con rồng đã dùng chân phải ghì Tsuga xuống mặt đất, vươn cổ ra định mổ vào người anh.

“A a! Ừ...!”

Tsuga vùng vẫy. Anh ta vẫn chưa bị nó hạ. Anh ta vẫn còn sống.

“Dark...!”

Shihoru đã triệu hồi nguyên tố Dark trước cả khi suy nghĩ “mình phải cứu anh ấy,” kịp hiện hữu trong đầu. Không cần cô ra lệnh, Dark tự tạo thành hình dạng sao biển trong khi bay thẳng tới chỗ con rồng... *Không được.*

Như thế là chưa đủ.

Chỉ tấn công đôi chút ắt hẳn chẳng gây nể cho con rồng đó.

“... Tản ra!”

Dark tan ra làm nghìn mảnh.

Nó khuếch tán, bao phủ lấy phần mặt con rồng.

Dark sương mù. Dark Mist.

Con rồng kêu pi gyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, nghển cổ rồi lắc mạnh bốn phương tám hướng. Nhưng nó làm vậy cũng không thể rũ được Dark Mist ra. Dường như con rồng đột nhiên không nhìn thấy gì nữa nên đang hoảng loạn. Những loài chim săn mồi như chim ưng hay đại bàng phải tìm kiếm và xác định con mồi từ trên cao, nên chúng có đôi mắt cực tinh. Chắc chắn chúng phụ thuộc rất nhiều vào thị giác. Con rồng này có lẽ cũng

vậy. Hình như vì kinh hoảng, nó đã buông lỏng chân bên phải. Lập tức, Tsuga tẩu thoát ngay.

Pi gyaaaa, pi gyaaaa, con rồng gào thét, vừa đập cánh phành phạch vừa đi lại loanh quanh.

Tsuga hồi hải bò ra xa con rồng... dường như anh ta đang tự trị thương bằng Ma pháp ánh sáng. Có trường hợp những tu sĩ bị thương nặng không thể tập trung sử dụng ma pháp nên không chữa trị được vết thương của chính mình. Tsuga có ổn không? Kể cả có lo lắng cho anh, giờ cũng không phải lúc để Shihoru bận tâm nữa.

Cô tập trung vào việc duy trì Dark Mist. Cô có thể khuếch tán Dark Mist tới mức nào? Cô có thể điều khiển nó trong bao lâu? Shihoru chưa nắm được... Không, chính suy nghĩ này mới là sai lầm.

Dark có thể mở rộng đến đâu là tùy theo ý của Shihoru. Cô cũng sẽ điều khiển được.

Đừng tạo ra giới hạn. Nó sẽ trở thành hạn chế.

Mồ hôi cô túa ra.

Cảnh vật trước mắt cô rung lên khe khẽ.

Shihoru nghiêng răng, vẫn còn.

Mình vẫn còn cố được.

Nếu mình nghĩ mình không làm được thì khoảnh khắc đó sẽ là kết thúc.

Con rồng vừa đập cánh vừa vùng chạy. Nó định bay lên sao?

“... Xin lỗi nhé!”

Nghe thấy giọng Tsuga, ý thức cô gần như bay mất.

Ngay sau đó, con rồng bay lên, còn Dark Mist tiêu tan chỉ trong nháy mắt.

“Rời khỏi đây thôi...!” Tsuga nắm lấy tay cô, kéo đi.

Shihoru lão đảo, ngã vào người Tsuga. Tsuga mặc dù máu me đầm đìa nhưng các vết thương xem ra đã lành cả, anh bế Shihoru lên và bắt đầu chạy.

“Chết tiệt, không ngờ lại có một con quái vật như thế...!”

“... Xin, xin l...” Shihoru lập tức định xin lỗi, nhưng cô kịp dừng lại. “... A, nguy hiểm quá đi mất! Anh liều quá...!”

“Lúc tôi ăn đòn, cô chạy đi có phải hơn không!”

“Em không... không làm thế được! Việc như thế em sẽ không làm...!”

“Mà, nếu cô làm vậy tôi sẽ ghét cô đó...” Tsuga liếc mắt lên phía trên. “Giờ tôi cũng hơi hi vọng rằng nó sẽ bỏ cuộc và tha cho chúng ta...”

Shihoru không muốn nhìn lên trên. Nhưng cô phải nhìn bằng chính mắt mình. Dù chuyện đó có đáng sợ, có khó chịu tới đâu chăng nữa, cô vẫn phải tự mình tiếp nhận. Cô không muốn trút trách nhiệm này lên người khác nữa.

10. Khuôn mặt thật một ngày nào đó

Haru vẫn là Haru, nhưng trong tình cảnh đó, nếu hỏi cậu ấy còn lựa chọn nào khác không thì mình nghĩ là không, hoặc thực tế là không còn lựa chọn nào khác cả, cho nên...

Đành phải chịu thôi.

Vốn Merry cũng không nhìn rõ được cụ thể là hai người họ đang làm gì. Haruhiro và Shuro Setora đang sóng vai nhau đi đằng trước, phía sau là người nhân tạo Enba, còn Merry đi sau cùng.

Enba không cao lắm. Chắc tầm một mét bảy mấy thôi? Có điều, hai cánh tay gã dài và to một cách dị thường. Nửa thân trên của gã cũng vạm vỡ, vai khá rộng, nên nói thật là rất vững. Cô chẳng nhìn được phía trước một cách dàng dàng.

Haruhiro đã buộc phải chấp nhận điều kiện mà Setora đưa ra. Nếu ở vào vị trí của Haruhiro, hẳn Merry cũng sẽ quyết định tương tự dù lòng đau như cắt. Cô hiểu. Và cô chấp nhận.

Chỉ có điều, cô không sao ngăn được cảm giác... *giờ đâu phải lúc chứ*, cứ trào lên trong tâm khảm. Họ chưa làm gì quá đáng cả, nhưng cô vẫn thấy bức bối và tức tối. Setora đã yêu cầu Haruhiro đối xử với cô ta như người yêu, vậy tức là sao? Chẳng lẽ người yêu nghĩa là phải thế...?

... Hừm, mình cũng chẳng biết nữa?

Thực tế là Merry không biết thật. Cô chưa từng hẹn hò với ai, dù là cùng giới hay khác giới. Ít nhất là từ khi đến Grimgar. Còn chuyện trước đó cô không nhớ nên chẳng biết được, nhưng cô có cảm giác mình chưa bao giờ yêu đương nghiêm túc. Xét về tính cách, giả dụ có thích một người, cô có vẻ cũng sẽ nghĩ xa tới mức muốn gán bó cả đời với người đó luôn. Bởi vậy nên cô có lẽ là kiểu người thận trọng. Nếu chỉ cảm thấy *anh ta cũng được đấy*

nhỉ, cô sẽ không cuống quýt lên. Không nhặng xị. Cô sẽ giữ gìn ý tứ. Chắc hẳn Merry là kẻ nhút nhát trước tình yêu.

Điều đó bây giờ có lẽ vẫn không hề thay đổi.

“Haru.” Setora gọi bằng một cái giọng chẳng mấy ngọt ngào.

“À, vâng.” Haruhiro trả lời. Nghe xa cách quá.

“Vâng là sao?”

“À, xin lỗi... Ừm. Sao?”

“Em chỉ thử gọi thôi. Không được à?”

“Được... chứ?”

“Vậy à.”

“Ừ.”

“Thích thật.”

“Hả. Cái gì cơ?”

“Có một người mà em có thể gọi tên thoải mái ở ngay bên cạnh thế này.”

“... À à. Ừm... đúng, vậy nhỉ.” Haruhiro cười gượng gạo.

Hình như Enba cố tình làm một bức tường chắn giữa Merry và hai người kia. Để Merry không thể cản trở Haruhiro và Setora được. Có vẻ họ chỉ đang sống vai nhau cùng bước, thỉnh thoảng trao đổi vài câu như thế kia thôi, nên Merry tự hỏi cô cản trở cái gì mới được?

Hay là, mặc dù Merry không nhìn thấy, nhưng họ đang âu yếm nhau, nắm tay hoặc khoác tay nhau? Hay thậm chí là những tiếp xúc cơ thể thân mật hơn nữa?

Dù là thế nào thì người đi sau chót là Merry vẫn không thể nhìn được vì có Enba đứng chắn. Bởi vậy cô không dám nói chắc, nhưng mấy chuyện kia vẫn khó có thể xảy ra. Dựa vào lời nói cũng như không khí giữa hai người, cô cũng phần nào đoán được.

... Vậy rốt cuộc hai người này đang làm cái quái gì vậy...?

Người yêu? Như thế hả...?

Xem ra Setora cho rằng như thế chính là cách hai người yêu nhau đối xử với nhau. Haruhiro đang phụ họa. Trong lúc không ngớt hoài nghi, có lẽ vậy. Chắc cậu đang nghĩ, *chuyện này hơi khác với những gì mình tưởng*. Bởi lẽ, khi nói hai chữ “người yêu”, ai cũng sẽ tưởng tượng ra nhiều thứ hơn.

Nhiều thứ hơn... là sao nhỉ?

Quấn quýt nhau, tán tỉnh nhau ư?

Mà “tán tỉnh” cụ thể là như thế nào?

Merry không phải chuyên gia về vấn đề này nên không rõ lắm, nhưng hai người họ chắc chắn không phải. Cô hoàn toàn không có cảm giác đây là hai người yêu nhau. Hay là những cặp đôi trên thế giới này đều như vậy? Ít nhất là trước mặt người khác? Giả dụ Merry có yêu ai đó thì trước mặt mọi người, hoặc khi bị người ta nhìn thấy, cô cũng sẽ kiềm chế lại. Kiềm chế cái gì à? Ừm... kiềm chế không tán tỉnh nhau? Còn một vấn đề nữa là ngay từ đầu cô có muốn tán tỉnh hay không. Biết đâu cô không muốn? Giờ cô không có người yêu nên mới nghĩ như vậy, nhưng khi có rồi thì tâm lí sẽ thay đổi chẳng?

Tuy nhiên, mình thì cả đời cũng không có người yêu nổi.

Mình không muốn, và cũng không cần.

Không phải Merry không nhận ra Kuzaku có ý với mình. Có điều, cô cũng hoài nghi rằng liệu có phải mình quá tự tin khi nghĩ cậu ta thích mình không nữa. Hơn nữa, Kuzaku gia nhập tổ đội sau, hẳn cậu ấy cũng phải lo lắng nhiều. Là một đồng đội, cô muốn tỏ ra thân thiện với cậu, là một đàn chị, cô muốn giúp đỡ cậu, cảm giác ấy trong cô rất mạnh.

Khi được tỏ tình, điều đầu tiên cô nghĩ là, “Đúng như mình dự đoán.” Cô đã mong không phải như vậy, nhưng Kuzaku thực sự nhìn nhận lòng tốt của cô theo cách đó.

Cô đã ít nhiều chuẩn bị tinh thần, nên đã đưa ra một câu trả lời thẳng thắn.

“Không thể được.” Cô đáp lại ngay lập tức.

Merry không thể nghĩ đến việc hẹn hò. Từ trước đến nay đã là đồng đội, thì từ giờ trở đi cũng vẫn là đồng đội. Cô muốn thế.

Nếu có thể, cô muốn Kuzaku cũng nghĩ như thế.

Thực ra cô không ghét Kuzaku. Nếu buộc phải lựa chọn xem mình có hảo cảm hay ác cảm với cậu ta thì ừ, cô có hảo cảm với cậu. Cậu ta cao và khuôn mặt không đến nỗi tệ. Ngoài ra tính cách cũng hoà đồng, mặc dù có đôi phần cảm thấy hơi mềm yếu, nhưng cậu ta không ích kỉ hay gia trưởng như Ranta, nên có thể xem là tốt tính.

Cô không ghét cậu. Có lẽ không phải là cô chẳng thể yêu cậu.

Nhưng cô không yêu.

Vì đó là Kuzaku... Lí do không phải vậy.

Cô không có cảm xúc yêu đương với bất kì ai.

Cô không yêu.

Cô không thể yêu ai được.

Với Merry, có nhiều chuyện quan trọng hơn. Cô có các đồng đội và phải bảo vệ tính mạng họ. Cô không được phép mất tập trung vào chuyện khác. Cô không thể để bản thân xao nhãng với mấy vụ yêu đương.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân cô. Cho dù là đồng đội trong cùng tổ đội, cô cũng không định áp đặt suy nghĩ này lên họ. Người này có thể thích người kia. Cô nghĩ như thế cũng chẳng sao cả... Mặc dù trong tổ đội của bọn cô khó mà xảy ra chuyện kiểu này.

Khi chỉ có ba đứa con gái là cô, Shihoru và Yume với nhau, cơ bản là chủ đề đó cũng không xuất hiện. Nói là cơ bản, chứ thực ra là chưa bao giờ. Đại khái họ sẽ nói chuyện về những thứ đáng yêu, hoặc về thức ăn ngon. Nhờ vậy, cô cảm thấy cực kì thoải mái, và càng yêu quý Shihoru cùng Yume hơn.

Mặc dù không có quy tắc cấm yêu đương người cùng đội, nhưng phải chăng nên quy định rõ ràng luôn như thế? Nếu vậy, về phần Merry, cô sẽ có thể yên tâm. Cô muốn tiếp xúc với đồng đội như những con người bình đẳng với nhau. Trở thành bạn thân thì được, nhưng tuyệt đối không thể trở thành bạn trai bạn gái hay vợ chồng. Thậm chí cô còn không muốn nghĩ tới khả

năng mình có thể bước vào một mối quan hệ như thế với một ai đó.

“À này, Haru.” Setora vẫn nói với một tông giọng không thân thiết chút nào.

“... A, vâng... ừm.”

“Anh muốn có mấy đứa con?”

“Hự...!” Haruhiro *phun ra*, Merry cũng ho lên một tiếng kì cục: “Khự...”

“Hửm, sao vậy, Haru?”

“... Không. Nhưng, nhưng mà, đột ngột quá,... ừm, chúng ta là, người yêu, phải không?”

“Ừ. Anh với em là người yêu của nhau.”

“... Chỉ tới khi cô thấy chán và bảo dừng lại.”

“... Biết đâu em lại không thấy chán thì sao?”

“Hả...” Haruhiro có vẻ ngạc nhiên, nhưng Merry đã để ý đến điểm đó ngay từ khi Setora đưa ra điều kiện.

“Cho tới khi tôi thấy chán và bảo dừng lại.” Không khó để nhận ra ẩn ý của cô ta là *đằng nào tôi cũng sẽ chán, nên hãy cố gắng hết sức cho tới lúc đó*. Trong thâm tâm, Haruhiro đã coi thường điều này chẳng? Thủ lĩnh tổ đội này ý thức rất ít về bản thân, nên luôn tự đánh giá thấp chính mình theo nhiều nghĩa. Setora chẳng qua hứng lên, hoặc nhằm lẫn gì đó nên mới đưa ra yêu cầu này, và chẳng mấy chốc cô ta sẽ bị cậu làm cho chán ngán, “hết thương cạn nhớ” ngay thôi. Chắc chắn Haruhiro đã dự đoán như vậy... *Nhưng cậu làm sao biết được?*

Có vẻ Setora đã hứng thú với Haruhiro ngay từ đầu. Có thể cô ta sẽ không chán, cứ giữ rịt cậu làm người yêu. Chắc Haruhiro sẽ phủ nhận rằng chuyện đó không bao giờ xảy ra được, nhưng thực chất là hoàn toàn có thể. Dù cậu không phải kiểu con trai *đào hoa*, nhưng đã có tiền lệ là Mimori của đội Tokkies rồi đó. Cũng có những cô gái ngoài kia thích Haruhiro. Kể cả có nhiều đi nữa, Merry cũng không ngạc nhiên. Haruhiro lúc nào trông cũng ngái ngủ, nhưng trước hết, cậu không lảm mồm, không nhiều tham vọng, ở cạnh cậu, cô thấy bình yên. Cậu quan tâm

đến đồng đội, có trách nhiệm, giỏi chịu đựng. Hơn nữa, cậu sẽ nói điều gì nên nói. Cậu thường tỏ ra ngại ngùng, nhưng đôi lúc lại dũng cảm không tin nổi.

Cậu không có tài năng kiệt xuất, cũng không có cá tính đặc biệt. Nhưng cậu luôn làm tròn vai trò của một thủ lĩnh, tuyệt đối không đùn đẩy cho ai. Cho tới giờ, đã có không biết bao nhiêu lần cả đội thoát được tình thế hiểm nghèo nhờ công một Haruhiro như thế.

Haruhiro là kiểu “dù người phụ ta chứ ta nhất định không phụ người”. Cậu là một thủ lĩnh đáng tự hào, đáng tin cậy, và đáng kính về mặt nhân cách nữa. Mặc dù cô chưa từng mặt đối mặt mà nói với cậu những điều này.

Ngược lại, có khi cô nên nói rõ ràng cho cậu biết. Chắc chắn là dù có được khen, Haruhiro cũng sẽ không trở nên kiêu căng ngạo mạn.

“Ha...” Merry định cất tiếng gọi, nhưng cô cuống quýt chuyển thành hắng giọng... *Tại sao lại là bây giờ? Muốn nói cho Haru cũng không phải bây giờ. Đương nhiên. Mình đang sốt ruột cái gì kia chứ?*

“Hửm?” Setora dừng bước. Enba đi ngay trước mặt Merry cũng dừng lại, làm cô suýt tông phải gã ta.

“Người vừa nói gì hử, đồ đàn bà?”

“... Không có gì.” Merry xấu hổ cúi đầu, cô khẽ cắn vào môi. Trông cô cứ như đang nói chuyện với tấm lưng của Enba vậy. Setora hầu như lơ tịt Merry. Thế mà tại sao chỉ những lúc thế này cô ta mới phản ứng lại cơ chứ? “... Tôi không nói gì cả.”

“Vậy à? Ta lại cảm thấy có một kẻ thô lỗ dám lơ người yêu của cậu ấy là ta đi, mà gọi thẳng Haru là Haru cơ đấy.”

“Tôi thích gọi Haru thế nào thì gọi chứ?”

“Không được. Một khi đã yêu nhau, ta sẽ sinh con cho Haru. Nên đương nhiên, ta sẽ không để người đàn bà nào khác xen vào.”

“Con!?” Haruhiro la lên, còn Merry đang vặc lại “Xen vào cái gì!?” dở dang thì cảm thấy hơi hoa mắt. “... Ừa, con, con, sinh con

á...!? Sao đột nhiên...!?”

“Tất nhiên rồi. Khi nam nữ yêu nhau thì còn việc gì khác ngoài tạo ra em bé?”

“... Sao...” Haruhiro có vẻ sửng sờ, “... sao nhỉ, tôi không biết...”

“Có, có thứ tự cả đấy.” Merry chạy qua bên sườn Enba để lên đằng trước. “Việc gì cũng phải tuần tự chứ! Không thể đột nhiên sinh, sinh, sinh em bé được...”

“Tuần tự?” Setora nhíu mày. “Người đang nói tới chuyện khi đêm xuống, hai người lên giường, hôn hít nhau, sờ soạng nhau ấy hả? Ta không nghĩ chuyện đó nên nói ở đây đâu.”

“Vâng... Vâng, đúng vậy nhỉ...”

“Không phải ‘vâng, đúng vậy nhỉ’ nhé, Haru!?”

“Th... Thì công nhận!? Xin lỗi nhé...”

“Đừng xin lỗi con đàn bà đó, Haru!” Setora thét lên. “Anh là người yêu của em. Ngoài em ra, em không cho phép anh xin lỗi bất kì ai khác.”

“Vâng... Vâng.”

“Vâng, vâng,” *cái nỗi gì...* Nuốt lại những lời đang định nói ra miệng, Merry đè mạnh tay lên ngực. Bây giờ, đám nyaa của Setora đang tản ra khắp nơi để tìm kiếm tung tích đồng đội của họ. Haruhiro không thể cự tuyệt Setora. Thực tế là cậu buộc phải làm theo những gì Setora nói. Khi Setora ra lệnh, Haruhiro không có lựa chọn nào khác ngoài nghe theo. *Có nghĩa là...*

Họ sẽ lên giường cùng nhau khi đêm xuống?

Hôn hít nhau?

Sờ soạng nhau?

Rồi...

Làm cái việc tạo ra em bé?

“Phư...” Merry bật cười. *Sao mình lại cười nhỉ?* Bản thân Merry cũng không hiểu. Đó là một câu đố. Để xem, vì nó đến đột ngột hơn cô tưởng? *Cô ta đột ngột đi xa tới mức đó ư, ồ, cô ta dám kìa,* Merry thực sự cảm thấy như vậy. *Làm thế thật ư? Thật nhỉ? Ồ~.*

Nhưng, Haru cũng đồng ý với điều ấy à?

... Cô không thể hỏi thế được.

Đây không phải chuyện tốt hay xấu. Chỉ là đành phải chịu. Nếu buộc phải làm thì cậu ấy cũng đành làm thôi. Đành phải làm. Làm "chuyện đó". Thì có sao đâu? Nó không hề vi phạm nguyên tắc cấm yêu đương người cùng đội. Mà nguyên tắc đấy cũng chẳng tồn tại. Vậy là chuyện này chẳng liên quan? Không vấn đề gì hết?

Đúng. Cô quay cuồng vì cái gì cơ chứ? Chẳng có vấn đề gì to tát. Không chỉ con người, đây là cái việc mà phần lớn động vật sinh sản hữu tính sẽ làm. Haruhiro làm chuyện đó với Setora thì có vấn đề gì? Ít nhất việc này cũng không liên quan đến Merry. Nếu Haruhiro không bằng lòng thì đúng là hơi tội nghiệp. Nhưng vì đồng đội kia mà. Haruhiro là thủ lĩnh, nên chỉ còn nước nhẫn nhục thôi. Hơn nữa, đây còn là Haruhiro, nên chắc chắn cậu sẽ vượt qua và hoàn thành xuất sắc. Có khi cậu còn chẳng lấy làm khó chịu ấy?

Công bằng mà nói, Setora là một cô gái khá đáng yêu.

Lại còn giống nữa.

Giống cô gái đó.

Choco.

... Thực ra cậu ấy thấy cũng không đến nỗi nào?

... Ra là vậy.

Có lẽ đó chính là điều khiến Merry bật cười. Phải chăng ngoài mặt, Haruhiro tỏ ra thôi tiêu tưng rồi, chết thật chết thật, khổ ơ là khổ, nhưng trong thâm tâm, cậu lại thấy đây là một món hời, đúng như mong đợi? Quả thực gã Ranta ngu ngốc đó trước đây từng nói, "Đàn ông là sinh vật luôn bị dồn nén." Với Merry, đây là chuyện của giới kia nên cô không rành, nhưng tóm lại, đàn ông là sinh vật luôn muốn làm "chuyện đó", phải không? Haruhiro cũng là đàn ông. Nếu có một đối tác phù hợp, đương nhiên cậu ấy sẽ muốn làm.

Vậy cũng được mà? Thôi thì đành thế. Nếu hai người làm ở một chỗ kín đáo mà tôi không nhìn thấy thì cũng chẳng sao.

Từ nãy đến giờ, cứ có tiếng pi gyaaaaaaa, pi gyaaaaaaa gì đó rất ồn ào, nhưng cô đã trấn tĩnh lại được. Merry thở ra một hơi.

“... Mà âm thanh này là gì thế?”

“Tiếng kêu của wyburn đấy.” Setora nheo mắt nhìn lên trời như bị chói nắng. “Thousand Valley có mối quan hệ không thể tách rời với sương mù. Nhưng trong năm cũng có khoảng một vài, cho đến mười ngày sương tan hoàn toàn như thế này. Vào những ngày đó, chúng sẽ bay từ dãy núi Kuaron ở phía Đông tới. Các sinh vật ở đây không quen với wyburn, nên với chúng, đây là một tài sản có đầy những con mồi chậm chạp mà chúng có thể kết liễu dễ dàng.”

“Ể, chờ, chút...” Haruhiro hốt hoảng hỏi. “... Cái con wyburn đó là con gì cơ? Trông nó như thế nào...”

Pi gyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Tiếng kêu của wyburn lại vang lên.

Khác với lúc này, tiếng kêu lần này to đến mức làm người ta bị giật mình. Tức là nó đang ở gần đây.

“Một loại rồng.” Setora điềm nhiên trả lời. “Rồng có cánh, bay được như chim. Có thể gọi là phi long cũng được. Chúng đa dạng về kích thước và màu sắc, nhưng wyburn màu xanh nước biển được coi là to lớn và hung dữ nhất. Chúng là động vật chỉ chuyên ăn thịt. Cả người, cả orc, cái gì chúng cũng ăn.”

Merry bất giác nhìn lên trời. Trời cực kì quang đãng. Cô nhớ đã khá lâu rồi mình mới lại được nhìn thấy bầu trời trong xanh đẹp đến nhường này... Không, giờ đâu phải lúc xúc động cơ chứ. “... Nguy... hiểm, ra phết, nhỉ?”

“Tất nhiên là không an toàn rồi.” Setora cười khẩy. “Bây giờ ở Làng chắc đang náo loạn. Những ngày trời quang, thay vì tận hưởng ánh mặt trời quý giá, họ lại phải bận bịu chuẩn bị chống wyburn. Trong quá khứ, đã từng có lần Làng bị một đàn vài chục con wyburn tấn công. Sau đó, người ta cử một đội quân viễn chinh đi tới dãy núi Kuaron, và kể từ khi họ đốt trại tổ của wyburn thì thảm họa không còn xảy ra nữa. Nhưng không thể tiêu diệt hoàn toàn bọn sinh vật làm tổ trên các vách núi cheo leo đó được. Mỗi khi sương tan, chúng lại bay tới. Chúng sẽ sẵn

mỗi tới khi no bụng, khi sương phủ xuống thì chúng quay về. Một khi đã sống ở đây thì buộc phải chấp nhận chuyện này.”

“Vậy là chạy...” Haruhiro đang nói dở thì đưa tay lên che miệng, “... dù có chạy trốn cũng không thể thoát được nhỉ. Hả, vậy là sao? Tức là chúng đến lúc nào thì mình cũng đành bó tay chịu chết à...?”

“Làm gì có chuyện đó.” Setora dí ngón tay trở vào trán Haruhiro. “Đây.”

“Đau...!?” Haruhiro ôm trán. “À, thực ra không đau, nhưng mà...”

Có vẻ vui quá nhỉ. Cảm giác như họ đang đùa bỡn nhau. Thế này không phải hơi giống người yêu sao? Nếu không phải lúc này, chắc cô sẽ nói, “Mời hai anh chị tự nhiên.” Nhưng giờ cần ưu tiên tình hình trước mắt.

“Rồi sao? Có cách để phòng bị à? Chắc là có chứ hả?”

“Đồ đàn bà kia, cô phách lối quá nhỉ. Kể cả có cách thì ta vẫn sẽ chọn vút cô ở lại thôi.”

“Setora, này... Merry là một đồng đội quan trọng của tôi.”

“Em không cần biết đồng đội hay cái quái gì, nhưng cô ta vẫn là phụ nữ. Cô ta cũng có thể mang đứa con của anh. Đối với em, sự tồn tại của cô ta thật ngửa mặt... Phải rồi. Đây chính là cảm giác ghen tuông đúng không?”

“Tôi...” Merry cao giọng lên, dù không cố ý, “... với Haru là đồng đội, không hơn không kém! Đừng hòng có chuyện tôi mang thai con của Haru, và cơn ghen của cô chỉ làm tôi thấy phiền phức thôi, nên cô dừng lại đi, thật đấy...!”

Khi đã trút hết nỗi lòng, Merry sực tỉnh và quan sát sắc mặt của Haruhiro. Haruhiro đang nhìn xuống dưới, khẽ nở một nụ cười miễn cưỡng nơi khóe miệng.

“Nếu người đã nói tới mức đó thì...” Setora nhún vai, “phải nói là ta đã tưởng hai người thân thiết và có mối quan hệ gần gũi. Nhưng xem ra không phải vậy. Hay là Haru, anh yêu đơn phương cô ta hả?”

“... Không.” Haruhiro xoa bụng. “... Không có, chuyện đó đâu. Tôi cũng coi Merry là đồng đội... Một đồng đội quan trọng, mà đồng đội nào cũng quan trọng, nên tóm lại là một người quan trọng, nhưng... đồng đội chỉ là đồng đội thôi.”

“Hừm. Em không hiểu lắm, nhưng việc đề phòng wyburn thì em đang làm rồi. Lũ nyaa của em đang canh gác. Hơn nữa, không phải chỉ toàn chuyện xấu đâu. Có khi lũ wyburn lại giúp chúng ta đấy.”

Một con nyaa phóng ra từ bụi rậm gần đó. Một con nyaa lông vàng sọc đen. Hình như nó đang truyền đạt điều gì cho Setora bằng tiếng kêu và cử chỉ. Khi Setora gật đầu, rồi lại lắc đầu, con nyaa kêu “nyaa” một tiếng rồi lại biến mất... *Thật khó để chấp nhận điều này, nhưng nó đáng yêu quá xá.*

“Có vẻ tìm thấy rồi.” Setora nhanh chóng kéo tấm vải đang quấn quanh cổ lên che mặt. “Đúng hơn là wyburn đã tìm thấy họ giúp chúng ta. Nếu chưa bị ăn thịt thì ta có thể gặp họ đấy.”

... Ra là vậy.

Wyburn bay đến đây để tìm môi. Những người dân ở Ngôi làng bí mật, và có thể là cả Forgan nữa, khi thấy trời quang sẽ cảnh giác lũ wyburn ngay. Nhưng những người chẳng biết gì về wyburn sẽ không phòng bị và dễ bị tấn công nhất.

Setora bắt đầu chạy, theo sau là Haruhiro, Enba và Merry. Thỉnh thoảng cô lại nghe tiếng nyaa. Xem ra lũ nyaa đang dẫn đường cho Setora.

Bọn cô đang chạy ở đâu, và đang chạy đến đâu? Merry hoàn toàn không biết. Đường đi phải lên dốc xuống đồi, chỉ riêng việc chạy theo cho kịp thôi cũng đã hết hơi.

Đôi lúc, Haruhiro ngoảnh lại nhìn Merry. Vì cô là một đồng đội quan trọng nên cậu đang lo lắng cho cô ư? Vậy mà tại sao cô lại nói như thế nhỉ? Rằng, “đừng hòng tôi mang thai con của Haru.” Thực ra Merry nghĩ như thế, nhưng dùng từ “mang thai” nghe có vẻ trực tiếp quá. Đây là một lời nói không phù hợp. *Mình đã bị Setora khiêu khích. Là lỗi của Setora. Setora mới sai.*

Pi gyaaaaaaaaaaaaaaaaa, tiếng kêu kia lại vang lên. Có con gì đó trên bầu trời. Nó có cánh, nhưng không phải là chim. Hẳn là wyburn. Nó đang bổ nhào xuống. Hình như Setora đang chạy theo hướng đó. Chỗ có con mồi của wyburn. Có khi tụi Shihoru ở đó.

Khi họ không nhìn thấy con wyburn nữa thì nó lại lao vút lên. Nó lượn vòng tròn, xem ra đang chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo.

Phía trước mặt có người. Họ đang chạy về hướng này.

“Shihoru...!” Haruhiro và Merry đồng thanh gọi tên người đồng đội. Không đội mũ, mang trên mình một chiếc áo choàng xám mà họ chưa thấy bao giờ, nhưng không thể nhầm được. Tay cô ấy cầm gậy. Chính là Shihoru. Cô ấy bình an vô sự.

Merry guồng chân hết tốc lực. Khoé mắt cô cay cay. *Tốt quá rồi. Shihoru. Cậu vẫn còn sống. Nhưng người đi cùng là ai thế kia? Tóc ngắn. Đầu húi cua, mặc quần áo tu sĩ. Một người đàn ông lạ mặt. Còn Yume và Kuzaku thì sao...?*

Haruhiro hét lên: “Anh Tsuga...!” rồi tăng tốc, tách ra khỏi Setora.

“Haruhiro...!”

“Lại đây, Shihoru...!”

Haruhiro ôm chầm lấy Shihoru, rồi lập tức đẩy cô ra sau lưng để che chắn... *Gì thế kia?*

Ngẫu quá.

“Haru! Đừng ôm người phụ nữ khác...!” Setora gào lên.

“Đừng nói nữa!” Haruhiro quát trả lại ngay. “Merry, trông nom Shihoru...!” Cậu vừa ra chỉ thị vừa tiếp tục chạy về phía trước. Tsuga. Tu sĩ của đội Rocks. Tsuga đang tụt lại sau Shihoru một quãng. Xem ra Haruhiro định giúp sức cho Tsuga.

Wyburn lại bắt đầu bổ nhào xuống. Mục tiêu hình như là Tsuga. Nhưng Tsuga có vẻ đã khá mệt, anh ta đang chạy về hướng này, mồ hôi đầm đìa. Anh ta không còn sức để quan sát bầu trời. Nếu thế, Haruhiro xông lên liệu có cứu được anh ta không?

Shihoru cũng mệt đứt hơi, cô ngã nhào vào lòng Merry. “... Merry, may quá... rồi, t... tớ...”

“Tớ nhớ cậu lắm...!” Cảm xúc dâng trào, Merry bất giác ôm lấy Shihoru thật chặt. Cứ thế, cô kéo Shihoru vào bụi rậm bên cạnh... *Haru.*

Wyburn đã đến sát trên đầu Tsuga.

Haruhiro khom người, ôm ngang hông Tsuga, rồi cứ thế húc anh ta ngã nghiêng sang trái về phía trước.

Một tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Móng vuốt của wyburn sượt qua ngay phía trên hai người họ.

Nhưng trước mắt wyburn lại là Setora và Enba.

“Enba...!” Setora ra lệnh, người nhân tạo Enba đứng lên phía trước.

Wyburn giương chân phải ra quặp lấy Enba, dúi xuống đất.
Thế này thì tê thật. Anh ta sẽ bị giết ư...?

[illegible]

“Wyburn ghét người nhân tạo!” Setora chạy vội tới chỗ Enba. “Bởi vì họ được tạo ra với mục đích như thế. Tuy nhiên, wyburn chỉ không ăn người nhân tạo, chứ không phải nó không dám tấn công. Chúng ta chuẩn thôi...!”

“Anh Tsuga...!” Haruhiro đỡ Tsuga dậy. “Anh có chạy được không...!?”

“... Chạy chứ! Không thì tôi tiêu mất!”

“Shihoru!” Merry nắm tay Shihoru. “Có tớ ở đây, nên sẽ ổn thôi...!”

“Ừ, nhờ câu...!”

“Setora, mọi người sẽ chạy theo cô, cô chỉ đường đi!”

Haruhiro nói bằng giọng ra lệnh. Setora vừa đáp trả, “Là đàn ông mà anh hơi ngạo mạn đấy!”, vừa vùng chạy bên cạnh Enba. “... Nhưng cũng không tệ. Em lại càng muốn ‘hạt giống’ của anh hơn. Đây là tình yêu chẳng...!”

“H... Hạt giống...!?” Shihoru tròn mắt.

“Xảy ra nhiều chuyện lắm...!” Không hiểu sao Merry đã nghĩ thông suốt. Cô hài lòng, hay nói sao nhỉ? *...Thì bởi, Haru ban này ngẫu thật sự. Không tính đến chuyện muốn có “hạt giống”, thì việc ai đó thích cậu cũng chẳng có gì lạ cả.*

Mặc dù Setora hơi cực đoan, nhưng cô ta để ý đến Haruhiro theo cách của riêng mình, và hiện tại cô ta đang yêu cậu. Đó hoàn toàn không phải chuyện lạ lùng gì.

Với mình... cậu ấy là một đồng đội quan trọng, nên không có chuyện đó đâu.

Setora và Enba dẫn đường. Haruhiro để Tsuga đi trước, vừa để mắt đến Merry và Shihoru vừa liên tục nhìn lên trời để xác định vị trí của wyburn. Haruhiro những lúc thế này luôn tập trung đến mức đáng sợ. Vậy mà mắt cậu trông còn buồn ngủ hơn bình thường. Thần kinh cậu căng ra đến mức không thể căng hơn được, và chắc chắn nó đang bị bào mòn, nhưng trông cậu lại có vẻ điềm nhiên. Hẳn cậu chẳng hề thấy thoải mái, nhưng cậu làm cho người khác có cảm giác cậu vẫn còn “chiến” được, rằng mọi chuyện sẽ đâu vào đó... *Này, Haru, cậu có biết không?*

Cứ như thế, cậu đã cứu tụi mình rất nhiều lần.

Tụi mình, xét về năng lực của từng cá nhân cũng như của cả đội, có lẽ chẳng vào được tốp đầu hay thậm chí tốp hai của lính tình nguyện đâu. Nhưng cậu nghĩ tại sao chúng ta vẫn sống sót được đến giờ?

Hơn ai hết, hơn bất cứ thứ gì, là nhờ cậu đấy. Cậu có biết không?

Chắc là không nhỉ. Cậu đang nghĩ rằng phải đến tám, chín phần là nhờ mọi người. Nhờ những đồng đội đã đi theo, đã gánh vác cùng một thủ lĩnh không đáng tin cậy như cậu.

Tớ không thể không nghĩ cậu thật kì lạ. Chính vì cậu như thế, nên mọi người mới đi theo, mới gánh vác, mới muốn được cùng cậu tiến bước... Haru.

Tớ không cần ở bên cạnh cậu, ở đằng sau cậu thôi cũng được, nên hãy dành chỗ cho tớ nhé. Còn sống là tớ còn làm nhiệm vụ của mình. Tớ sẽ làm tròn vai trò của tớ.

Setora có vẻ đang dẫn đường rất hợp lí. Nên nói là cực kì phù hợp cũng được. Wyburn vẫn đang lượn vòng trên đầu họ. Nó đang đuổi theo, không định để con mồi thoát. Đã vài lần nó bỏ nhào xuống, nhưng không ai bị sao. Đường đang hẹp dần về cả hai bên, hoặc về một bên, cây cối um tùm, với wyburn mà nói thì có quá nhiều chướng ngại vật. Setora đã chọn tuyến đường có nhiều chỗ để náu thân cho quân ta. Hơn nữa, có lẽ lũ nyaa cũng góp sức một, hai phần. Bao nhiêu là nyaa. À, không phải chỉ có nyaa.

Shuro Setora.

Là một tử linh thuật sư, còn là một người điều khiển nyaa, nếu không có cô ta, cả bọn dừng hòng xoay xở được. Merry nên chấp nhận sự thật này. Cô phải cảm thấy biết ơn Setora. Có thể vì cô ta đến từ Ngôi làng bí mật nên đôi lúc không hiểu lẽ thường tình. Nhưng cô ta không phải người xấu. Vả lại, Merry ở đây được là nhờ có Setora.

Nếu Haruhiro đồng ý, Merry sẽ ủng hộ cậu có con với Setora hay bất cứ chuyện gì khác. Có lẽ vì lần này quá đường đột nên cô cảm giác mình không thể suy nghĩ rạch ròi. Vấn đề này thời gian sẽ giải quyết. Chẳng bao lâu, cô sẽ học cách chấp nhận sự thật. Ngực cô nhói lên là vì cô đang chạy mà thôi.

Thực lòng mà nói, chắc cô sắp tới giới hạn rồi.

Merry vẫn còn có thể cố thêm chút nữa. Nhưng Shihoru đã nhăn mày méo mặt, thở hồng hộc rất khó khăn. Tsuga ở đằng trước có vẻ cũng kiệt quệ. Chân anh cứ ríu vào nhau, mấy lần suýt thì vấp ngã. Lí do duy nhất khiến anh chưa ngã lăn ra là vì mỗi lần như vậy, Haruhiro lại đưa tay đỡ anh lại.

“Wyburn tới kìa! Tất cả chạy sang trái...!”

Cuối cùng, Haruhiro đã bắt đầu đưa ra các hướng dẫn cụ thể. Mọi người đang mệt mỏi rồi, khả năng tập trung bị phân tán, năng lực phán đoán suy giảm. Haruhiro đã nhận ra điều đó. Nếu chỉ làm theo hiệu lệnh, Shihoru và Tsuga cũng không đến nỗi không thể cầm cự được thêm.

Nhưng chẳng mấy chốc, cả việc này cũng sẽ trở nên khó khăn.

Không được, mình tới giới hạn rồi... Từ trong cổ họng Merry, những lời đó cứ chực bật ra. Nhưng cô không dám nói. Haruhiro đang cố gắng điên cuồng theo cách riêng của cậu. Nghĩ kiểu gì cũng thấy trách nhiệm nặng nề nhất đang đè lên vai Haruhiro, chắc chắn cậu còn vất vả gấp bội người khác. Merry không thể nói rằng mình đã đầu hàng.

“Setora, bọn tôi không chạy tiếp được nữa...!”

... Ôi, chính vì vậy.

Chính vì vậy, Haruhiro đã lên tiếng thay cho họ. Chính vì luôn nắm bắt tình hình của mọi người, nên kể cả khi bản thân còn chạy được, cậu vẫn xác định rằng họ đã ở bên bờ vực và không thể đi xa hơn. Cậu đã đưa ra quyết định, với tâm thế sẵn sàng gánh vác trách nhiệm bất kể kết quả ra sao. Haruhiro có thể làm được điều đó. Tuyệt đối không dễ dàng, rõ ràng trọng trách rất nặng nề, nhưng cậu không hề có ý định đặt gánh nặng đó xuống.

Cô đã nghe chuyện của tu sĩ Manato. Rồi của Moguzou. Có khi Ranta cũng đã phản bội thật. Dù đã mất đi đồng đội, cậu vẫn tiếp tục làm thủ lĩnh. Cậu vẫn đứng lên hàng đầu, cho dù lòng đang quặn quại... *Haru, điều ấy thật phi thường, cậu có biết không?*

Nghĩ về những đau đớn của cậu, trái tim tớ có thể dễ dàng vỡ ra thành từng mảnh.

Chỉ hình dung ra nỗi cô đơn mà cậu nếm trải, tớ đã đủ đông cứng người.

Tớ muốn ôm cậu, truyền hơi ấm cho cậu, nhưng chắc cậu sẽ từ chối, bảo rằng không cần đâu, có phải không?

Rằng, cậu không cần phải làm thế, tớ ổn mà.

Vì chúng ta là đồng đội, nhưng chỉ ở mức đồng đội mà thôi.

Giá mà tớ có thể ôm ghì lấy cậu, như hai người đồng đội quan trọng, không thể thay thế, thì tốt biết bao.

“Nếu đánh nhau với nó thì hầu như không có cơ hội thắng đâu...!” Setora đáp lại như vậy nhưng vẫn dừng chạy. “Kể cả chỉ đuổi nó đi...! Thì hi vọng cũng rất mong manh...!”

“Bọn tôi sẽ đánh...!” Haruhiro cao giọng, rút thanh stiletto ra. “Tôi và Enba nghênh chiến...! Merry, anh Tsuga, chuẩn bị để trị thương cho bọn tôi bất cứ lúc nào! Shihoru, tung Dark ra đi...! Không ai được chết. Tôi sẽ không để ai phải chết...! Chúng ta sẽ sống...!”

Merry và Shihoru đồng thanh đáp: “Rõ...!” Tsuga cầm cây gậy kim loại lên, nhưng trông anh ta chẳng còn sức mà đánh nữa. Setora ra lệnh, “Hỗ trợ Haru...!”, Enba di chuyển đến bên cạnh Haruhiro. Merry, Shihoru và Tsuga nấp vào bóng cây phía bên phải. Setora thì sao nhỉ? Cô ta đứng chệch đằng sau Haruhiro và Enba, quan sát wyburn trên bầu trời. Tức là cô ta không định để cho hai người họ liều mạng một mình. Cô ấy thật đáng nể.

Con wyburn màu xanh đang *hạ xuống*. Đương nhiên, không phải nó rơi xuống. Mà là bổ nhào. Nhưng cô có cảm giác như nó đang rơi với cái đầu chúc thẳng xuống vậy. Sợ quá. Cô muốn hét lên. *Haru, dừng. Chạy đi. Quá nguy hiểm.*

Đương nhiên cậu không làm vậy. Đến nước này, Merry chỉ có thể quan sát mà thôi. Và chỉ có thể tin vào cậu.

“Dark...!” Shihoru triệu hồi nguyên tố ra. Merry căng mắt ra nhìn, nín thở.

Wyburn vừa kêu “pi gyaaaaaaa” vừa đập mạnh cánh để đảo mình. Chân nó. Giờ cả hai chân nó hướng xuống dưới. Dù vậy, nó không triệt tiêu được hấn đà rơi. Không phải tiếp đất bằng chân, hình như nó đang cố đập mạnh chân xuống đất. Nó định giẫm bẹp Haruhiro và Enba ư?

Haruhiro, Enba, và cả Setora, đều nhảy sang một bên để tránh cú đó. Tránh được *lần thứ nhất*. Vì nó không kết thúc chỉ

trong một lần. Wyburn giẫm chân phải, rồi chân trái xuống, và nhảy lên tiếp. Vừa kêu pi gyaaa pi gyaaa pi gyaaa, nó vừa bật lên bật xuống ầm ầm, ầm ầm ầm, ầm ầm ầm ầm, ầm ầm như đang khiêu vũ. Chấn động thật khủng khiếp. Như đang ở tâm chấn một trận động đất. Haruhiro, Enba và Setora vẫn ổn chứ? Bụi bốc lên mù mịt làm cô không nhìn rõ được. “Haru, Haru, Haru,” Merry gọi tên Haruhiro rất nhiều lần. Cô không thể kìm lòng nổi. Wyburn. Wyburn xanh nước biển. Đây là thứ quái vật gì? Đương nhiên con rồng lửa ở Darunggar vẫn ở một đẳng cấp khác, và nó cũng chưa sánh được với hydra ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn), nhưng quả thực, áp lực của nó phải tương đương với người khổng lồ trắng, hơn nữa là loại lớn nhất, cao tám mét. Chiều cao cơ thể nó thì thấp hơn nhiều, nhưng sải cánh, hay nói đúng hơn là chiều rộng khi giang cánh ra thật không thể xem thường.

Wyburn kêu lên pi giiaaaaaa rồi vỗ cánh. Nó bay lên sao?

Trong đám bụi đất mù mịt, cô nhìn thấy bóng người. Ai đây?

“Đi đi...!” Shihoru phát lệnh cho Dark. “... Tản ra...!”

Dark đang trong hình dạng người, à không, giống thú nhồi bông nổ đoàng một cái. Nhưng nó không chỉ nổ tung. Nó tản ra. Dark chuyển thành dạng một lớp sương đen dày đặc, định bao phủ lấy đầu wyburn. Wyburn bỏ chạy. Pi gyaaa, pi gyaaa, nó kêu lên và đập cánh thật mạnh hòng lấy độ cao. Dark sương mù đuổi theo... Nhưng không kịp.

Khi wyburn bay lên cao khoảng ba mét, lớp sương mù đen đột nhiên mỏng đi và biến mất. Nó bị wyburn đánh tan ư? Hay là...

“Shihoru...!?” Merry vội vàng ôm chặt lấy Shihoru. Vừa đúng lúc Shihoru đổ rạp xuống. Cô ấy đã trong trạng thái không thể sử dụng ma pháp nữa. Vậy mà cô ấy vẫn cố triệu hồi Dark... Điều mình có thể làm là gì!? Chẳng nhẽ lại không có...!?”

“Haru...!”

Cô gọi to, và lập tức có tiếng đáp lại: “Ừ...!” Cô không xác định được vị trí của cậu. Nhưng Haruhiro vẫn còn sống... Việc cô cần làm bây giờ là...!?

“Hồi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của thần Lumiaris... Circlet [Vòng sáng ân huệ]...!”

Một vòng tròn ánh sáng lung linh xuất hiện, bao lấy Merry và Shihoru. Ánh sáng của Lumiaris chữa lành vết thương cho những người ở bên trong quầng sáng. Cô có thể duy trì được vòng sáng này trong một mức độ nào đó... Vì cô là một tu sĩ.

“Hồi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của thần Lumiaris, Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng]...! Assist [Ánh sáng hộ thân]...!”

Ở cổ tay trái của Shihoru nổi lên hai ngôi sao sáu cánh với màu sắc khác nhau. Một trong số chúng cũng phát sáng trên cổ tay trái của chính Merry, và của Tsuga vì anh đang ở gần đó. Nhưng chúng không tới được chỗ Haruhiro, Setora và Enba. *Lẽ ra mình đã phải làm phép Protection lên họ từ trước rồi. Mình cứ lặp đi lặp lại cùng một sai lầm như khi để mất Moguzou. Thù tu sĩ cầu thả, vô dụng... nhưng kể cả thế, mình vẫn là một tu sĩ!*

“Shihoru, tớ sẽ bảo vệ cậu...! Cậu ráng hết sức đi...!”

“... Merry.” Shihoru nở một nụ cười trên gương mặt đã kiệt quệ, gật đầu quả quyết. Khoảnh khắc ấy, trong con người của cô ánh lên những tia sáng mạnh mẽ hơn cả ánh sáng của Lumiaris. “... Tớ hiểu. Nhờ Merry, tớ khoẻ lại rồi... Cho phép tớ cố gắng đến khi gục ngã nhé...!”

Ánh sáng trị thương có thể chữa lành vết thương, nhưng không thể trông chờ nó có hiệu quả trong việc hồi phục thể lực và tinh thần. Assist giúp tăng sức chịu đựng về mọi mặt, nên nó có thể nâng cao sinh lực lên đôi chút, nhưng cũng rất ít ỏi. Chắc hẳn Shihoru biết điều đó. Những việc Merry có thể làm không nhiều. Ít thôi, nhưng không phải không có. Hơn nữa, chỉ cần ở đây, cô có thể che chở cho Shihoru nếu chẳng may xảy ra chuyện gì... *Sự tồn tại của mình không phải vô nghĩa. Việc gì có thể, mình sẽ làm hết!*

“Tôi sẽ thử cầu khẩn thần linh xem sao. Mặc dù tôi không khoái lắm.” Tsuga đặt ngón tay lên trán, làm động tác ra dấu ngôi sao sáu cánh. “Hỡi ánh sáng, dưới sự bảo hộ của Lumiaris... Prayer [Ánh sáng nguyện cầu].”

Lần đầu cô nhìn thấy.

Prayer [Ánh sáng nguyện cầu].

Từ tí tít tầng không, một tia sáng chiếu xuống, soi rọi lên người Tsuga.

Sức mạnh vĩ đại của Thần ánh sáng Lumiaris sẽ gây ra một hiện tượng phi thường nào đó. Nhưng cái gì diễn ra thì không cố định. Hoặc cũng có thể chẳng xảy ra bất cứ cái gì. Hơn nữa, kể cả khi có gì đó xảy ra, chưa chắc người trần mắt thịt đã quan sát hoặc nhận thức được.

Đây là tuyệt chiêu sánh ngang với Sacrament [Thần quang diệu kì], nhưng nghe nói không có nhiều tu sĩ cố gắng lĩnh hội nó. Vì chiêu này không đáng tin cậy, hay đúng hơn là quá bất ổn. Nếu chẳng có ích lợi gì thì còn đỡ, nhưng biết đâu nó có thể gây hại cũng nên.

Nếu Tsuga bàn bạc trước với cô, Merry hẳn đã phản đối. Nhưng anh ta xài mất rồi. Giờ thì đã muộn. Chỉ còn cách cầu nguyện rằng ít ra không có điều gì tệ hại xảy đến. Có vẻ lời cầu nguyện của Merry đã được nghe thấy. Đó là hiệu quả của Prayer ư?

Tia sáng soi rọi xuống Tsuga biến mất... và chỉ có vậy. Xem ra chẳng có gì xảy ra hết. Tsuga tắc lưỡi. “... Cái gì vậy, tôi hơi hụt hẫng đấy.”

“... Tsuga.” Shihoru gọi tên anh trống không, như thể rất khó chịu vậy.

“Ủa? Cô lại vừa gọi tôi trống không đấy à?”

“... Anh nghe nhầm rồi. Hoặc là tai anh nghễnh ngãng nặng...”

Màn bụi đất đã tạm lắng, họ nhìn thấy đám Haruhiro. Vẫn đủ ba người.

“Nó đến kìa...!” Haruhiro thét lên. Wyburn.

Wyburn vừa nhào lộn trên không. Chắc nó đang định chuyển sang tư thế bổ nhào.

“Dark...!” Shihoru gọi nguyên tố ra.

Merry vòng tay quanh lưng Shihoru, giữ chặt, răng nghiến lại. Làm thế này liệu có ích gì cơ chứ? Cô không hề nghĩ như thế. Trước mắt, cô chỉ cần ở bên Shihoru thôi.

Piiiiiii gyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa hiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii
yaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...!

Wyburn vừa xoay cổ vừa kêu lên. Nó xấp cánh lại, hạ xuống. Trông có vẻ chậm rãi lạ lùng, nhưng đó chỉ là ảo giác. Nó đã tới sát chỗ tụi Haruhiro. “Ư...!” Shihoru bật lên tiếng rên. Cô phân vân không biết có nên cho Dark xông ra không. Xem ra cô đã ngừng lại. Dù sao, Shihoru cũng đã sức cùng lực kiệt, chẳng có gì đảm bảo cô có thể tiếp tục sử dụng ma pháp. Bởi vậy, chắc chắn cô đang đặt cược vào nguyên tố Dark này. Shihoru định làm một điều gì đó mang tính quyết định. Để làm được thế, cô phải nắm bắt cơ hội tốt nhất. Đã cấp bách thế này rồi mà vẫn có thể thận trọng, đó là điểm mạnh của Shihoru.

Merry cũng thấy hơi lạ. Cái gì không bình thường nhỉ? ... Là tốc độ, và góc độ bổ nhào.

Chỉ là một khác biệt rất nhỏ, nhưng nó không hạ xuống từ góc hẹp như ban nãy. Wyburn bổ xuống theo phương chéo. Hình như tốc độ cũng chậm hơn. Lần này áp lực không bằng lần trước. Tuy vậy, đám Haruhiro vẫn chỉ có một lựa chọn là né tránh. Không còn phương án nào khác. Haruhiro sang phải, Setora và Enba sang trái, cả bọn quăng mình tránh được wyburn. Cứ thế, wyburn tiếp đất cứ như thể đâm sầm xuống mặt đất... à không, nó không đưa hai chân ra.

Khi chỉ còn cách mặt đất vài phân, nó cấp tốc bay lên.

Wyburn cũng không bay cao hẳn lên. Nó lộn vèo một cái rồi lại bổ nhào. “Ồi...!” Merry bất giác suýt thì bám dính lấy Shihoru, nhưng cô kìm lại được. Bổ nhào xuống, bay vọt lên, bổ nhào xuống, bay vọt lên. Wyburn lặp đi lặp lại động tác đó như một con lắc.

Mặc dù giống con lắc, nhưng wyburn không chỉ bay lên bay xuống theo cùng một quỹ đạo. Nó thay đổi đường bay, lên trên, xuống dưới, sang trái, sang phải. Góc độ và tốc độ của từng lần cũng khác nhau. Bụi đất tung bay, nhưng không mù mịt như lúc wyburn nhả khi nãy. Vẫn thấy được mờ mờ.

Lúc tránh đòn tấn công của wyburn, ai đó đã vấp ngã. Người ấy là Setora.

Ngay lập tức, Enba định bế Setora lên. Đúng khoảnh khắc đó, wyburn lúc này vừa chuyển từ bay vọt sang bổ nhào đã ập tới tấn công hai người họ. Lần này nó đưa chân ra. Nó định giẫm bẹp họ.

“Nnnnnnnnnnnnnnnnnn...!” Enba quăng Setora đi, bản thân cũng ráng nhả lùi lại. Chỉ suýt soát. Anh ta không tránh kịp.

Chân phải của wyburn sượt qua tay phải của Enba. Thế thôi đã đủ làm cánh tay Enba bị xé nát, *đứt lìa* khỏi cơ thể.

“Eeeeeeeeeeenbaaaa...!” Vừa cuộn người tiếp đất rồi đứng dậy, Setora đã lập tức vùng chạy về phía Enba. Haruhiro gần như phải tóm lấy cô và giữ rịt lại.

Wyburn bắt đầu điệu nhả khủng khiếp, gớm guốc quen thuộc của nó. Phạch phạch phạch phạch, ầm ầm ầm ầm ầm ầm, phạch phạch, ầm, phạch phạch phạch phạch phạch. Enba thì... cô không rõ. Anh ta sao rồi nhỉ? Thế này thì không chỉ Enba, mà Haruhiro và Setora cũng gặp nguy hiểm.

“... Dark! Tung hết những gì ta có đi...!” Hình như Shihoru đã phán đoán rằng giờ không phải lúc để chờ cơ hội tốt nữa. Dark trên vai cô cuối cùng cũng phóng ra.

Dark vừa phát ra âm thanh dị thường như dòng điện chạy qua da và màng nhĩ, vừa lao thẳng đến chỗ wyburn. Không còn phát bắn thứ hai. Với Shihoru, Dark lần này là tất cả những gì còn lại của cô. Bởi vậy, Merry đương nhiên đã tưởng nó phải to hơn. Dự đoán của cô trật lất. Ngược lại, Dark liên tục thu nhỏ. Âm thanh quái dị của nó cũng nhỏ dần. Hình như vì thế mà wyburn không có ý định tránh Dark. Có khi nó còn chẳng nhận ra Dark đang bay đến. Ngay cả Merry cũng không nhìn thấy

Dark nữa. Cô ngờ rằng Dark đã tiếp xúc với phần ngực của wyburn. Trước đó Dark đã biến nhỏ quá, làm Merry mất dấu nó rồi.

Nhưng không nghi ngờ gì nữa, Dark đã đâm trúng wyburn. Nếu không phải vậy, chắc chắn wyburn đã không đột ngột giang cánh ra, toàn thân co giật âm âm như thế.

Có tác dụng rồi.

Đỡ lấy Shihoru, lúc này mắt đã đảo tròn trắng, ngã vật sang một bên, Merry bật lên một tiếng reo trong cảm lặng: “Ừ...!” ... *Shihoru. Tuyệt vời. Quá đỉnh. Quá tuyệt. Sử dụng ma pháp điều luyện như thế.*

Wyburn ngã chúi về phía trước. Phải chăng đòn vừa rồi đã đánh gục nó? ... Không.

Pyu ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô... Wyburn vừa kêu vừa bắt đầu đập cánh. Không phải nó định bay lên, mà nó đang cố dùng cánh đập xuống mặt đất để lấy lại thăng bằng. Trông thì giống nó đang giãy giụa, nhưng không phải nó đã kiệt sức. Nó tới kìa.

Dù mất thăng bằng, wyburn vẫn đang lao tới.

Haruhiro và Setora thì sao? Không còn thời gian để tìm họ. Tsuga nắm chặt lấy cây gậy kim loại, thở phò một hơi, nói như thì thầm: “Trông nom cô bé ấy giùm tôi.” Shihoru đang bất tỉnh nhân sự trong vòng tay của Merry. Merry gạt đầu, cứ ôm nguyên Shihoru như vậy mà ngồi xuống. Cô nhặt cây gậy của Shihoru lên. Cầm một cây gậy phép trong tay biết đâu lại có ích gì đó. Ít nhất vẫn còn hơn là tay không.

Wyburn vẫn đang loạn choạng, nhưng nó quả thực đang tiến lại gần. Hay là do chiêu Circlet [Vòng sáng hộ thân]? Nếu wyburn trông thấy vòng sáng này và quyết định nhắm vào tụi Merry thì đây là một sai lầm khủng khiếp. Giờ hối tiếc cũng đã muộn, nhưng cô vẫn thấy ân hận... *Mình thật là...*

Bất ngờ, có tiếng chân ở đằng sau cô, rồi tiếng ai đó đổ rạp xuống. Nhìn thì thấy một anh chàng cao kều mà cô không hề nghĩ là sẽ gặp. Tại sao cậu ta lại ở đây? Kuzaku ngẩng mặt lên, “...

Ha ha. Gặp được rồi. Tình hình có vẻ nguy hiểm, nhưng... tôi hăng lên rồi đấyyyyyyyyyyyyyy!” Cậu nháy vọt dậy. Thương tích. Hình như Kuzaku bị thương. Toàn thân bầm dập. Liệu những vết thương đó có được chữa lành nhờ Circlet [Vòng sáng hộ thân] không nhỉ?

Chẳng ai biết được điều gì là phúc hay họa. “Cho tớ mượn!” Kuzaku nói rồi giật lấy cây gậy của Shihoru trong tay Merry. “... Cái này thì, hừm, có còn hơn không! Merry dẫn Shihoru chạy đi!”

Merry lắc đầu. Cô chỉ muốn để Shihoru thoát thân. Cô sẽ giấu Shihoru ở đâu đó rồi lập tức quay lại. Có lẽ cô vẫn làm được gì đó với Ma pháp ánh sáng. Chắc chắn là vậy. Vòng tròn ánh sáng dần biến mất. Kuzaku và Tsuga đã đứng ra phía trước. Wyburn đang lại gần, tiếng chân như muốn làm rung cả mặt đất.

Kể cả khi Kuzaku và Tsuga liều chết lao vào, họ cũng không thể ngăn nổi con quái vật này. Nhưng họ có thể cầm chân nó trong khoảng vài giây. Có lẽ họ sẽ kiếm được chút thời gian. Hai người họ cũng định như thế. Đương nhiên, Merry cũng sẽ giúp. Bởi lẽ, cô không thể tưởng tượng rằng, đột nhiên, một tiếng hú dữ dội vang lên, và hàng chục con sói đen lao vào wyburn từ cả hai phía. Nếu wyburn còn sung sức, có lẽ nó chẳng coi chúng ra gì, nhưng nó vẫn đang choáng váng vì cú đòn đau của Dark. Lũ sói đen dớp vào chân wyburn, cắn xé đầu cánh nó. Wyburn vặn vẹo thân mình, vỗ cánh, không cho bầy sói lại gần. Nhưng sói đen nhanh nhẹn và dai dẳng. Một con bị đá văng thì lại một con nữa, con này bị hất văng thì lại một con nữa, chúng xông vào tấn công từ mọi hướng. Xem ra chúng đã quen với việc tấn công những sinh vật lớn hơn hẳn chúng theo bầy. Chúng được tổ chức tốt. Chắc chắn chúng có một thủ lĩnh, và đang làm theo lệnh kẻ đó.

“Ư nyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...” Lần này không phải sói. Mà là tiếng người.

Trước mặt Merry, hướng bên tay phải, mặt đất nhô cao thành một cái gò. Cô ấy ở trên đó. Không phải chỉ có cô ấy. Một con sói đen to bự nữa. Và một gã goblin điều khiển thú. Tại sao ba người

họ... à nhầm, hai người và một con sói lại ở cùng nhau? Cô ấy ưỡn ngực, vung nắm tay ra.

“Yume và Onsan và Gaaron và bảy sói tới núp đây! Nyaaaaa aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

... Yume, cậu nhầm với “tù giúp” rồi. Với lại, cậu kêu nyaaaaa làm gì thế?

Cũng chẳng sao. Vì cậu đáng yêu mà. Từ sâu trong lồng ngực cô trào lên một khối cảm xúc gì đó nóng hổi. Mắt cô mờ đi. Merry kìm lại. Không khóc. Cô sẽ không khóc. Nước mắt bị kìm lại ngay tắp lự. Wyburn. Ai đó đang bám trên cổ wyburn. Là rồng nên cơ thể wyburn được bao bọc bởi một lớp vảy, nhưng nhìn kĩ còn có cả lông. Người đó bám lấy những túm lông, không chỉ ngăn mình bị hất xuống mà còn đang xoay xở trèo lên. “... Haru...!”

Cậu ấy đang làm cái gì thế? Từ lúc nào? Dừng lại đi. Nguy hiểm lắm. Cô muốn hét lên nhưng không thành tiếng. Cô hiểu. Haruhiro sẽ không từ bỏ. Bởi vì đây chính là lúc quyết định. Mọi thứ đều đã hội đủ. Có thể họ sẽ chẳng bao giờ gặp được cơ hội này lần thứ hai. Haruhiro đang định kết thúc trận chiến. Để đột phá khỏi tình thế này, cậu đã quyết “được ăn cả, ngã về không”. Không phải Haruhiro tuyệt vọng làm liều. Cho dù mạo hiểm tính mạng, cậu vẫn tính toán kĩ lưỡng. Không thể ngăn cậu ấy lại được nữa. Vì thế, Merry chỉ còn cách tin tưởng và hi vọng ở cậu. Cô biết chắc. Rằng cậu tuyệt đối sẽ không để vuột mất cơ hội... *Nếu là Haru thì chắc chắn sẽ làm được.*

Hai chân trước của wyburn đã phát triển thành đôi cánh giống như loài chim. Tức là nó không có cánh tay hay bàn tay. Bởi vậy, nó không thể hất Haruhiro xuống một cách ngon lành. Vì đó là Haruhiro, nên chắc chắn cậu cũng đã cân nhắc đến điểm này rồi mới hành động. Một khi đã leo lên phía sau cổ nó, mọi chuyện còn lại quá dễ dàng. Haruhiro lao vào chụp lấy phần đầu của wyburn, đâm thanh stiletto vào mắt phải nó. Cậu đâm ba nhát liên tiếp, rồi thọc vào mắt trái của nó nữa. Wyburn kêu lên đau đớn như muốn kinh động trời xanh, giãy giụa quằn quại.

Haruhiro canh đúng thời điểm wyburn chúc cổ xuống thấp để nhảy ra. Mặc dù có vẻ liều lĩnh điên rồ, nhưng cậu đã đưa ra lựa chọn để sống tiếp. Đương nhiên. Nếu cậu chết, mọi người sẽ khốn khổ.

Wyburn bắt đầu đập cánh. Nó định bay à? Nó đang cố bay lên. Hai mắt đã bị phá huỷ, ở trên trời chưa chắc nó đã an toàn. Nhưng so với mặt đất, nơi đầy rẫy kẻ thù có thể làm hại nó thì vẫn hơn. Chắc chắn wyburn đã phán đoán như thế. Đúng. Thế càng tốt.

“Tội mình cũng...!” Cô nghe tiếng Haruhiro. “... Chạy thôi! Tranh thủ lúc này...!”

“Nya!” Yume chạy xuống triền dốc. Con sói đen to lớn và gã goblin không nhúc nhích. Yume nói với hai kẻ đó rằng, “Tạm biệt nhoé...!”, hình như cô còn vẫy cả tay.

Kuzaku giành lấy Shihoru từ tay Merry, rồi bế bổng cô lên. “Đi nào, Merry...!”

“Ừ...!” Thực lòng mà nói, Merry muốn đợi Haruhiro. Nhưng chắc Haruhiro chẳng thích điều đó. Bây giờ, điều Haruhiro quan tâm nhất chính là đồng đội. Để làm yên lòng người thủ lĩnh, họ cần rút lui nhanh hết mức có thể. Đó là cách tốt nhất. Wyburn đang bay cao dần, Haruhiro và Yume cũng không sao.

Merry nhận lại cây gậy của Shihoru từ tay Kuzaku và chạy trước dẫn đường. Người chạy sau cùng là Tsuga bỗng bật cười: “Ha ha...!” Merry không tin vào mắt mình. Có chuyện như thế này sao? Là sương mù. Sương mù đã bất ngờ bao phủ lấy họ. Không thể nào! Chẳng có bất cứ hiện tượng phi thường nào xảy ra. Cô đã nghĩ như vậy. Không phải ư? Prayer [Ánh sáng nguyện cầu]. Chẳng có nhẽ, màn sương này là...?

Nghe nói vào những ngày trời quang, wyburn sẽ bay từ dãy núi Kuaron ở phía Đông tới đây. Đã từng có hàng chục con wyburn tấn công Ngôi làng bí mật. Nghĩa là không chỉ có mỗi con wyburn màu xanh đỏ. Những con wyburn khác cũng đã tới Thousand Valley (Thung lũng Ngàn) để tìm mồi. Có thể từ giờ họ sẽ phải chạm trán chúng.

Nhưng nếu sương mù cứ kéo tới thế này, nguy cơ đó sẽ biến mất.

Họ đã gặp may chăng? Merry cho rằng không phải. Vận may cũng có liên quan, nhưng tuyệt đối không phải chỉ có vậy. Chính vì tất cả mọi người đều cố gắng hết sức, không từ bỏ, nên mới dẫn tới kết quả này.

Tầm nhìn của họ giảm đi nhanh chóng do sương mù. Cô ngoảnh lại nhìn trời, cũng không trông rõ được hình dáng wyburn nữa.

“Yume...!” “Haru...!”

Giây phút nghe giọng hai người gọi nhau ở phía sau, Merry không cầm lòng nổi.

Merry tiếp tục chạy, không buồn gạt những dòng lệ tuôn trào. Khi Setora gọi: “Haru...!”, và Haruhiro đáp lại: “Tốt quá, cô vẫn an toàn...!”, cô cũng chỉ thấy yên lòng. Giờ cô có thể cảm thấy vui mừng từ sâu thẳm trong tim, rằng thật may là cô ấy vẫn ổn. Cô sẽ không cần ghét bỏ bản thân mình nữa. Dù ngại ngùng, cô vẫn muốn nói với họ thật chân thành: “Mọi người đều quan trọng với tớ, tớ yêu các cậu nhiều.” Cô muốn truyền đạt điều ấy đến tất cả với nụ cười trên môi. Chắc chắn một ngày nào đó cô sẽ làm được. Cô cảm thấy như vậy.

11. Để niềm vui lại thường thức sau

“... Hôm qua mình quá chén chẳng...”

Tay vẫn ôm kiếm, Takasagi tỉnh dậy, khịt mũi. Sáng nay, cách đây không lâu, trời chỉ nắng một lúc ngắn ngủi, rồi Thousand Valley lại bị bao phủ trong màn sương mù quen thuộc. Forgan đã di chuyển và hoạt động liên tục trong phạm vi rộng lớn, từ Vương quốc Nananka cổ cho đến Vương quốc Ishmal cổ và Vương quốc Arabakia cổ, không dừng lại một nơi nào cả. Đây chính là điểm mà Takasagi thích. Lão không hiểu được tâm lý của những kẻ sống bám lấy một mảnh đất, và lão muốn khi chết, mình cũng sẽ chết ở một nơi xa lạ. Tuy nhiên, lão đã từng đến Thousand Valley nhiều lần nên ít nhiều nắm được địa thế. Cái cách màn sương đó tan đi để lại cho lão một ấn tượng hiếm có, hay nói đúng hơn là kì dị.

“... Nhờ thế mà ta để sống bọn chúng rồi.”

Takasagi nhăn mặt tặc lưỡi. Lão vừa sức nhớ ra một chuyện tẻ ngắt.

Đưa mắt nhìn quanh, lão thấy Gaaro đang liếm cổ Onsa, lúc này đang nằm ườn ra ngủ. Lũ sói đen, con thì ngủ, con thì ngồi xung quanh. Có cả một vài con nyaa mà lão đã bắt đầu huấn luyện. Onsa và Gaaro đều không việc gì, nên coi đó là chuyện tốt. Lũ nyaa đã ít đi kha khá, nhưng nuôi dạy thêm là ổn thôi.

Takasagi đứng lên, thở dài. *Đầu mình nhức quá. Dư âm của chỗ rượu tối qua chẳng?*

“Nhưng ta phát chán cái sương mù này rồi. Chuẩn bị di chuyển nào. Ta sẽ nói với đại tướng Jumbo...”

“Takasagi!” Weldrund tiến lại gần lão, gương mặt đăm chiêu. Elf Xám đến từ Thung lũng Rách có làn da màu xám đúng như tên gọi của chúng, và thầy phù thủy này cũng không ngoại lệ.

Mặc dù thích thơ và nhạc, đây lại là một người đàn ông không bao giờ biểu lộ cảm xúc, lúc nào trông cũng có vẻ dăm chiêu.

“Sao vậy, Công tước Wel?”

“Ta có thứ này muốn cho ông xem. Đi với ta.”

Takasagi đi theo và thấy trong một hang đá có trải tấm da chồn, bên trên đặt một cuộn giấy da. Một hòn đá được chặn lên để tờ giấy không bay đi đâu mất. Takasagi bất giác phun ra, “... Này này, thật đấy hả?”

Lão ngồi xuống, nhấc hòn đá ra rồi cầm tờ giấy lên. Chữ viết trong tờ giấy xấu như gà bới, nội dung như sau:

Xin lỗi.

Tôi không có gì để bào chữa cả.

Tôi đã quyết định lên đường phiêu lưu.

Xin đừng tìm tôi. Tôi cầu xin ông.

Với tất cả tình yêu. Trân trọng.

Từ Ranta đáng kính.

“Thằng ngu đó...”

Takasagi vò nát tờ giấy da... Khốn kiếp.

Thú vị thật.

Còn hơn cả chuyện cười.

Khi không tìm được nữa, Takasagi bật cười. Cười rất lớn.

“Đứa nào bảo muốn mạnh lên, hả...!”

Lão chảy cả nước mắt.

Cười mãi không dừng, khiến bụng lão như quặn lên.

“Người đã nhờ rất chân thành, nên ta định sẽ huấn luyện người cho ra trò, vậy mà thế này đây! Một kiệt tác đấy, Ranta! Người đúng là một kẻ cực kì thú vị...! ‘Xin đừng tìm tôi’ chứ gì!? Còn lâu nhé! Ta sẽ tìm! Ta sẽ tìm thấy người và chính tay ta sẽ

giết chết người! Ta mong chờ lắm! Ngay từ bây giờ ta đã mong chờ rồi đó, Ranta! Thằng khốn...!"

Lời bạt

 không chỉ Grimgar, phần lớn những tiểu thuyết khác tôi cũng viết mà ít khi lên kế hoạch. Đặc biệt lần này, không phải ít khi mà tôi hoàn toàn không có kế hoạch, nên khi bắt đầu viết, chính bản thân tôi cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra và chúng ta sẽ đi được tới đâu.

Trong hoàn cảnh đó, mọi chuyện sẽ phụ thuộc vào các nhân vật xuất hiện trong tiểu thuyết. Đặc biệt, tập này tôi giao phó cho nhóm Haruhiro. Thực ra tôi cũng có ý đồ chọn cốt truyện này, nhưng nếu chỉ có Haruhiro thì hơi khó khăn, nên tôi đã để những nhân vật khác cố gắng thật nhiều. Con đường về Alterna còn xa xôi và nguy hiểm, nhưng tôi muốn họ đi được tới đích. Liệu họ có đi được... tới đích không...?

Giờ đã hết số trang cho phép. Tôi xin được gửi lời cảm ơn chân thành và sâu sắc nhất tới biên tập viên phụ trách Harada, họa sĩ Eiri Shirai, các nhà thiết kế của KOMeworks, ngoài ra còn các đối tác đã tham gia vào quá trình sáng tạo và bán cuốn sách này, cũng như các độc giả hiện đang cầm cuốn sách này trên tay. Nay tôi xin được phép dừng bút tại đây. Rất mong được gặp lại các bạn.

Ao Jyumonji

- [1] Cú thọc bằng tay để phía trước (thuật ngữ quyền anh).
- [2] Cú đâm thẳng bằng tay để phía sau (thuật ngữ quyền anh).
- [3] Cú móc ngang (thuật ngữ quyền anh).
- [4] Đánh thẳng vào phần thân đối thủ (thuật ngữ quyền anh).
- [5] Cú móc ngược từ dưới lên bằng tay sau (thuật ngữ quyền anh).
- [6] Vị trí mà võ sĩ ngồi hấn lên bụng đối phương (thuật ngữ quyền anh).
- [7] Tất cả đều là các thuật ngữ được sử dụng trong quyền anh: block là chặn, parry là gạt, slip là trượt, weave là lách, duck là hụp xuống, sway là lắc.
- [8] Thuật ngữ quyền anh, miêu tả động tác khi võ sĩ thu nắm đấm lại gần tai rồi mới tung quyền. Tư thế đó giống tư thế cầm ống nghe điện thoại, như thể thông báo trước cho đối phương rồi mới đâm nên có tên như vậy.
- [9] Phát âm chệch đi của câu: This game is draw. Back out, each other,” nghĩa là: “Ván này hoà. Cả hai, lùi lại.”
- [10] Ghép hai chữ Hán 止 (chi) có nghĩa là ngừng lại, ngăn lại, và 目 (mục) có nghĩa là mắt.
- [11] Trong văn hóa dân gian châu Âu và tín ngưỡng dân gian thời kì Trung cổ và Cận đại, sứ ma là một thực thể siêu nhiên giúp củng cố sự tin tưởng vào phép thuật của các phù thủy và thầy đồng.

Table of Contents

1. Giải phóng những trói buộc bản thân
 2. Tổ muốn bảo vệ cậu
 3. Thế nào là dũng cảm
 4. Phần thưởng
 5. Điều kiện dành cho cậu
 6. Giấc mơ có thể theo đuổi thì không phải là mơ
 7. Được nuông chiều
 8. Không hề kì cục
 9. Đã quyết vậy rồi
 10. Khuôn mặt thật một ngày nào đó
 11. Để niềm vui lại thưởng thức sau
- Lời bạt